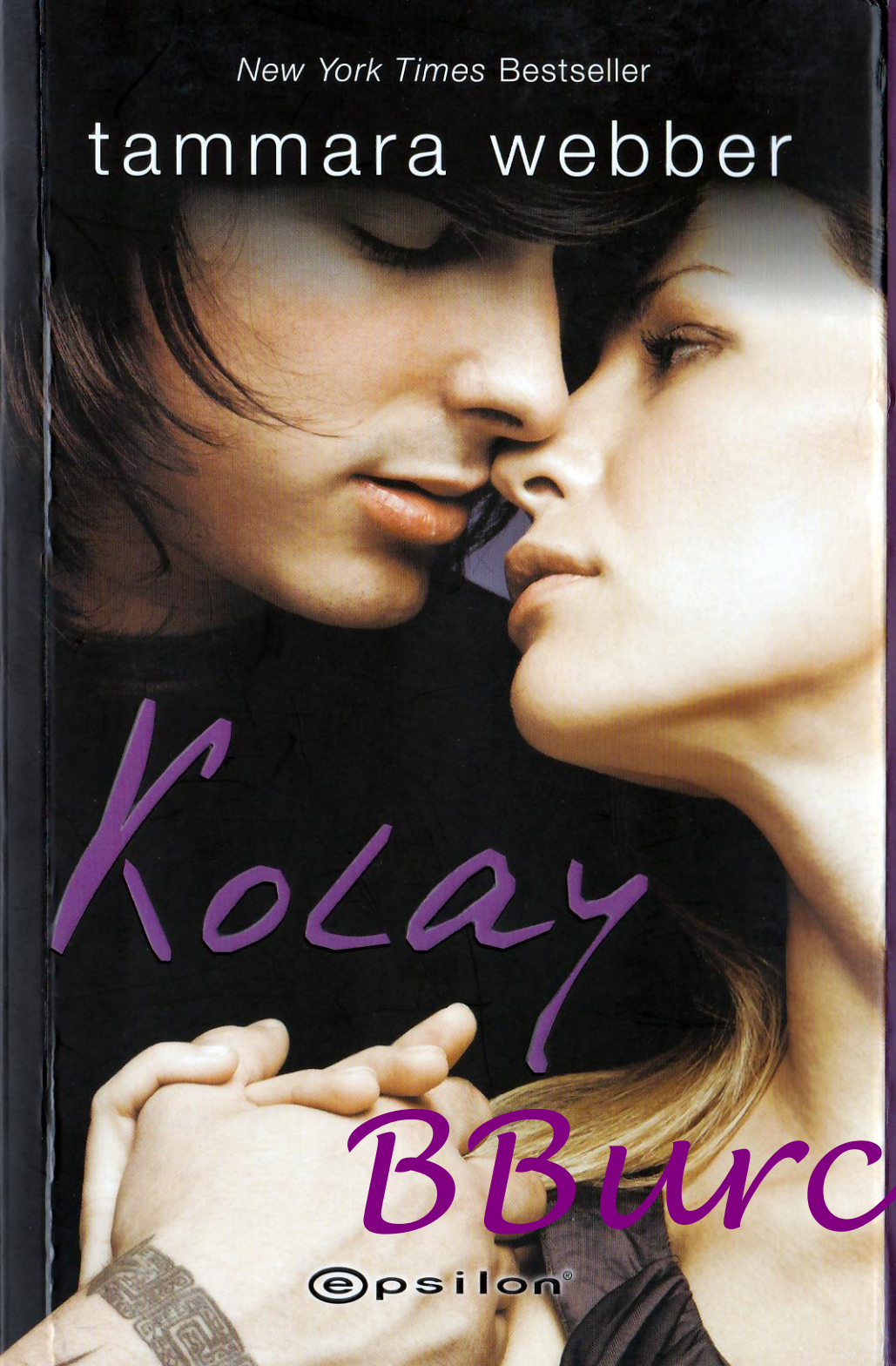
New York Times Bestseller

tammara webber

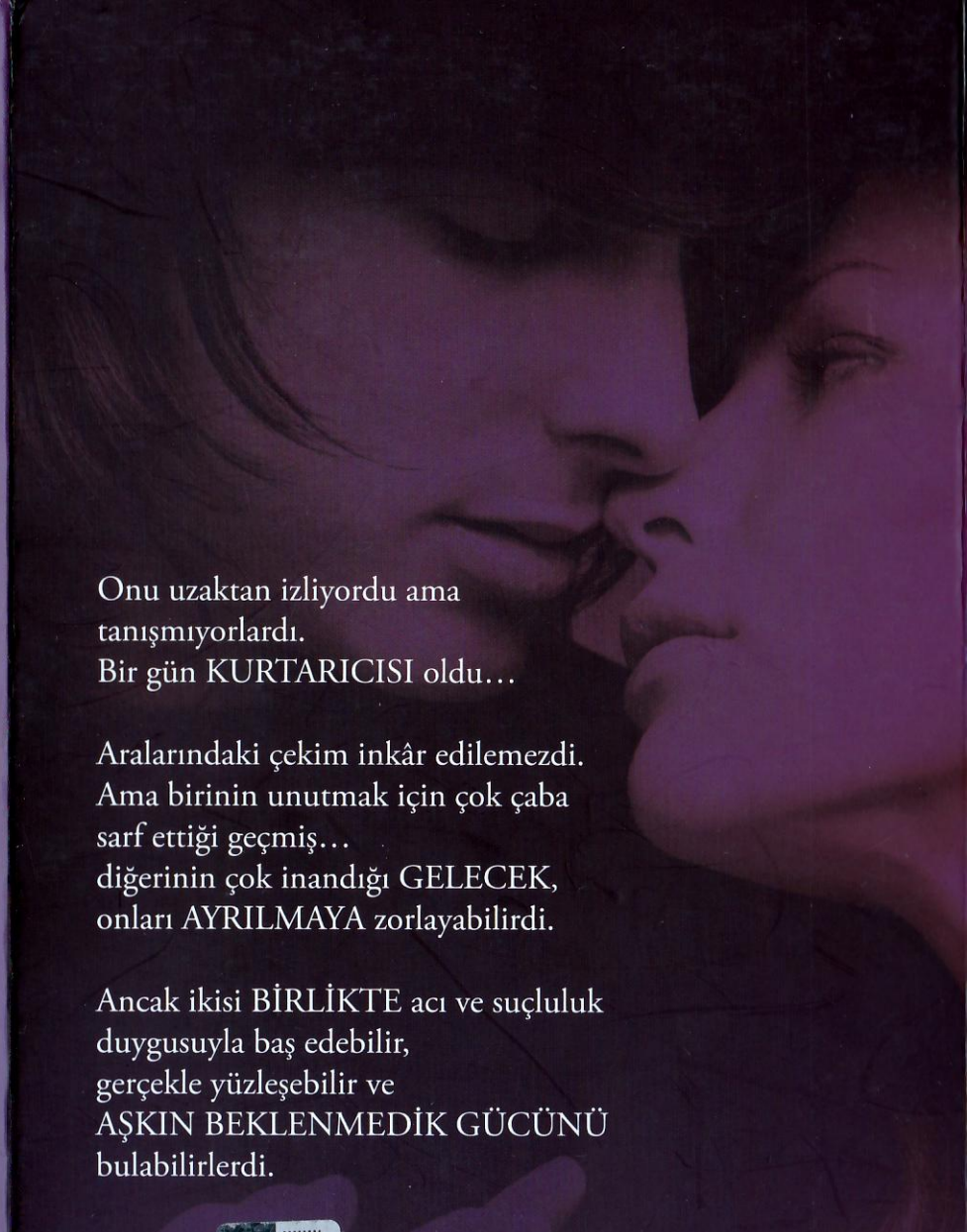
Kolay

BBurcu

Epsilon

Yabancı yere baktı, yumruklarını sıkmış, dirseklerini gerekirse bir darbe daha vurabilecek şekilde hafifçe bükmüştü. Gerek kalmadı. Buck neredeyse baygın sayılırdı. Uçtaki kapının yanına sinip şok yerini paniğe bırakırken nefes nefese, bir top gibi kıvrıldım. İnildemiş olmalıyım çünkü yabancı gözlerini aniden bana çevirdi. Buck'ı çizmeli ayağıyla kenara ittikten sonra kapıya yanaşarak içeri baktı.
"Sen iyi misin?" Sesi alçak, dikkatliydi. Evet demek istedim. Başımı sallamak istedim. Yapamadım. İyi olmaktan öyle uzaktım ki…

Tammara Webber, New York Times ve Amazon'un çoksatar *Kolay* serisinin yazarıdır. Yazarın ilk tutkularından biri olan okuma aşkını, yazmak takip etmiştir. Lisede hüzünlü, romantik şiirler yazan Webber, ilk yarı-romanını da on dokuz yaşındayken kaleme aldı (ve yanlışlıkla okulundaki kâğıt öğütücüye atınca yok etti). Tüm zamanını yazmak için harcamaya başlamadan önce akademik danışmanlık yaptı. Gerçek hayatta yeterince mutsuz son olduğu için yazarımız, mutlu sonla biten romanlara tutkun, umutlu bir romantik.
Tammara Teksas'ta eşi ve çok sayıda kedisiyle birlikte yaşıyor.

Onu uzaktan izliyordu ama tanışmıyorlardı.
Bir gün KURTARICISI oldu…

Aralarındaki çekim inkâr edilemezdi. Ama birinin unutmak için çok çaba sarf ettiği geçmiş…
diğerinin çok inandığı GELECEK, onları AYRILMAYA zorlayabilirdi.

Ancak ikisi BİRLİKTE acı ve suçluluk duygusuyla baş edebilir, gerçekle yüzleşebilir ve AŞKIN BEKLENMEDİK GÜCÜNÜ bulabilirlerdi.

28819 ANL

ISBN 978-9944-82-664-8
9 789944 826648
₺20
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

BBurcu

mobildepo.com

KOLAY

Orijinal Adı: Easy
Yazarı: Tammara Webber
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Özge Burçak Aydınalp
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: depositphotos.com

1. Baskı: Nisan 2013, İstanbul

ISBN: 978 9944 82-664-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Tammara Webber

Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Bburcu

mobildepo.com

Kolay

Tammara Webber

Çeviri
Özge Burçak Aydınalp

BBurcu

epsilon®

En yakın arkadaşım
Sırdaşım
Hiç sahip olmadığım kız kardeşim
Bu unvanların hiçbiri benim için
değerini anlatmaya yetmez
olduğun her şey için teşekkürler
Seni seviyorum, daima

BBurcu

Bir

Lucas'ı o geceden önce hiç fark etmemiştim. Sanki önceden var olmadığı halde, şimdi birdenbire her yerdeydi.

Arkamda hâlâ son sürat devam eden Cadılar Bayramı partisinden daha yeni sıvışmıştım. Eski erkek arkadaşımın evinin arkasındaki otoparkta, sıkış tıkış duran arabaların arasından dolanırken oda arkadaşıma bir mesaj yazdım. Güzel ve ılık bir geceydi-tipik, Güney tarzı bir Pastırma yazıydı. Evin ardına kadar açık camlarından gelen müzik kaldırımda yankılanıyor, arada patlatılan kahkahalarla, sarhoş meydan okumalarla ve daha fazla içki talepleriyle kesintiye uğruyordu.

Bu gece şoför tayin edildiğim için, partiye bir dakika daha katlanamasam bile Erin'i kampüsün öteki ucundaki yurdumuza sağ salim ve tek parça halinde götürmek benim görevimdi. Mesajımda gitmek istediğinde arama-

BBucak

sını ya da mesaj atmasını söyledim. O ve erkek arkadaşı Chaz'in tekila sarhoşluğuyla birbirlerine yapışık dans ettikten sonra ellerini kenetleyip sendeleyerek Chaz'in odasına çıktıkları düşünülürse beni yarına kadar arayabilirdi. Öyle olursa verandadan kamyonetime yapacağı kısa ve utanç dolu yürüyüşü düşününce kendi kendime güldüm.

Gönder'e bastıktan sonra çantamda anahtarlarımı aramaya koyuldum. Bulutlar ayın önünü fazla kapatıyordu ve evin aydınlık camları arazinin uzak köşesini aydınlatmayacak kadar uzaktaydı. El yordamıyla bulmak zorundaydım. Parmak ucuma kalem ucu battığında küfredip topuklu ayakkabılarımdan birini yere vurdum. Kan geldiğinden neredeyse emindim. Anahtarları aldıktan sonra parmağımı emdim; hafif metalik tat sayesinde deriyi kestiğimi anladım.

"Lanet olsun," diye mırıldanıp kamyonetin kapısını açtım.

Sonraki saniyelerde ne olduğunu kavrayamayacak kadar şaşkındım. Bir an için kamyonetin kapısını açarken bir an sonrasında koltukta yüzüstü uzanıyordum; nefesim kesilmişti ve hareket edemiyordum. Kalkmaya çabaladım ama başaramadım, çünkü üstümdeki ağırlık çok fazlaydı.

"Küçük şeytan kıyafeti sana yakışıyor, Jackie." Ses kelimeleri ağzında geveleyerek konuşuyordu.

Aklıma ilk gelen şey *Bana öyle deme* oldu ama bu itiraz

BBurcu

bir elin eteğimi yukarı kaldırdığını hissettiğimde yaşadığım dehşetle hemen kayboldu. Bedenimle koltuk arasına sıkışan sağ kolum işe yaramayacak durumdaydı. Sol elimle yüzümün yan tarafındaki koltuğa uzanıp kendimi kaldırarak doğrulmaya çalıştığımda çıplak kalçamdaki el yukarı fırlayıp bileğimi kavradı ve diğer eliyle kıstırarak sabitledi. Kolunun ön tarafını sırtıma dayamıştı. Hareket edemiyordum.

"Buck, çekil üstümden. Bırak beni." Sesim titredi ama komutu elimden geldiği kadar otoriter bir tavırla söylemeye çalıştım. Nefesindeki biranın ve terindeki daha kuvvetli bir maddenin kokusunu alabiliyordum.

Serbest eli yeniden sol uyluğuma gitti, ağırlığını sağ tarafıma vererek üstüme çıktı. Ayaklarım kapısı hâlâ açık olan kamyonetin dışında sallanıyordu. Dizimi altıma almaya çalıştığımda umutsuz çabam karşısında güldü. Elini açık bacaklarımın arasına soktuğunda ve çığlık atıp bacağımı indirdiğimde çok geç kalmıştım. Çırpınıp kıvranıyordum. Önce onu üstümden atmayı düşündüm ama onun cüssesine denk olmadığımı fark edince yalvarmaya başladım.

"Buck, dur. Lütfen-sarhoşsun ve yarın buna pişman olacaksın. Tanrım-"

Dizini bacaklarımın arasına soktu ve çıplak kalçama rüzgâr vurdu. Açılan bir fermuar sesi duydum. Mantıklı bir şekilde yalvarmayı bırakıp ağlamaya başladığımda kulağımın yanında güldü. "Hayır-hayır-hayır-hayır..."

BBurcu

Ağırlığının altında nefesimi çığlık atabilecek kadar toplayamıyordum ve ağzım koltuğa gömülmüş, itirazlarımı boğuyordu. Umutsuzca mücadele ederken bir yıldan uzun bir süredir tanıdığım, Kennedy'yle çıktığım süre boyunca bana bir kere bile saygısızlık etmemiş bir erkeğin otoparkta bana kendi kamyonetimde saldırdığına inanamıyordum.

Külodumu dizlerime kadar çekti. O külodumu indirmeye uğraşırken yeniden kaçmaya çalıştığımda ince kumaşın yırtıldığını duydum. "Tanrım, Jackie, hep harika bir kıçın olduğunu biliyordum ama *vay be*, kızım." Eli yeniden bacaklarımın arasına girdi ve ağırlığını kısacık bir an için üstümden kaldırdı-sadece çığlık atmama yetecek kadar nefes alabildim. Bileğimi bırakıp eliyle başımın arkasına vurdu ve yüzümü ben susana kadar, neredeyse nefes alamayacağım şekilde deri koltuğa bastırdı.

Serbestken bile sol kolum bir işe yaramıyordu. Elimi sürücü tarafına, yere dayayarak kalkmaya çalıştım ama burkulan, acıyan kaslarıma söz geçiremedim. Minderin üstünde ağlıyordum, gözyaşlarım ve salyam yanağımın altında birbirine karışıyordu.

"Lütfen yapma, lütfen yapma, ah Tanrım dur-dur-dur..." Güçsüz sesimin zayıflığından nefret ettim. Bir an için ağırlığı üstümden kalktı-ya fikrini değiştirmişti ya da başka bir pozisyon alıyordu-hangisini yaptığını öğrenmek için beklemedim. Dönüp bacaklarımı yukarı çektim ve koltuğun en ucuna kıvrılıp kapı koluna uzanırken

BBurcu

ayakkabılarımın çivili topuklarının yumuşak deriyi yırtışını hissettim. Bedenim topyekûn *savaş ya da firar* için hazırlığa girdi ve kanım kulaklarıma hücum etti. Ama sonra durdum çünkü Buck kamyonette değildi bile.

Önce neden orada dikildiğine anlam veremedim, kapının hemen dışında başka tarafa bakıyordu. Sonra aniden başı geriye düştü. İki kez. Çılgınca bir şeye doğru atıldı ama yumrukları boşluğa vurdu. Sendeleyip kamyonetime doğru düşene dek neyle-ya da kiminle-dövüştüğünü göremedim.

Adam, Buck'ın yüzüne iki sert darbe daha geçirirken gözlerini ondan hiç ayırmadı; yana doğru giderek daire çizdiler ve burnundan kan akan Buck boşa yumruk atmaya devam etti. En sonunda başını eğip boğa gibi öne doğru hücum etti ama yabancı çenesine bir alt yumruk savurduğunda Buck'ın çabası kendi sonunu getirdi. Başı yeniden kalktığında bir dirsek şakağına sert bir küt sesiyle vurdu. Yeniden kamyonetin yan tarafına çarptıktan sonra kendini geriye iterek bir kez daha yabancının üstüne atıldı. Sanki tüm kavganın koreografisi çıkarılmış gibi yabancı, Buck'ı omuzlarından kavrayıp hızla ileri çekti ve çenesine dizini geçirdi. Buck yerde iki büklüm oldu, inliyor ve kıvranıyordu.

Yabancı yere baktı, yumruklarını sıkmış, dirseklerini gerekirse bir darbe daha vurabilecek şekilde hafifçe bükmüştü. Gerek kalmadı. Buck neredeyse baygın sayılırdı. Uçtaki kapının yanına sinip şok yerini paniğe bırakırken

BBuroo

nefes nefese, bir top gibi kıvrıldım. İnildemiş olmalıyım çünkü yabancı gözlerini aniden bana çevirdi. Buck'ı çizmeli ayağıyla kenara ittikten sonra kapıya yanaşarak içeri baktı.

"Sen iyi misin?" Sesi alçak, dikkatliydi. Evet demek istedim. Başımı sallamak istedim. Yapamadım. İyi olmaktan öyle uzaktım ki. "Ambulans çağıracağım. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var mı, yoksa sadece polis mi?"

Kampüs polisinin olay yerine geldiğini hayal ettim, partiye gelenlerin sirenleri duyunca dışarı çıkışlarını. Erin'le Chaz içerideki tek arkadaşlarımdı, geri kalanların yarısından fazlası reşit değildi ve içki içiyordu. Partinin polisin odağı haline gelmesi benim suçum olurdu. Dışlanan ben olurdum.

Başımı iki yana salladım. "Arama." Sesim derinden geliyormuş gibiydi.

"Ambulans mı çağırmayayım?"

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Kimseyi arama. Polisi de arama."

Ağzı açık kaldı ve koltuklara baktı. "Yanılıyor muyum yoksa bu herif sana daha demin *tecavüz etmeye* mi kalkıştı-" Çirkin kelimeyi duyduğumda irkildim. "-Sense bana polisi çağırmamamı söylüyorsun, öyle mi?"

Ağzını kapayıp başını bir kere sallayarak yeniden bana baktı. "Yoksa müdahale etmemem gereken bir şeye mi karıştım?"

Derin bir nefes aldım, gözlerim doldu. "H-hayır. Sadece eve gitmek istiyorum."

BBucci

Buck inleyip sırt üstü döndü. "Hasiiiiktir," dedi; gözlerini açmadı, zaten biri şiştiği için kapanmış olmalıydı.

Kurtarıcım ona baktı, çenesi kasıldı. Boynunu bir sağa bir sola çevirip geriye attıktan sonra omuz silkti. "Peki. Seni götüreyim."

Başımı iki yana salladım. Bir saldırıdan kurtulup da yabancı birinin arabasına binmek gibi aptalca bir şey yapmaya niyetim yoktu. "Kendim gidebilirim," dedim boğuk bir sesle. Gözlerim bir an için çantama gitti, panele sıkışmıştı ve içindekiler de şoför koltuğunun altındaki zemine dökülmüştü. Yere bakıp eğilerek şahsi eşyalarımdan oluşan dağınıklığın içinden anahtarlarımı aldı.

"Sanırım daha önce aradığın bunlardı." Anahtarları parmaklarından sallandırırken hâlâ ona yaklaşmadığımı fark ettim.

Dudağımı yaladığımda o gece ikinci kez kan tadı aldım. Aceleyle tepe ışığından yayılan hafif aydınlığa doğru atılırken eteğimi aşağıda tutmaya dikkat ettim. Az daha başıma gelecek olayı tamamen kavradığımda birden başım döndü ve anahtarlarıma uzandığımda elim titredi.

Yabancı, kaşlarını çatıp anahtarları yumruk yaptığı elinde tuttu ve kolunu çekti.

"Araba kullanmana izin veremem." İfadesine bakılırsa, yüzüm felaket durumda olmalıydı.

Gözlerimi kırpıştırdım, hâlâ el koyduğu anahtarları almak için elimi uzatmış bekliyordum. "Ne? Neden?"

Parmaklarıyla üç sebep saydı. "Titriyorsun, büyük ola-

BBurcu

sılıkla saldırıdan kaynaklanıyor. Gerçekten zarar görmediğinden emin değilim. Büyük ihtimalle de içki içiyordun."

"İçmiyordum," diye patladım. "Şoförlük yapmam için beni seçtiler."

Kaşını kaldırıp etrafına baktı. "Tam olarak kim seçti? Bu arada, yanında biri olsaydı bu gece güvende olabilirdin. Onun yerine, karanlık bir otoparkta, *tek başına*, etrafındakilere hiç dikkat etmeden yürüyordun. Çok sorumluluk sahibisin."

Birden öfkeden kendimi kaybettim. İki hafta önce kalbimi kırıp bu gece yanımda olmadığı ve bana güvende olacağım kamyonetime kadar eşlik etmediği için Kennedy'ye, beni bu aptal partiye gelmeye ikna ettiği için Erin'e ve kabul ettiğim için kendime kızgındım. Birkaç metre ötede asfaltta salyaları akan, şuursuz gerzeğe çok kızgındım. Bir de anahtarlarımı rehin alıp beni beyinsiz ve dikkatsiz olmakla suçlayan bu yabancıya köpürmek üzereydim.

"Yani bana saldırması benim suçum mu?" Boğazım acıyordu ama acıya rağmen konuştum. "Aranızdan biri bana *tecavüz etmeye* kalkışmadan bir evden kamyonetime kadar bile yürüyemiyor olmam benim suçum mu?" Dayanabileceğimi görmesi için aynı kelimeyi ona geri savurdum.

"'*Aranızdan biri*' mi? Beni o pislik herifle aynı kefeye mi koyacaksın?" Buck'ı işaret etti ama gözleri benimki-

BBurcu

lerden hiç ayrılmadı. "Ben onun gibi *değilim*." İşte o sırada alt dudağının sol tarafındaki gümüş halkayı fark ettim.

Harika. Bir otoparkta, tek başıma, hâlâ elinde anahtarlarımı tutmakta olan, gücenmiş, yüzü delikli bir yabancıyla duruyordum. Bu gece daha fazlasına katlanamayacaktım. Kendime hâkim olmaya çalıştım ama boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Anahtarlarımı alabilir miyim, lütfen?" Elimi uzattım, titremenin dinmesini umdum.

Yutkunarak bana baktı, o açık renkli gözlerine bakarak karşılık verdim. Loş ışıkta renklerini anlayamıyordum ama siyah saçıyla çekici bir karşıtlık oluşturuyorlardı. Sesi daha yumuşak, daha az düşmanca çıktı. "Kampüste mi oturuyorsun? Seni götürmeme izin ver. Buraya yürüyerek döner, öyle giderim."

Savaşmaya daha fazla gücüm kalmamıştı, başımı sallayıp uzanarak çantamı önünden aldım. Yere saçılan dudak parlatıcısını, cüzdanı, tamponları, saç tokalarını, kurşun ve tükenmez kalemleri toplayıp çantama yerleştirmeme yardım etti. Son aldığı, bir prezervatif paketiydi. Boğazını temizleyip bana uzattı. "Benim değil," dedim geri çekilerek.

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Çenemi kenetledim, yeniden öfkelenmemeye çalıştım. "Eminim."

Yeniden Buck'a baktı. "Piç kurusu. Büyük ihtimalle..." Önce gözlerime, sonra da kaşlarını çatıp yeniden Buck'a baktı. "Şey... kanıtları örtbas edecekti."

Buna kafa yoramadım bile. Yabancı paketi kotunun ön cebine soktu. "Atacağım-geri vermeyeceğim kesin." Hâlâ çatık kaşlarıyla bana bakarak kamyonete bindi ve motoru çalıştırdı. "Polisi aramamı istemediğinden emin misin?" Evin arka kapısından kahkaha sesleri yükseldi. Başımı iki yana salladım. Tam olarak orta pencerenin önünde duran Kennedy kollarını şeffaf, kısa beyaz bir elbise giymiş, sırtında kanat ve başında hale olan bir kıza dolamış, dans ediyordu. Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel.

Buck'la savaşım sırasında bir ara, yatağımda oturmuş, aptal bir kıyafet partisine gitmek istemediğim için şikâyet ederken Erin'in başıma geçirdiği şeytan boynuzlu tacı kaybetmiştim. O aksesuar olmadan normal koşullarda ölsem giymeyeceğim minicik, kırmızı pullu bir elbise giymiş bir kızdan başka bir şey değildim.

"Eminim."

Park yerinden geri çıktığımızda farlar Buck'ı aydınlattı. Bir eliyle gözlerini kapayıp yuvarlanarak oturmaya çalıştı. Patlamış dudağını, şekli bozulmuş burnunu ve şişmiş gözünü o mesafeden bile görebiliyordum. Direksiyonda benim olmamam iyi olmuştu çünkü büyük olasılıkla onu ezip geçerdim.

Sorduğunda yurdumun adını verip oturduğum yolcu koltuğunda, camdan dışarı baktım; kampüste dolanırken bir kelime daha edebilecek durumda değildim. Kendime deli gömleği giymiş gibi sımsıkı sarılarak her beş saniyede bir beni sarsan ürpertiyi saklamaya çalıştım. Görmesini istemiyordum ama durduramıyordum da.

Yurt otoparkı neredeyse doluydu; kapıya yakın her yer kapılmıştı. Kamyoneti arka tarafa doğru park edip dışarı çıktı, ben kendi kamyonetimin yolcu koltuğundan inerken aracın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Kontrolümü yitirip kendimi kaybetme sınırlarında bocalayarak kapıları kilitledikten sonra anahtarları ondan alıp peşinden binanın içine girdim.

Kapıya vardığımızda, "Kimlik kartın?" diye sordu.

Çantamın ön cebini açıp kartı çıkartırken ellerim titriyordu. Kartı parmaklarımdan aldığında parmak boğumlarındaki kanı gördüm ve soluğum kesildi. "Aman Tanrım. Kanaman var."

Eline bakıp başını salladı. "Yok. Çoğu onun kanı."

Dudaklarını kenetleyip kartı kapıya tuttuğunda peşimden gelmeyi mi düşünüyor diye merak ettim. Kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum.

Kapıyı açtıktan sonra kartımı geri verdi. Holdeki ışıkta gözlerini daha net seçebiliyordum-indirdiği kaşlarının altında açık gri-maviydi. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu ikinci kez, yüzümün buruştuğunu hissettim.

Çenemi aşağı doğru eğerek kartı çantama soktum ve anlamsızca başımı salladım. "Evet. İyiyim," diye yalan söyledim.

İnanmayan bir şekilde iç geçirip elini saçına götürdü. "Senin için arayabileceğim biri var mı?"

Başımı iki yana salladım. Kendimi bırakabilmek için odama gitmem gerekiyordu. "Teşekkür ederim ama ha-

yır." Yanından geçerken herhangi bir tarafına değmemek için dikkat edip merdivenlere yöneldim.

"Jackie?" diye usulca seslendi, kapıdan ayrılmamıştı. Tırabzanı kavradım ve dönüp ona baktığımda göz göze geldik. "Senin suçun değildi."

Dudağımı sertçe ısırdım, başımı salladıktan sonra dönüp merdivenlerden yukarı koştum, ayakkabılarım beton basamaklara vuruyordu. İkinci katta hızla dönüp arkaya baktım. Gitmişti.

İsmini bilmiyordum ve onunla tanışmak bir yana onu daha önce gördüğümü bile hatırlamıyordum. O sıra dışı temizlikteki gözleri mutlaka hatırlardım. Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu... o ise bana adımla hitap etmişti. Kimliğimdeki isimle, Jacqueline'le değil, lisenin ilk yılında Kennedy'nin bana taktığı isimle, Jackie'yle.

İki hafta önce:

"Yukarı çıkmak ister misin? Ya da kalmak? Erin bu hafta Chaz'de kalıyor..." Sesim cilveli, melodikti. "Oda arkadaşı şehir dışındaymış. Yani yapayalnız olacağım demektir..."

Kennedy'yle üçüncü yıldönümümüze bir ay kalmıştı. Utangaç davranmanın anlamı yoktu. Erin son zamanlarda bize yaşlı, evli çift demeye başlamıştı. Ben de ona. "*Kıskanç*" diye cevap veriyordu. Sonra o da bana hareket çekiyordu.

"Şey, evet. Bir süreliğine geleyim." Ensesini ovup arabayı yurdun otoparkına çekerek yer aramaya başladığında yüz ifadesini çözemedim. Göğsümde kaygı karıncalanmaları hissedip huzursuzca yutkundum. "İyi misin?" Ensesini ovuşturması bilinen bir stres belirtisiydi.

Bana şöyle bir baktı. "Evet. Tabii." BMW'sini ilk gördüğü boş yere çekip iki kamyonetin arasına park etti. Kıymetli malını asla, *asla* sıkışık yerlere park etmezdi. Kapılarda oluşan çökükler onu çılgına çeviriyordu. Bir sorun vardı. Yaklaşan ara sınavlar için endişelendiğini biliyordum, özellikle de kalkülüse hazırlık sınavı için. Kardeşlik derneği de sonraki gece bir tanışma partisi verecekti ki bunu ara sınavlardan önceki hafta sonu yapmak tamamen aptalcaydı.

Kartla kapıyı açıp onu binaya soktum ve yalnızken bana hep ürkütücü gelen arka merdiven boşluğuna geldik. Kennedy arkamdayken tek fark ettiğim kirli, sakızla kaplı duvarlarla, eski, neredeyse ekşimsi kokuydu. Son kata da koşarak çıktıktan sonra koridora ulaştık. Kapımı açarken ona bir bakış attıktan sonra Erin'le birbirimizle ve kat arkadaşlarımızla mesajlaşmak için kullandığımız beyaz tahtaya çizilmiş sevimli bir penis resmini görünce başımı salladım. Karma yurtlar üniversitelerin internet sitelerinde gösterildiği kadar da olgun insanlarla dolu değildi. Bazen bir grup on iki yaşında çocukla yaşamak gibiydi.

"Yarın hasta olduğunu söyleyebilirsin, biliyorsun." Eli-

mi koluna koydum. "Burada benimle kal-saklanıp hafta sonunu ders çalışarak ve yemek sipariş ederek geçiririz... bir de başka stres azaltıcı aktivitelerle." Muzipçe gülümsedim. O ise ayakkabılarına baktı.

Kalbim hızlandı ve her yerimin birden ısındığımı hissettim. Kesinlikle ters giden bir şey vardı. Ağzındaki bakla her neyse çıkarmasını istiyordum çünkü zihnim yalnızca tehlike olasılıklarını değerlendirebiliyordu. Bir sorun ya da gerçek bir çatışma yaşayalı öyle uzun zaman olmuştu ki gafil avlandığımı hissediyordum.

Odama girdiğinde yatağıma değil sandalyeme oturdu.

Ona doğru yürüdüm, dizlerimiz çarptı. Sadece moralinin bozuk olduğunu ya da yaklaşan sınavları için kaygılandığını söylemesini istedim. Kalbim güm güm atarken elimi omzuna koydum.

"Kennedy?"

"Jackie, konuşmamız lazım."

Kulaklarımda atan nabzımın sesi yükseldi ve elim omzundan düştü. Elimi diğer elimle kenetleyip onun bir metre ötesindeki yatağa oturdum. Ağzım öyle kuruydu ki konuşmak bir yana, yutkunamadım bile.

O sessiz kalarak bir sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika boyunca bakışlarını benden kaçırdı. En sonunda gözlerime baktı. Üzgün görünüyordu. Tanrım. Amantanrımamantanrım.

"Biraz şey yaşıyorum... sıkıntı... son zamanlarda. Başka kızlarla."

Gözlerimi kırptım, iyi ki oturur vaziyetteydim. Ayakta olsam dizlerim boşalırdı ve yere yığılıverirdim.

"Ne demek istiyorsun?" dedim boğuk bir sesle. "'Sıkıntı' ve 'başka kızlar' derken ne demek istiyorsun?"

Derin bir iç geçirdi."*Öyle* değil. Yani, bir şey *yapmadım*." Bakışlarını kaçırıp yeniden iç geçirdi. "Ama sanırım istiyorum."

Ne oluyor be?

"Anlamıyorum." Zihnim bu durumdan en olumlu olasılığı yaratabilmek için canhıraş bir şekilde çalıştı ama en uzak olasılıklar bile berbattı.

Ayağa kalkıp odada iki kez volta attıktan sonra kapıyla aramda durdu. "Benim için hukuk ve politikayla ilgili bir kariyerin ne denli önem taşıdığını biliyorsun."

Başımı salladım, hâlâ şaşkınlıktan konuşamıyordum ve ona yetişebilmek için son sürat pedal çeviriyor gibiydim.

"Kardeşimiz olan kız derneğimizi biliyor musun?"

Yine başımı salladım, kardeşlik derneği evine ilk taşındığında asıl endişelendiğim şeyi onayladım. Belli ki yeterince endişelenmemiştim. "Bir kız var—aslında birkaç kız var ki... şey."

Sesimin mantıklı ve dengeli çıkmasına çalıştım.

"Kennedy, bu hiç mantıklı değil. Böyle bir şey yaptığını ya da yapmak istediğini söylemiyorsun-"

Gözlerime baktı, yanlış anlaşılma olmasın diye. "İstiyorum."

Aslında karnıma bir yumruk atsa da olurdu çünkü beynim söylediği kelimeleri kavramayı reddediyordu. Fiziksel bir saldırıyı belki anlayabilirdi. "*İstiyor musun*? Ne diyorsun sen ya, *istiyorum* ne demek?

Sandalyeden fırlayıp kapıya doğru yürüdükten sonra geri geldi-dört metrelik bir mesafeydi. "*Sence* ne demek istiyorum? Tanrı aşkına. Zorla *söyletme*."

Ona bakakaldım. "Neden ki? Neden söylemeyesin-madem *yapmayı* düşünüyorsun da-söylememek için *boktan* sebebin ne? Hem bunun kariyer planlarınla ne ilgisi var-"

"Ona geliyordum. Bak, herkes politikada adayların ya da seçilen milletvekillerinin yapabileceği en kötü şeyin bir tür seks skandalına karışmak olduğunu bilir." Gözleri benimkilere kenetlendiğinde bakışlarındaki münazara ifadesini yakaladım. "Ben de bir insanım, Jackie, vahşi tohumlarımı ekmek gibi arzulara kapılırsam ve onları bastırırsam aynı arzuyu muhtemelen daha sonra ve daha kötü şekilde tekrar yaşayacağım. Ama *o dönemde* böyle bir şey yapmak kariyerimi yok eder." Ellerini çaresizce açtı. "Gelecekte mesleki pozisyonumu yok etmeden içimden atmalıyım." Kendime, *Bu gerçek değil,* dedim. Üç yıllık erkek arkadaşım benden kız öğrencileri utanmadan, rahat rahat götürmek için ayrılıyor olamazdı. Gözlerimi kırpıştırıp derin bir nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Odada oksijen yoktu. Ona baktım, sessizdim.

Çenesi kasıldı. "Pekâlâ, sanırım sana nazik davranmaya çalışmak kötü bir fikirdi."

"Senin bana *nazik* davranma anlayışın bu mu? Başka kızları becerebilmek için benden ayrılmak mı? Suçluluk duygusu hissetmeden? *Ciddi misin* sen?"

"Ciddiyet bunun yanında gözyaşları içinde kalır."

Ekonomi kitabımı alıp ona savurmadan önce aklımdan geçen son şey şuydu: *Böyle bir anda nasıl bu kadar boktan, seviyesiz bir söz kullanabilir?*

İki

Erin'in sesiyle uyandım. "Jacqueline Wallace, o yataktan kıçını kaldırıp ortalamanı kurtar. Tanrı aşkına, ben bir erkeğin akademik başarımı böyle fırlatıp atmasına izin verseydim, başıma kakıp dururdun."

Yorganın altından kayıtsız bir ses çıkardıktan sonra kenardan ona baktım. "Hangi akademik başarı?"

Ellerini kalçalarına koymuştu ve duştan yeni çıktığı için bir havluya sarınmıştı. "Ha. Ha. Çok komik. *Ayağa kalk.*"

Burnumu çektim ama istifimi bozmadım. "Diğer derslerde başarılıyım. Bir tanesinden kalsam olmaz mı?"

Ağzı açık kaldı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Duyuyordu. Korkak duygularım beni de en az Erin'i tiksindirdiği kadar tiksindirmişti, belki de daha fazla. Ama

haftanın üç günü, bir saatlik ders boyunca Kennedy'nin yanında oturma düşüncesi katlanılmazdı. Yeni kavuştuğu bekarlık statüsünün uluorta cilveleşmeler ve tek gecelik ilişkiler açısından ne içerdiğini bilmiyordum ve yüzleşmek de istemiyordum. Ayrıntıları hayal etmek yeterince acı veriyordu.

Keşke ona bu dönem benimle ortak ders alması için baskı yapmasaydım. Sonbahar derslerine kaydolurken, müzik eğitimim için gerekli olmayan ekonomi dersini neden almak istediğimi sormuştu. Daha o zamandan, böyle sonuçlanacağını hissediyor muydu diye merak ettim. Ya da bilip bilmediğini.

"Yapamam."

"*Yaparsın* ve *yapacaksın*." Yorganı üstümden çekti. "Şimdi ayağa kalk ve duşa gir. Benim Fransızcaya yetişmem lazım yoksa Mösyö Bidot bana *passé composé* çekimlerini hiç acımadan soracak. Geçmiş zamanı İngilizcede bile güç bela çekebiliyorum. Tanrı biliyor ya karga bokunu yemeden *en Français** hiç çekemem."

Sınıfın önüne saat tam 9:00'da vardım, biliyordum ki Kennedy, her zamanki dakikliğiyle çoktan içeride olacaktı. Sınıf geniş ve eğimliydi. Arka kapıdan girdiğimde onu ortada altıncı sırada otururken gördüm. Sağındaki sandalye boştu, benim yerim. Doktor Heller dersin ikinci haftasında bir oturma düzeni çizelgesi dağıtmıştı ve onunla devamsızlıklarını takip ederek derse katılım puanı

* "Fransızca"

veriyordu. Onunla dersten sonra konuşmak zorundaydım çünkü bir daha orada oturmaya hiç niyetim yoktu.

Gözlerim arka sıralara gitti. İki boş yer vardı. Biri üç sıra aşağıda elinin üstüne yaslanmış, uykulu bir çocukla büyük boy bardakta bir şey içip yanındakiyle aralıksız sohbet eden bir kızın arasındaydı. Diğer boş yerse arka sırada ders kitabının kenarına bir şeyler çiziyor gibi görünen bir çocuğun yanındaydı. Tam o tarafa dönmüştüm ki Dr. Heller aşağıdaki yan kapılardan birinden girdi ve ressam başını sınıfın ön tarafına bakmak için kaldırdı. Donup kaldım, iki gece önce beni kurtaran kişi olduğunu fark ettim. Hareket edebilsem arkamı dönüp sınıftan fırlardım. Saldırıyı birden yeniden yaşar gibi oldum. Çaresizliği. Dehşeti. Aşağılanmayı. Gece boyunca yatağımda bir top gibi kıvrılıp ağlamıştım, Erin mesaj atıp Chaz'le kalacağını söylediği için minnettardım. Ona Buck'ın ne yaptığını söylememiştim. Kısmen beni oraya götürüp yalnız dönmeme izin verdiği için kendini suçlayacağını bildiğimden. Kısmen de böyle bir şeyin olduğunu tamamen unutmak istediğim için.

"Herkes otururs başlayabiliriz." Dr. Heller'in sözleri beni sersemliğimden uyandırdı. Ayakta duran tek kişi bendim. Geveze kızla uyuklayan çocuk arasındaki sandalyeye çöktüm.

Kız bana şöyle bir bakış atarken bile nasıl, nerede ve kiminle sarhoş olduğunu anlattığı hafta sonu itirafına ara vermedi. Çocuksa sadece aralarındaki sandalyeye ne za-

man yerleştiğimizi anlayacak kadar gözlerini araladı ama kıpırdamadı.

"Burası dolu mu?" diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayıp mırıldandı, "Doluydu ama dersi bıraktı, ya da gelmeyi. Her neyse."

Rahatlayarak çantamdan spiralli bir defter çıkardım. Kennedy'ye bakmamaya çalıştım ama oturma düzeninin açısı bu çabamı zorlaştırıyordu. Kusursuzca şekil verilmiş koyu sarı saçları ve alışkın olduğum kırışıksız, düğmeli gömleğiyle her hareketinde bakışlarımı üstüne çekiyordu. O yeşil ekose gömleğinin çarpıcı yeşil gözleriyle birleştiğinde yarattığı etkiyi biliyordum. Onu dokuzuncu sınıftan bu yana tanıyordum. Tarzını her gün triko şortlar ve spor ayakkabılar giyen birinden üstüne oturan gömleklerini ütülenmeye gönderen, ayakkabılarını lekesiz tutan ve daima bir dergi kapağından fırlamış gibi görünen birine dönüşmesini izlemiştim. Daha önce birden çok öğretmenin o geçerken mükemmel, kendilerine yasak bedenine baktıktan sonra başını çevirdiğini görmüştüm.

İlk yılımızda, birlikte Edebiyata Hazırlık dersi almıştık. Dersin ilk gününden itibaren ilgisini bana yöneltmişti, yerine oturmadan önce gamzelerini gösteren bir tebessümden sonra çalışma grubuna davet etmiş, hafta sonu planlarımı öğrenmiş ve en sonunda kendini de bu planlara dahil etmişti. Daha önce kimse bu kadar kendinden emin bir tavırla peşimden koşmamıştı. Sınıf başkanı olduğundan herkesi tanıyordu ve *herkesle* tanışmak için

kararlıydı. Bir sporcu olarak beyzbol takımını başarılı kılıyordu. Bir öğrenci olarak akademik başarı sırasında en başarılı yüzde onun içindeydi. Münazara takımının üyelerinden biri olarak kesinlik taşıyan argümanları vardı ve hiç yenilmemişti.

Erkek arkadaş olarak sabırlı ve dikkatliydi, beni asla zorlamadı ya da acele ettirmedi. Doğum günleri ve yıldönümlerini hiç unutmadı. Bizimle ilgili niyetlerini hiç belirsiz bırakmadı. Birlikteliğimiz resmileştiğinde adımı değiştirdi ve ben de dahil herkes ona uydu. Bana, "Sen benim Jackie'msin," demişti. Adaşı ve kişisel idolü olan Jack Kennedy'nin karısı gibi. Akraba değillerdi. Sadece ailesi tuhaf bir biçimde siyasetle ilgiliydi ve birbirleriyle araları açıktı. Reagan adında bir kız kardeşi ve Carter adında bir erkek kardeşi vardı. En son Jacqueline adıyla çağrıldığımdan bu yana üç yıl geçmişti ve onun için bir kenara attığım özümün parçasını geri kazanabilmek için her gün mücadele veriyordum. Vazgeçtiğim tek şey bu değildi, en önemlisi de. Sadece geri alabileceğim tek şeydi.

***

Elli dakika boyunca Kennedy'ye gözlerimi dikip bakmamaya çalıştığım ve derse iki hafta devamsızlık yaptığım için beynim uyuşmuştu ve hiç yararını görmüyordum. Ders bittiğinde çok azını algıladığımı fark ettim.

Doktor Heller'ın peşinden ofisine gittim, onu bana derslere yetişmem için bir şans vermeye ikna edebilmemi sağlayacak çeşitli yollar düşünüyordum. O ana kadar dersten kalacak olmam umurumda değildi. Şimdi bu ihtimalin büyümesiyle dehşete düşmüştüm. Daha önce hiçbir dersten kalmamıştım. Aileme ve danışmanıma ne söyleyecektim? Bu F *hayatımın sonuna kadar* notlarımın arasında kalacaktı.

"Pekâlâ, Bayan Wallace." Doktor Heller hırpalanmış çantasından bir ders kitabıyla bir yığın düzensiz not çıkarıp sanki orada dikilmiyormuşum gibi ofiste bir o tarafa bir bu tarafa gitmeye başladı. "Derdinizi anlatın."

"Derdimi mi?"

Yorgun bir tavırla gözlüklerinin üstünden baktı. "Aralıksız iki hafta kaçırdınız—ara sınav da dahil. Bugün de gelmediniz. Burada, ofisimde bulunma sebebinizin beni bir tür açıklamayla makroekonomi dersinden neden kalmamanız gerektiğine ikna etmek olduğunu varsayıyorum. O açıklamayı da nefesimi tutmuş bekliyorum." İç geçirerek ders kitabını rafa kaldırdı. "Daima hepsini duyduğumu düşünmüşümdür ama şaşırdığım da olmuştur. O yüzden buyurun. Bütün gün böyle duramam, tahminimce siz de öyle."

Yutkundum. "Bugün sınıftaydım. Sadece farklı bir sandalyede oturdum."

Başını salladı. "Sözünüze güvenmem gerek çünkü bana dersin sonunda geldiniz. Bu lehinize bir katılım pu-

anı ve ders notunuzun dörtte biri ediyor. Ne var ki altı gün kaçırıp büyük bir sınavdan da sıfır aldınız."

Aman Tanrım. Sanki bir tıkaç çekilmiş gibi birden allak bullak olan tüm bahane ve farkındalıklar dışarı akıvermeye başladı. "Erkek arkadaşım beni terk etti ve o da sınıfta; yanına oturmayı bırakın, onu görmeye katlanamıyorum... Aman Tanrım, *ara sınavı kaçırdım.* Dersten kalacağım. Hayatımda daha önce hiçbir dersten kalmadım ben." Sanki bu konuşma tek başına yeterince küçük düşürücü değilmiş gibi gözlerim doldu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamamak için dudağımı ısırdım, gözlerimi Doktor Heller'ın masasına dikip yüzünde hayal ettiğim tiksinti ifadesini görmemek için ona bakamıyordum. Görüş alanıma bir mendil uzatarak girerken iç geçirdiğini duydum. "Bugün şanslı gününüz, Bayan Wallace."

Mendili alıp ıslak yanaklarıma götürürken onu ihtiyatla izledim.

"Benim de sizden biraz daha genç bir kızım var. Kısa bir süre önce o da fena bir ayrılık yaşadı. Benim zehir gibi zeki, sadece A alan kızım iki hafta boyunca ağlamaktan, uyumaktan, sonra biraz daha ağlamaktan başka bir şey yapmayan duygusal bir enkaza dönüştü. Sonra da aklını başına toplayıp hiçbir oğlanın okul başarısını mahvetmeyeceğine karar verdi. Kızımın hatırına size bir şans vereceğim. *Bir.* Eğer boşa harcarsanız dönem sonunda hak ettiğiniz notu alırsınız. Anlaştık mı?

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar döküldü.

"İyi." Dr. Heller rahatsız bir tavırla kıpırdanıp bana bir mendil daha uzattı. "Of, Aziz Pete'in aşkına—kızıma da söylediğim gibi, gezegende bu kadar acıya değecek genç bir erkek yok. Biliyorum çünkü ben de onlardan biriydim." Bir kâğıdın üstüne bir şeyler karalayıp bana uzattı. "Bu, asistanım Landon Maxfield'ın e-mail adresi. Eğer verdiği ek derslerle alakalı değilseniz alakalanmanızı öneririm. Bire bir ders almaya da ihtiyacınız olacağı kesin. İki yıl önce dersimde mükemmel bir öğrenciydi ve o dönemden beri benim için ders veriyor. Ara sınav yerine teslim etmenizi beklediğim projenin detaylarını ona veririm."

Teşekkür ederken boğazımdan bir hıçkırık daha kaçtı ve adamın huzursuzluktan patlayacağını düşündüm. "Eh, şey, evet, tabii, rica ederim."

Oturma düzeni çizelgesini çıkardı. "Artık nerede oturacağınızı gösterin ki devamlılık için dörtte biri oluşturan puanlarınızı alabilin." Yeni yerimi gösterdiğimde karenin içine adımı yazdı.

Fırsatımı elde etmiştim. Tek yapmam gereken bu Landon denen kişiyle iletişim kurup bir proje teslim etmekti.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

★★★

Öğrenci birliğindeki Starbucks sırası inanılmaz ölçüde

uzundu ama yağmur yağıyordu ve ben de öğleden sonraki dersimden önce günlük dozumu almak için kampüsün hemen dışındaki kafeye gideceğim diye karşıdan karşıya geçerken sırılsıklam olmak istemiyordum. Alakasız bir biçimde akıl yürüttüğümde, Kennedy'nin de orada olma ihtimali çok yüksekti; neredeyse her öğlen yemeğinden sonra oraya giderdik. Prensip olarak Starbucks gibi "kurumsal canavarlar"dan kahveleri daha güzel olsa bile kaçınıyordu.

"Bu sırada beklersem kampüsün diğer ucuna vaktinde yetişmem imkânsız." Erin sinirle homurdanarak önümüzde kaç kişi olduğuna bakmak için eğildi. "Dokuz kişi. Dokuz! Beş kişi de içeceklerini bekliyor! Kim bu insanlar ya?" Önümüzdeki çocuk omzunun üstünden sert bir bakış attı. Erin de ona kaşlarını çatarak karşılık verdiğinde gülmemek için dudaklarımı kenetledim.

"Bizim gibi kafein bağımlıları olabilir mi?" diye sordum.

"Of," diyerek kolumu kavradı. "Neredeyse unutuyordum-Cumartesi akşamı Buck'a ne olduğunu duydun mu?"

Midem kasıldı. Unutmak istediğim gece peşimi bırakmıyordu. Başımı iki yana salladım.

"Evin arkasındaki otoparkta saldırıya uğramış. Birkaç kişi cüzdanını istemiş. Herhalde evsizlerdi, dedi. Kampüsümüz büyük bir şehrin ortasında olursa böyle olur tabii. Bir şey almamışlar ama pislikler, Buck'ın yüzünü iyice benzetmişler." Bana yanaştı.

"Aslında böyle çok daha seksi görünüyor. *Grrr*, anlarsın ya."

Midem bulandı; orada sessizce durmuş, Buck'ın yüzüne yediği yumruklar hakkındaki açıklamasını yalanlamak yerine ilgiliymişim gibi davranıyordum.

"Eh, kahretsin. Siyaset Bilimi dersinde uyuyakalmamak için bir Rockstar* içmek zorunda kalacağım. Geç kalamam-test var. İşten sonra görüşürüz." Bana çabucak sarılıp aceleyle gitti.

Sırada öne doğru ilerledim. Zihnim birinci kez cumartesi gecesine dönmüştü. Hâlâ kırılganlık hissimi üstümden atamıyordum. Erkeklerin daha güçlü olduğu gerçeğinin daima bilincindeydim. Kennedy beni sayısız kez kaldırmıştı, bir keresinde beni omzunun üstüne attıktan sonra ben sırtına tutunup, baş aşağı halde gülerken merdivenlerden yukarı koşturmuştu. Benim açamadığım kavanozları kolaylıkla açardı, benim yerinden zar zor kıpırdatabildiğim eşyaları taşıyabilirdi. Üstüme çıktığında benden daha güçlü olduğu aşikardı, kol kasları ellerimin altında sertti.

İki hafta önce kalbimi yerinden sökmüştü, daha önce hiç bu kadar incinmemiştim, böyle boş hissetmemiştim kendimi.

Ama bana karşı asla fiziksel güç kullanmamıştı.

Hayır, bunu yapan sadece Buck'tı. Buck, kendine kız

* Enerji içeceği

bulmakta sorun yaşamayan kampüs yakışıklısı. Asla beni incitebileceğini ya da inciteceğini gösteren bir davranışta bulunmamış biri. Hatta Kennedy'nin kız arkadaşı olmamın dışında varlığımdan bile haberdar görünmeyen biri. Suçu alkole atabilirdim... ama hayır. Alkol yalnızca insanın kendini kontrol etme hissini yok eder. Birinin zaten öyle bir dürtüsü yoksa şiddet suçu işlemesini tetiklemez.

"Sıradaki."

Dalgınlığımdan sıyrılıp kasaya baktım ve her zamanki siparişimi vermeye hazırlandığımda, cumartesi geceki çocuğu gördüm. Bu sabah ekonomi dersinde yanına oturmadığım çocuğu. Ağzım açık kaldı ama tek kelime edemedim. Tıpkı sabah olduğu gibi, cumartesi gecesi olanları yeniden yaşadım. Yüzümü ateş bastı, bulunduğum pozisyonu hatırladım, araya girmeden önce görmüş olabileceklerini, benim ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü.

Ama benim suçum olmadığını söylemişti.

Bir de adımla seslenmişti. On altı gündür kullanmadığım adımla.

O kısacık anda kim olduğumu hatırlamamasına dair dileğim tutmadı. Delip geçen bakışlarında her şeyi gayet net hatırladığını görebiliyordum. Bütün dehşet verici detaylarıyla. Yüzüm yandı.

"Sipariş vermek için hazır mısınız?" Sorusu beni dalgınlığımdan çekip aldı. Sesi sakindi ama arkamdaki huzursuz müşterilerin verdiği bıkkınlığı hissettim.

"Büyük bir caffé Americano, lütfen." Sözlerimi öylesine geveleyerek söylemiştim ki tekrar etmemi isteyeceğini düşündüm. Ama bardağı işaretledi ve o zaman parmak boğumlarının etrafında sarılı olan iki üç katlı ince beyaz sargı bezini gördüm. Bardağı baristaya verip içeceği kasaya girerken kartımı uzattım.

"Bugün iyi misin?" diye sordu, sözleri güya sıradandı ama aramızda öyle çok anlam taşıyordu ki. Kartımı geçirdikten sonra fişle geri verdi.

"İyiyim."

Sol elinin parmak eklemleri çizikti ama aşırı sıyrıklar yoktu. Kartla fişi alırken parmakları benimkilere değdi. Elimi çektim. "Teşekkürler."

Gözleri biraz açıldı ama başka bir şey demedi.

"Büyük boy karamel macchiato alayım, yağsız, krema yok." Arkamdaki sabırsız kız siparişini omzumun üstünden verdi. Bana dokunmuyordu ama üstüme yaslanarak rahatsız edici biçimde kişisel alanıma girmişti. Kurtarıcım bakışlarını ona doğrulttuğunda çenesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde kasıldı. Bardağı işaretledikten sonra ücreti mekanik bir sesle söyledi, ben kenara çekilirken bana kısa bir bakış daha attı. Sonra baktı mı bilmiyorum. Kahvemi tezgahın öteki ucunda bekleyip her zaman yaptığımın aksine süt eklemeden ve üç paket şeker almadan gittim.

Ekonomi bir inceleme dersiydi ve böyle bir ders için öğrenci listesi de muazzamdı-yaklaşık iki yüz öğrenci

vardı. Güz dönemi boyunca o kadar insanın arasında iki erkekle göz teması kurmaktan kaçınabilirdim herhalde, değil mi?

Üç

Dersten sonra yurda döndüğümde ekonomi asistanına e-mail gönderdim ve sanat tarihi ödevime başladım. Neoklasik bir heykeltıraş ve stil üzerindeki etkisi hakkında bir makale yazarken içimdeki nevrotiğe en azından ekonomi dışındaki dersleri takip ettiği için teşekkür ettim. Erin işteyken sessizce çalışabileceğim bir akşam geçirebilirdim. Mikroskobik odamızda neredeyse daimi bir dikkat dağınıklığı yaratmak elinde değildi.

Geçen hafta cebir sınavına son anda hazırlanmaya teşebbüs ettiğimde, şu konuşma yaşanmıştı: "O ayakkabıları işim için almak *zorundaydım*, babacığım!" dedi cep telefonunda konuşurken. "Hâlâ okuldayken çalışmanın ne demek olduğunu öğrenmemi isteyen sendin, hem her zaman bir insanın başarıya uygun giyinmesi gerektiğini

söylersin, yani yalnızca senin bilge sözlerini dinlemeye çalışıyorum."

Bana baktığında gözlerimi devirdim. Oda arkadaşım şehir merkezinde havalı bir restoranda müşterileri karşılıyordu ve bu mevkiini sürekli giysi bütçesinden fazla harcama yapmak için bahane ediyordu. Üç yüz dolarlık ayakkabılar, saatte dokuz dolar kazandığı bir iş için mi elzemdi? Bana göz kırptığında gülmemeye çalıştım. Babası hep ikna oluyordu, özellikle de Erin B ile başlayan kelimeyi –*Babacığım*'ı kullandığında

Landon Maxfield'dan hızlı bir cevap beklemiyordum. Hem üst sınıflardan hem de Doktor Heller'ın sınıfı gibi devasa bir sınıf için özel ders verdiğinden meşgul olmalıydı. Ayrıca ara sınavı kaçırıp dersleri iki hafta boyunca asan ve özel derslerine de hiç katılmamış, sınıfta kalmak üzere olan bir ikinci sınıf öğrencisine yardımcı olmak için çok da hevesli olmayacağından emindim. Ona geri kaldığım konularda çok çalışıp bir an önce yakasından düşeceğimi göstermeye hazırdım.

Gönderdiğim e-mail'den on beş dakika sonra e-mail kutumdan ileti sesi geldi. Cevap yazmıştı; ona hitap ederken ilk adıyla e-mail adresindeki soyadını kullanmak arasında gidip geldikten sonra tercih ettiğim resmi tonda cevap vermişti.

Bayan Wallace,

Doktor Heller bana makro'da kaçırdığınız konularda arayı

kapama ihtiyacınız ve ara sınav yerine teslim etmeniz gereken proje hakkında bilgi verdi. Bu çalışmayı yapmanızı onayladığı için bana bu konuları neden kaçırdığınıza dair bir açıklama yapmanıza gerek yok. Ben özel ders vermek için para alıyorum, yani bu benim iş tanımıma giriyor.

Kampüste, tercihen kütüphanede buluşup projeden bahsedebiliriz. Ayrıntılı bir konu ve geniş çaplı bir araştırma yapmanızı gerektirecek.

Doktor Heller bana size ne ölçüde yardımcı olmam gerektiği konusunda bilgi verdi. Kısaca, tek başınıza ne yapabileceğinizi görmek istiyor. Tabii ki genel sorularınızı cevaplamaya hazırım.

Grup çalışmaları PtÇaPe 1-2:00 arasında ama bu dersler şimdiki konuları kapsıyor.

Zannediyorum kaçırdığınız iki haftanın konularını kavramak için daha fazla yardıma ihtiyacınız olacaktır. Buluşup bire bir ders almak için uygun olduğunuz zamanları bildirirseniz o şekilde bir planlama yaparız.

LM

Dişlerimi sıktım. Kusursuz bir kibarlıkta da olsa e-mail'inde küçümser bir hava takınmıştı... sondaki imzası hariç: *LM*. Arkadaşça mı davranıyordu, rahat mıydı, yoksa benim ciddi, olgun bir öğrenci gibi görünme çabamla alay mı ediyordu? Gönderdiğim e-mail'de ayrılığıma değinmiştim ve ayrıntıları öğrenmek istemeyeceğini ummuştum. Şimdiyse sadece ayrıntılardan kaçınmakla kalmadığı, bir de bir ilişki krizinin akademik hayatımı etki-

lemesine izin verdiğim için beni hor gördüğü izlenimine kapılmıştım.

E-mail'ini tekrar okuyunca daha da sinirlendim. Demek ders konularını tek başıma kavrayamayacak kadar aptal olduğumu düşünüyordu, öyle mi?

Bay Maxfield,

Grup çalışmalarına katılamam çünkü PtÇa 1-2:30 arasında sanat tarihi dersim var, Perşembe günleri öğleden sonralarıysa orta okulda ders veriyorum. Kampüste yaşıyorum ve Pazartesi/Çarşamba günleri öğleden sonra geç saatlerde ve akşamları çoğunlukla uygunum. Hafta sonları ders vermediğim zamanlarda da vaktim oluyor.

GSYH, TÜFE ve enflasyon hakkındaki konuları okumaya başladım ve 9. Bölüm'ün sonundaki tekrar soruları üzerinde çalışıyorum, diğer ders konularında da tek başıma arayı kapatabileceğime eminim.

Jacqueline

Gönder'e bastıktan sonra yirmi saniye kadar kendimi üstün hissettim. Aslında 9. Bölüm'e ancak göz ucuyla bakmış sayılırdım. Şimdilik, kavranabilir arz talep çizelgelerinden çok anlamsız sözler ve zevk için araya serpiştirilmiş dolar işaretleriyle kafa karıştırıcı, birbiriyle yer değiştirmiş işaretleri andırıyordu. GSYH ve TÜFE'ye gelince, bu kısaltmaların anlamını biliyordum... Sayılır.

Aman Tanrım. Dr. Heller'in atadığı öğretmenimi kibirli bir tavırla başımdan atmıştım—hem de bana ikinci bir şans vermek zorunda olmadığı halde veren Dr. Heller'in. E-mail yeniden çınladığında açmadan önce yutkundum. Gelen kutumun en üstünde Landon Maxfield'den gelen e-mail duruyordu.

Jacqueline,

Kaçırdığın konuları tek başına çalışmak istersen elbette böyle bir hakkın var. Ben de projeyle ilgili bilgiyi toplarım ve mesela Çarşamba günü 2:00 den hemen sonra buluşabilir miyiz?

LM

Not: Ne dersi veriyorsun?

Cevabı kızgın değildi. Medeniydi. Hatta iyi. Son zamanlarda öyle duygusaldım ki artık hiçbir şeyi mantıklı irdeleyemiyordum.

Landon,

Orkestradaki ortaokul ve lise öğrencilerine özel kontrbas dersi veriyorum. Bu çarşamba günü iki öğrencimin enstrümanlarını bir etkinliğe götürmelerine yardım etmeyi kabul etmiştim.

(Kendi enstrümanımı bir yerden bir yere götürebilmek için kamyonet kullanıyorum, o yüzden sürekli büyük müzik enstrümanlarını, kanepe ve şilteleri taşımak için rica yağmuruna tutuluyorum...)

Boş olduğun bir gece var mı? Ya da pazar günü?
JW

On yaşımdan beri kontrbas çalıyordum. Dördüncü sınıfta orkestrada kontrbas çalan iki kişiden biri okulun ikinci haftası sonunda ufak çapta bir futbol kazası geçirince köprücük kemiğini kırmıştı. Orkestra hocamız Bayan Peabody kemancılardan oluşan engin denize bakıp birinin kontrbasa geçmesi için yakarmıştı. "Kimse yok mu?" demişti tiz bir sesle. Başka kimse gönüllü olmayınca elimi kaldırmıştım.

Yanında bodur kaldığım enstrümanı çalabilmek için bir merdiven tabureye çıkmak zorunda kaldım, bu da orkestra arkadaşlarıma sonsuz bir eğlence kaynağı sunmuş oldu. Okulda alayları son bulmadı.

"Tatlım, bu enstrüman bir kız için tuhaf bir seçim değil mi?" diye sormuştu annem. Onun tercih ettiği enstrüman olan piyanoyu öğrenmeyi reddedip kemanı seçtiğim için hâlâ huysuzlanıyordu ve yeni tercihim konusunda da destek vermeye niyetli değildi.

"Evet." Anneme ters ters baktığımda gözlerini devirdi. Orkestranın geri kalanına bir denge verip yönlendirdiği için sevmeye başladığım enstrümanı küçümsemekten hiç vazgeçmedi.

Ayrıca bölgesel yarışmalarda diğer yarışmacıların yüzlerindeki o kuşkulu ifadeyi çok seviyordum, cinsiyetim yüzünden onlar kadar iyi olmadığımdan eminlerdi-bense *daha iyi* olduğumu kanıtlıyordum.

On beş yaşına bastığımda 1.67 santimlik endamıma kavuşmuştum ve 1.90'lık aleti ucu ucuna da olsa uzunluk ayarlaması gerekmeden çalabiliyordum.

Geçen yıl boyunca civardaki öğrencilere ders vermeye başlamıştım, hepsi de erkekti ve her biri nasıl çaldığımı duyana kadar kendini beğenmiş ve küstah davranıyordu.

Jacqueline,

Kontrbas mı? İlginç.

Bu hafta akşamları meşgulüm, hafta sonları da öyle. Bunun için zaman kaybetmeni istemiyorum, o yüzden akşam sana projeyle ilgili bilgiyi göndereceğim. Programlarımızı ayarlayana kadar e-mail yoluyla konuşabiliriz. Bu senin için uygun mu?

LM

Not: Büyük bir alet alırsam ya da taşınmam gerekirse sana haber veririm.

Landon,

Teşekkür ederim, evet-harika olur. (Re: yani proje hakkında bilgi vereceğin için, beni yüzsüzce kamyon taşımacılığı için kullanma kararından dolayı değil. Arkadaşlarımdan farkın yok! U-Haul masraflarından ve taşımacılık ücretlerinden kaçıp bana birayla ödeme yapıyorlar.)

JW

Jacqueline,

Eve dönünce projeyle ilgili ayrıntıları göndereceğim, sonra da tartışabiliriz.

Değiş tokuş sistemi ilkel düzeyde işleyen ekonomidir, bilirsin. (Hem sen bira içecek yaşta mısın?)

LM

Landon,

Tarih öncesi ekonomiyi etkili kullanmak benden uzak olsun lütfen. Hem sanırım birayla ödeme yapan arkadaşlar hiç yapmayanlardan iyidir. (Re: yaşım-ekonomi asistanlığı tanımının bu tür kişisel bilgilere ulaşma hakkı tanıdığını sanmıyorum.)

JW

Jacqueline,

Beni mat ettin. Reşit olmayanlara alkol tedarik ettiğim için beni tutuklatmamanı ummaktan başka çarem yok.

Haklısın—zat-ı âlim gibi fakir, arabasız üniversite öğrencileri taşımacılık pazarlıkları konusunda denenmiş ve güvenilir yöntemlere saygı duymalı.

LM

Arabası olmadığını samimiyetle itiraf edişine gülümsedim, Kennedy'nin arabasıyla ilgili kibriyle kıyasladığımdaysa yüzüm düştü. Mezun olmadan hemen önce

annesiyle babası iki yıllık Mustang'ini kendi cipini önceki hafta sonu çarpan on altı yaşındaki erkek kardeşine vermişti. Erken bir mezuniyet hediyesi olarak Kennedy'nin Mustang'inin yerine yepyeni bir BMW vermişlerdi—gösterişli ve siyah, her şeyiyle son modeldi. Yumuşak deri koltuklar ve bir sokak öteden bile duyulan stereo sistemi de dahil. *Kahretsin.* Başıma gelen her şeyle Kennedy arasında bağlantı kurmayı bırakmam gerekiyordu. İşte o zaman fark ettim ki o hâlâ varsayılan önceliğim olmayı sürdürüyordu.

Son üç yıl boyunca birbirimizin alışkanlığına dönüşmüştük. Beni bıraktığında alışkanlığını da bırakmış olsa bile ben kendiminkini bırakmamıştım. Hâlâ onu şimdiki zamanıma, geleceğime bağlıyordum. Aslında artık yalnızca geçmişime aitti ve bunu kabul etme zamanı gelmişti, canımı ne kadar acıtırsa acıtsın.

★★★

İlk yıl kampüse adım atar atmaz, Kennedy babasının kardeşlik derneğine bağlılığını ilan etmişti. Erkek arkadaşımın bir gruba bağlılık ihtiyacına karşın benim asla benzer bir hevesim olmadı. Bir kız derneğine katılmak için acele etmek istemediğimi söylediğimde onun müstakbel bir politikacı olarak bir kardeşliğe katılma ihtiyacını desteklediğim sürece bunu sorun etmemişti. Bir keresinde bana FBB bir sevgili olmamın biraz hoşuna gittiğini söylemişti.

"FBB mi? O ne?"

Gülüp açıklamıştı. "Felaket biçimde bağımsız olduğun anlamına geliyor."

Hemen hemen üç hafta önce odamdan ayrıldığında özenle geliştirilmiş sosyal çevremi de beraberinde götürdüğünü anlayamamıştım. Kennedy'yle ilişkim olmaksızın, Greek Kardeşlik Derneği'nin partilerine ya da etkinliklerine kendiliğinden davetli sayılmıyordum, tabii Chaz ve Erin beni bazı şeylere davet edebilirdi çünkü bir partiye götürülmesi hoş karşılanacak şeyler listesindeydim: alkol ve kızlar.

Harika. Bağımsız kız arkadaştan parti süsüne dönüşmüştüm.

Eski arkadaşlarımdan oluşan gruplarla karşılaşmak en iyi koşulda bile rahatsızlık vericiydi. Ana kütüphanenin hemen dışındaki masalarda kardeşlik derneklerinden erkekler, liderlik eğitimlerine para toplamak için kahve, meyve suyu ve hamur işi satıyordu. Taşınabilir ızgaralarla donanmış Tri-Deltler* evsizlerin durumunu gözler önüne sermek için çimlerde çadır kurup kamp yapıyordu. (Erin'e çoğu evsizin Coleman marka ızgarası ve REI kamp araç gereçleri olmadığını söyledim. Kahkahasını bastırıp, "Evet, ben de söyledim. Uyarım bir kulaklarından girip diğerinden çıktı," dedi.)

Yurdumdan çıkıp da birkaç gün öncesine kadar so-

* Kızlardan oluşan bir Kardeşlik Derneği (İng: Sorority)

runsuz ilişkilerim olan insanlarla karşılaşmadan bir tarafa yürüyemiyordum bile. Şimdi yanlarından geçtiğimde bakışlarını kaçırıyorlardı. Bazılarıysa hâlâ gülümseyip el sallıyor ama sonra bir başkasıyla derin bir sohbetteymiş gibi davranıyordu. Çok daha azı da sesleniyordu, "Selam, Jackie." Onlara artık bu adı kullanmadığımı söylemedim.

Önceleri Erin görmezden gelinmemin benim kuruntum olduğu kanaatindeydi ama ikinci haftanın sonunda istemeden de olsa bana hak verdi. "Bir ayrılık yaşandığında insanlar bir taraf seçme ihtiyacı duyuyor—insan doğası böyle," dedi ikinci sınıfta psikoloji derslerinden öğrendikleriyle.

"Her şeye rağmen. *Alçaklar.*" Objektif analizini beni desteklemek için bırakmaya gönüllü olmasını takdir ettim.

Hemen hemen herkesin Kennedy'yi seçmesine şaşırmamıştım. Ne de olsa o, onlardan biriydi. Dışa dönük, etkileyici, geleceğin dünya lideriydi. Ben de sessiz, hoş ama biraz tuhaf olan kız arkadaşıydım... Ayrıldıktan sonra Greek Derneği'nden olmayan öğrenciden ibarettim—Erin dışındaki herkes için.

Salı günü, kampüsün iktidardaki çiftinin yanından geçtik-Katie, Erin'in kardeşlik derneğinin lideriydi ve D.J. de Kennedy'nin kardeşlik derneğinin başkan yardımcısıydı.

"Selam, Erin! Kıyafetin *süpermiş*," dedi Katie, sanki ben orada yokmuşum gibiydi. D.J. çenesini kaldırıp Erin'e gülümsedi, gözleri bana şöyle bir yöneldi ama kız arkadaşı gibi o da varlığımdan haberdar değilmiş gibi davrandı.

"Sağ ol!" diye cevap verdi Erin. "Bok beyinliler," diye mırıldandı hemen sonra koluma girerek.

Bir yıl kadar önce yurt odama taşındığımda oda arkadaşımın kardeşlik derneğindeki basmakalıp kız tiplerinden biri olduğunu görünce dehşete düşmüştüm. Erin çoktan pencereye en yakın olan yatağı kapmıştı.

Yatak başının üstünde, altın simlerle süslenmiş kocaman kartondan harflerden oluşan "ERIN" yazısının kenarlarına parlak mavi ve altın lise ponponları bağlamıştı. Devasa, yaldızlı harflerin etrafındaysa amigo kızların etkinlikleri ve iri kıyım futbol oyuncularıyla mezuniyet balolarından fotoğraflar vardı.

Minnacık odamızın ona ait ve ışık yansıtan tarafına ağzım açık bir halde bakarken kapıya fırlamıştı. "Ay, selam! Sen Jacqueline olmalısın! Ben Erin!"

Diplomatik bir tavırla, aklımda beliren *yok canım* yorumunu seslendirmemiştim.

"Burada olmadığın için bir yatak seçtim-umarım sorun etmezsin! Ben eşyalarımı yerleştirmeyi bitirmiş sayılırım, yani sana yardım edebilirim." Tepede toplanmış bakır rengi saçıyla bire bir uyum içindeki bir üniversite tişörtü giyiyordu. En ağır çantamı alıp yatağa koydu. "Birbirimize not bırakabilelim diye kapıya yazı tahtası astım—annemin fikriydi aslında ama bana kullanışlı bir fikir gibi geldi, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırıp mırıldandım, "Hı-hı." Çantamı açıp evden getirdiğim eşyalarımı çıkarmaya başladı. Bir

hata olmuş olmalıydı. Hayli uzun bir oda arkadaşı tercih formu doldurmuştum ve bu kız tercih ettiğim özelliklerden *birine bile* sahipmiş gibi görünmüyordu.

Aslında kendimi tarif etmiş sayılırdım: sessiz, yatağa vaktinde gidecek çalışkan bir kitap kurdu. Odamıza erkeklerden oluşan bir geçit töreni getirmeyecek ya da odayı biralı pinpon oyunu* karargâhına dönüştürmeyecek, parti müdavimi olmayan biri.

"Adım Jackie, aslında," dedim.

"Jackie-çok şirin! Jacqueline'i sevdim ama, itiraf etmeliyim. Çok zarif. Şanslısın, seçme şansın var! Ben Erin'le idare ediyorum. Seviyor olmam iyi bir şey, değil mi? Pekâlâ, Jackie, bu posteri nereyse asalım-kim bu?"

Elindeki postere baktım-en sevdiğim şarkıcılardan birine tıpatıp benziyordu, aynı zamanda kontrbas da çalıyordu. "Esperanza Spalding."

"Hiç duymadım. Ama çok şirin!" Bir avuç dolusu çivi alıp yatağımın üstüne zıplayarak posteri duvara dayadı. "Burası nasıl?"

* Bira dolu bardaklara pinpon topu atılarak oynanan oyun.

Dört

Çarşamba günü ekonomi dersi başlamadan bir dakika önce gittiğimde görmeyi en son beklediğim şey sınıfın dışındaki duvara yaslanmış Zeta* yeminlilerinden birinin telefon numarası alan Kennedy idi. Kız kendi fotoğrafını çekip kıkırdadıktan sonra Kennedy'nin telefonunu geri verdi. Kennedy de ona sırıtarak aynısını yaptı.

Bana bir daha asla böyle gülümsemeyecekti.

Sınıf arkadaşlarımdan biri bana bir omuz atıp ağır sırt çantamı omzumdan düşürünceye dek orada öylece kala-kaldığımın farkında değildim. "Affedersin," diye homurdandı ama ses tonu *Çarptığım için özür dilerim*'den çok *Yolumdan çekilsene be* diyordu. Sırt çantamı almak için eğilip Kennedy ve hayranının beni görmediğini umarken bir el

* Kardeşlik Derneği

çantanın sapını kavrayıp yerden kaldırdı. Doğrulup açık gri-mavi gözlere baktım. "Centilmenlik ölmedi aslında." Derin, sakin sesi tıpkı cumartesi gecesi ve pazartesi öğleden sonra Starbucks kasasından hatırladığım gibiydi.

"Ha?"

Sapı yeniden omzuma astı. "Öyle. O çocuk tam bir pislik." Bana çarpan çocuğu işaret etti ama gözlerinin kızla gülerek sınıftan içeri girmekte olan eski sevgilime de gittiğini gördüğüme yemin edebilirim. Kızın turuncu eşofmanının arka kısmında *ZETA* yazıyordu.

"İyi misin?" Ondan üçüncü kez gelen bu soru her zamanki günlük kullanımından daha derin bir anlam taşıyordu.

"Evet. İyiyim." Yalan söylemekten başka ne yapabilirdim ki? "Teşekkürler." Dönüp sınıfa girdim, yeni yerime geçtim ve dersin ilk kırk beş dakikasını dikkatimi Doktor Heller'a, doldurduğu tahtaya ve aldığım notlara vererek geçirdim. Sorumluluk sahibi bir edayla kısa vadeli denge ve toplam talep çizelgelerini defterime geçirirken hepsi öyle anlamsız geliyordu ki eninde sonunda Landon Maxfield'e yardım etmesi için yalvarmak zorunda kalacağımı fark ettim. Gururum ancak daha da gerilememe yol açacaktı.

Dersin sonuna birkaç dakika kala dönüp çantama uzanma bahanesiyle arka sıradaki çocuğa gizli bir bakış attım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu; parmaklarının arasında gevşekçe tuttuğu siyah bir kurşun kalemle önündeki deftere tıklatıyordu. Sandalyesine hafifçe kayarak oturdu,

bir dirseği arkada, çizmeli ayaklarından birini de rahat bir tavırla masasının altındaki dayanağa yaslamıştı. Bakışlarımız buluştuğunda okuyamadığım yüz ifadesi belli belirsiz bir biçimde, korunaklı da olsa son derece hafif bir tebessüme dönüştü. Bakışlarını kaçırmadı, çantama bakıp yeniden ona baktığımda bile. Hemen önüme döndüm, yüzüm ısınmaya başlamıştı.

Erkekler bana son üç yıldır ilgi gösteriyordu ama birkaç kısa süreli, katiyen dile getirilmemiş ve hayata geçirilmemiş hoşlanmaların-biri benimle aynı yaşta, üniversiteden bir kontrbas öğretmeniydi, diğeri kimya laboratuvarında eşimdi- dışında Kennedy hariç kimseye çekim hissetmemiştim. Ekonomi dersi arka plan gürültüsüne dönüşürken bu yabancıya karşı duyduğum hissin utancımın kalıntıları mı, beni Buck'tan kurtardığı için duyduğum minnet mi yoksa basit bir hoşlanma mı olduğuna karar verememiştim. Belki üçü birdendi.

Ders bittiğinde, ders kitabımı sırt çantama koyup yeniden ona doğru bakma arzuma karşı koydum. Kennedy'yle hayranı gidene kadar oyalandım. Gitmek için kalktığımda yanımda oturan ve ısrarla uyuklayan çocuk konuştu.

"Baksana, fazladan not için hangi soruları yapmamızı söyledi? Onlardan bahsederken birkaç dakikalığına dalmış olmalıyım—notlarım okunmuyor bile." Notlarında işaret ettiği noktaya baktım, gerçekten de karalamaları gitgide daha az okunabilir bir hal alıyordu.

"Ben Benji, bu arada."

"Ah, şey, bakalım..." Spiralli defterimin sayfalarını çevirmeye başladım ve sayfanın üstüne yazdığım ödev ayrıntılarını gösterdim. "İşte." Benji not alırken ekledim, "Ben Jacqueline."

Benji ergenliğin nazik davranmadığı erkeklerdendi. Alnının her tarafı sivilceyle bezenmişti. Saçı fazla uzun ve kıvırcıktı, yetenekli bir saç stilisti belki hakkından gelebilirdi ama Benji büyük ihtimalle aralıksız ESPN* izlenen düz ekranlarla dolu sekiz dolarlık bir yerin müdavimiydi. Yumuşak karın kısmını göz önünde bulundurunca üniversitenin son model aletlerle donatılmış spor salonunda fazla zaman geçirdiğinden kuşkuluydum. Göbeğinde gerilen tişörtünde en iyisi okunmaması olacak bir tür "kanka" talimatı yazıyordu. Duygularını yansıtan ela gözleri ve etraflarında kırışıklar yaratan sevimli tebessümü görünüş açısından onu kurtaran şeylerdi.

"Sağ ol, Jacqueline. Kıçımı kurtardın—O fazladan puanlara *ihtiyacım var*. Cuma günü görüşürüz." Defterini kapattı. "Kazara uyuyakalmazsam tabii," diye ekledi içten bir tebessümle. Ben de gülümseyip sıraların arasından çıktım. "Bir şey değil."

Belki Kennedy çevremin dışında da arkadaş edinme kapasitem vardı. Bu konuşma ve ayrılığımızın sonunda *arkadaşlarımızın* çoğunun Kennedy'yle gitmesinden sonra

* Amerika'da kablolu bir spor kanalı.

ona ne kadar bağımlı olduğumu fark ettim. Biraz şaşkındım. Bunu nasıl daha önce fark etmemiştim?

Bunun sebebi Kennedy'yle ilişkimizin asla sonlanmayacağını düşünmem miydi?

Aptalca, saf bir varsayımdı bu. Besbelli.

★★★

Sınıf hemen hemen boşalmıştı, arka sıradaki çocuk da dahil. Mantıksız bir hayal kırıklığının acısını yaşadım. Bana sınıfta bakmıştı da ne olmuştu yani-çok önemli sanki.

Belki de sadece sıkılmıştı. Ya da dikkati kolay dağılan biriydi.

Ama odadan çıkarken onu kalabalık koridorun karşısında, sınıftan bir kızla konuşurken gördüm. Tavrı rahattı, düz gri tişörtünün üstündeki lacivert gömleğinin önü açık, tek eli kot pantolonunun ön cebindeydi. İliklenmemiş uzun kollu gömleğin altından kasları belli olmuyordu ama karnı düz görünüyordu, hem cumartesi gecesi Buck'ı rahatça devirip kan revan içinde bırakmıştı. Siyah kalemi kulağının arkasındaydı, yalnızca ucundaki pembe silgisi görünüyordu, kalanıysa siyah, dağınık saçının içinde kaybolmuştu.

"Grup çalışması yani?" diye sordu kız sarı saçından uzun bir tutamı parmağında döndürerek. "Bir saat sürüyor, öyle mi?"

Sırt çantasını yukarı doğru çekip dağınık kâküllerini gözlerinin önünden attı.

"Evet. Birden ikiye kadar."

Kıza baktığında kız başını yana eğip hafifçe bir o tarafa bir bu tarafa sallandı, sanki onunla dans etmek üzere gibiydi. Ya da *onun* için. "Belki bir uğrarım. Sonra ne yapacaksın?"

"İş."

Kız sıkkın bir tavırla öfledi. "Sürekli çalışıyorsun, Lucas." Somurtkan ses tonu kulaklarıma kara tahtaya sürtünen tırnak sesi gibi çarptı, altı yaşın üstünde bir kızın böyle konuştuğunu her duyduğumda olduğu gibi—Artık adını öğrenmiştim.

Tam o anda bana baktı, sanki orada durup kulak misafiri olduğumu hissetmiş gibi, ben de öteki tarafa yönelip hızla yürümeye başladım, konuşmalarını özellikle dinlemiyormuş gibi yapmak için çok geçti. Tıkış tıkış koridorda insan kalabalığının arasından zikzaklar çizerek yan taraftan çıktım.

Lucas gidiyorsa grup çalışmalarına gitmem mümkün değildi. Sınıfta bana gözlerini dikip bakmasının anlamını—tabii bir anlamı varsa—bilmiyordum ama bakışlarının derinliği kendimi tuhaf hissetmeme yol açtı. Hem zaten hâlâ yeni parçalanan ilişkimin yasını tuttuğum bir dönemdeydim. Yeni bir şeye başlamaya hazır değildim. Benimle öyle ilgilendiğinden değil ya. Kendi düşünce süreçlerimi fark edince gözlerimi devirdim. Minimum

seviyede bir ilgiden yola çıkıp olası bir ilişkiye atlayıvermiştim.

Yalnızca gözlemsel bir açıdan baktığımda koridordaki sarışın gibi kızların kendilerini önüne atmasına alışkın olmalıydı. Tıpkı eski erkek arkadaşım gibi. Kennedy'nin sınıf ve öğrenci grubu başkanı gibi unvanları onu küçük çapta bir ünlü kılıyordu ve o da tadını çıkarıyordu. Lisenin son iki yılını ilişkimizi izleyen, Kennedy'nin benden sıkılmasını bekleyen kıskanç kızları görmezden gelerek geçirmiştim. Üniversiteye gelmek için yola çıktığımızda ona öyle güveniyordum ki.

Boşa çıkan güvenim için kendimi ne zaman akılsız bir şapşal gibi hissetmeyi bırakacağımı merak ettim.

***

Landon,

Şimdiki konularla belli ettiğimden daha fazla sorun yaşıyorum ama grup çalışmalarından birine katılabileceğimden emin değilim. Eski sevgilimin beni dönemin başlarında dersi bırakabileceğim bir zamanda terk etmemiş olması ikimizin için de büyük talihsizlik! (Alınma. Sen büyük olasılıkla ekonomi bölümündesin ve bu şeyleri seviyor olmalısın.)

Proje için internet üzerindeki dergileri araştırmaya başladım. Doktor Heller'ın notlarını bana göndermeden önce şifrelerini çözdüğün için teşekkür ederim. Çevirileri olmaksızın göndersey-

din tepesinde "elveda zalim dünya" diye bağırabileceğim yüksek bir bina / üst geçit / su kulesi arıyor olurdum.

JW

Jacqueline,

Lütfen, yüksek yapılardan atlamak yok. Bu öğretmenlik itibarıma nasıl zarar verirdi farkında mısın?? Başka bir şey için olmasa bile beni nasıl etkileyeceğini düşün. ;)

Grup çalışmaları için çalışma sayfası yapıyorum. Ekte son üç haftanınkini bulabilirsin. Onları çalışma rehberi olarak kullan ya da doldurup bana geri gönderirsen şaşırdığın yerleri anlamış oluruz.

Aslında mühendislik bölümündeyim ama ekonomi almak zorundayız. Ama bence herkes almalı, para, politika ve ticaretin bir arada çalışarak ekonomi sistemi dediğimiz kaosu nasıl yarattığını açıklamak için iyi bir başlangıç.

LM

Not – bölgesel yarışmalar nasıl gitti? Bu arada eski erkek arkadaşın besbelli kuş beyinlinin teki.

Çalışma kâğıtlarını indirip son sözünü zihnimde evirip çevirdim. Landon, Kennedy'yi tanısın ya da tanımasın-ki üniversitenin büyüklüğü ve farklı bölümleri düşünülünce bu çok mümkün değildi-benim tarafımı tutmuştu.

Benim, ayrılığı yüzünden gülünç biçimde çöküş yaşayıp iki hafta boyunca dersi asan bir kızın.

Akıllı ve komikti, sadece üç gün sonra bile e-mail kutumda adını görmeyi, karşılıklı şakalaşmalarımızı dört gözle bekler olmuştum. Birdenbire nasıl göründüğünü merak ettim. *Tanrım.* Daha dün kendime Kennedy beni terk etti diye sınıftaki çocuğun derin bakışlarını görmezden gelmem gerektiğini söylüyordum, şimdiyse özel ders veren bir asistanın hayalini kuruyordum ve o Chace Crawford'a da benziyor olabilirdi... Benji'ye de.

Bir önemi yoktu. Benim atlatmak için zamana ihtiyacım vardı, Landon haklı olsa bile. Kennedy gerçekten kuş beyinli olsa da.

İlk çalışma sayfasına tıklayıp ekonomi metnini açtım ve rahat bir nefes aldım.

Landon,

Çalışma kâğıtları kesinlikle yararlı olacak. Şimdiden bu dersten kalmaktan daha az korkuyorum. İlk ikisini yaptım – vaktin olunca bakabilir misin? Zamanını benimle harcadığın için teşekkür ederim. Hızlı yetişmeye çalışacağım. Baş belası öğrencilerden olmaya alışkın değilim.

Bölgesel yarışmada rakip okullardan birinci sınıfa giden iki öğrencim vardı. İkisi de, Tanrı'ya şükürler olsun ki farklı zamanlarda, favorimin kim olduğunu sordu. (İkisine de, "Tabii ki sensin," dedim. Sence bu yanlış mıydı??) Kontrbaslarını kamyonetimden almaya geldiklerinde birbirlerine karşı öyle kendini

beğenmiş bir tavır takınmışlardı ki ikisinin de ötekine favorim olduğundan bahsetmemesi için dua ettim. OĞLANLAR.

Mühendislik mi? Vay canına. Bu kadar akıllı görünmene şaşmamalı.

JW

Jacqueline,

Çalışma kâğıtları harika görünüyor. Sınavda notunu düşürebilecek bazı ufak hataları işaretledim, yani onlara bir bak.

Ah, birinci sınıfların senden hoşlanıyor gibi? Şaşırmadım. Kontrbas çalan üniversiteli bir kız 14 yaşındayken benim de nefesimi keserdi.

Tabii ki akıllıyım! Her-şeyi-bilen asistanım ben. Ayrıca merak ediyorsan diye söylüyorum – evet, sen de benim favorimsin. ;)

LM

***

Cumartesi gecesi, Erin bir kez daha itirazlarımı ve isteksizliğimi duymazdan gelerek beni odamızdan sürüklemekle tehdit ediyordu. Bu sefer üçümüz sahte kimliklerimizle birkaç kulübe gitmek için Strip'e çıkacaktık.

"Geçen haftaki partinin benim için nasıl sonuçlandığını hatırlamıyor musun?" diye sordum o açık kollarıma dar siyah bir elbise ittirirken. Tabii ki hatırlamıyordu; ona söylememiştim. Tek bildiği erkenden kaçtığımdı.

"Jacqueline, bebeğim, bunun zor olduğunun farkındayım. Ama Kennedy'nin kazanmasına izin veremezsin. Seni bir keşişe çevirmesine ya da yeni birine âşık olmaktan korkmanı sağlamasına da izin veremezsin. Tanrım, işin bu kısmına *bayılırım*-yeni bir erkek arayışı, her şeyin bilinmez, denenmemiş oluşu-önünde keşfedilmeyi bekleyen ateşli olasılıklar yığını. Chaz'i bu kadar arzulamasam seni kıskanırdım."

Öyle tarif ediyordu ki bu süreç kulağa egzotik bir kıtaya yapılacak keşif seferiymiş gibi geliyordu. Bense onun gibi hissetmiyordum, hem de hiç. Yeni bir erkek bulma fikri yorucu ve moral bozucu geliyordu. "Erin, hazır olduğumu düşünmüyorum-"

"Geçen hafta da öyle demiştin ama gayet iyi idare ettin!" Kaşlarını çatıp düşünmeye başladığında neredeyse yüzüncü kez ona Buck'la olanlardan bahsetmek üzereydim. "Erken ayrılsan da." Giyme niyetimin olmadığı siyah elbiseyi tekrar astığında dilimi tuttum ve şansımı yeniden kaybettim. Neden söyleyemediğimden emin değildim. En çok öfkeden deliye dönmesinden korkuyordum. Daha da mantıksız bir biçimde, bana inanmamasından. İki tepki de uğraşmak istediğim türden değildi; ben yalnızca unutmak istiyordum.

Lucas'ı düşündüm, ekonomi dersindeki varlığı bunu imkansız kıldığı için canım sıkılıyordu çünkü o gecenin dehşetiyle asla değiştirilemez şekilde bağlantılıydı. Cuma günü bana bakmamıştı bile-en azından bildiğim kadarıy-

la. Ne zaman ona kaçamak bir bakış atsam not tutmak yerine bir şeyler çiziyor gibi görünüyordu, siyah kurşun kalemi parmaklarının arasında serbestçe sallanıyor, yüzünde de odaklanmış bir ifade oluyordu. Ders bittiğinde kalemini kulağının arkasına sıkıştırıp arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp giden ilk kişiydi.

"Ganimetlerini *bu* gösterir işte," dedi Erin dalgınlığımı bölerek. Sıradaki esnek, dekolteli mor bir üsttü. Askıdan alıp bana fırlattı. "Dar pantolonunu ve seni vahşi bir çete üyesinin kız arkadaşı gibi gösteren belalı çizmelerini de giy. Bu senin sert, elde-edilmesi-zor-kız ruh haline de daha çok yakışır zaten. Doğru erkekleri etkilemek için uygun şekilde giyinmelisin, hem seni çok sevimli gösterirsem sert bakışlarınla ve o büyük mavi gözlerini asabi asabi devirerek onları savuşturursun." Ben iç geçirince gülüp siyah elbiseyi kendi giydi. Erin beni çok iyi tanıyordu.

★★★

Erin'in elime iliştirdiği içkilerin sayısını takip edemez olmuştum, bu geceki şoförümüz olduğu için ikimizin yerine de içmem gerektiğini söyleyip duruyordu.

"Ben bu yakışıklılardan hiçbirine dokunamayacağıma göre senin aracılığınla yaşamak zorundayım. Şimdi o margaritayı bitirip somurtmayı bırak ve şu erkeklerden birine seninle dans etmek isterse uzuvlarından birini kaybetmeyeceğini anlayana dek bak."

"Somurtmuyorum ben!" Somurtarak sözünü dinledim ve içkiyi diktim. Yüzümü ekşittim. Ucuz tekila ondan da ucuz ve bol miktardaki margarita kokteylinde bile örtbas edilmeyi reddediyordu ama giriş parası ödenmeyen ve beş dolarlık içkilerin olduğu bir yerde bundan başka bir şey de beklenemezdi.

Hâlâ göreceli olarak erken bir saat olduğu için bu gecelik takılmaya karar verdiğimiz küçük kulüp yakında barındıracağı yüzlerce üniversite öğrencisi ve şehirlilerle dolmamıştı. Erin, Maggie ve ben neredeyse boş sayılacak dans pistinin bir köşesini mesken tuttuk. Hazır içkileri dikip rolüme uygun giyinmişken müzikle dans edip yavaş yavaş gevşemeye ve Erin'in amigo kız pozlarıyla Maggie'nin bale hareketlerine gülmeye başladım. Araya giren ilk erkek Erin'e yaklaştı ama o başını sallayıp dudaklarıyla sessizce *erkek arkadaş* dedi. Çocuğu bana doğru çevirdiğinde düşündüm: İşte ben: erkek arkadaşsız. İlişkisiz. Kennedy'siz. Artık *sen benim Jackie'msin* denmeyen ben.

"Dans edelim mi?" diye bağırdı çocuk müziği bastırmaya çalışarak, onu reddedersem fırlayıp gidecekmiş gibi kıpırdanıyordu. Başımı sallarken anlamsız, neredeyse fiziksel olan acımı yutkunarak bastırdım. Kimsenin kız arkadaşı değildim, üç yıldır ilk kez. Erin'le, Maggie'den onun da bir erkek arkadaşı vardı-bir iki metre ötedeki boşluğa ilerledik. İkisinin kendilerine dans teklifiyle gelen herkesi *bana* göndermek için anlaştıklarını anlamam çok zaman almadı.

Ben bu geceki projeleriydim.

İki saat sonra hatırlayamayacağım kadar çok erkekle dans etmiş, üstümde gezinen ellerini itmiş ve Erin'in uzatmadığı hiçbir içkiyi kabul etmemiştim. Piste yakın, yüksek bir masanın etrafında toplandığımızda kalçalarımızı çevresindeki taburelere yaslayıp olan biten cilveleşme etkinliklerini gözlemledik. Maggie insanları ite kaka, döne döne banyoya gidip geri geldiğinde artık dönebilir miyiz diye sordum ve Erin bana normalde kaba restoran müşterilerine has bakışını attı. Ona sırıtıp içkimi yudumladım.

Bir sonraki erkeğin gelişinde Erin'le Maggie'nin onu onayladığını anladım çünkü gözleri aynı anda büyüyüp omzumdan arka tarafa odaklandı. Koluma hafifçe değen parmakları hissettiğimde derin bir nefes alıp yavaşça geri vererek arkama döndüm. İyi ki de öyle yapmışım—çünkü karşımda dikilen Lucas'tı. Gözleri kısacık bir an için dekolteme düştü. Kaşını kaldırdı ve baktığı için özür dilemeyen bir ifade ve hafif bir tebessümle gözlerime baktı. Çizmelerimin topukları ayaklarımı mahvediyordu ama göz göze gelmemizi sağlayacak kadar yüksek değillerdi.

Herkes gibi sesini yükseltmek yerine kulağıma eğilip sordu, "Benimle dans eder misin?" Ilık nefesini hissedip tıraş losyonunun kokusunu içime çektim-sade ve erkeksiydi. Geri çekildiğinde gözleri gözlerimde, cevabımı bekliyordu.

Kürek kemiklerimin arasını hevesle dürten Erin'in oyu anlaşılmıştı: *git ve dans et onunla.*

Başımı salladığımda Lucas elimi tutup dans pistine doğru, ona kolaylıkla yol veren kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Yıpranmış, meşe ağacından yapılma piste vardığımızda dönüp elimi bırakmadan beni kendine çekti. Ağır tempolu şarkının ritmine alışarak yavaşça sallanmaya başladığımızda diğer elimi de tutup iki elimi de arkama götürerek beni nazik bir biçimde kıstırdı. Göğüslerim hafifçe onun göğsüne değdiğinde bu belli belirsiz temasla nefesimin kesilmemesi için mücadele verdim.

Bu gece başka kimsenin bana dokunmasına izin vermemiş, yavaş tempolu şarkıların hepsinde dans tekliflerini inatla reddetmiştim.

Hafif ama çok sayıda margaritadan başım döndüğü için gözlerimi kapatıp beni yönlendirmesine izin verdim, kendime tek farkın kanımdaki alkolden ibaret olduğunu, daha fazlası olmadığını söyledim. Bir dakika sonra parmaklarımı serbest bırakıp ellerini aşağıya, belime yerleştirdiğinde ellerimi kol kaslarına götürdüm. Tahmin ettiğim gibi serttiler. Avuçlarım bir yol çizer gibi en az kolları kadar sert omuzlarıyla karşılaştı. En sonunda parmaklarımı ensesinde kenetleyip gözlerimi açtım. Bakışı ruhumu delip geçiyordu, gözlerini bir an olsun kaçırmadığında nabzım onun sessiz, dikkatli bakışları altında deli gibi hızlandı.

En sonunda kulağına uzandım, o da sorumu duymak için eğildi. "P-peki senin bölümün ne?" dedim bir nefesle.

Göz ucuyla baktığımda ağzının bir kenarının kıvrıldığını gördüm. "Gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun?" Yakınlığımızı bozmadı, bedenlerimiz göğüsten kalça hizasına kadar birbirine yapışıktı ve cevabımı bekliyor gibi görünüyordu. En son ne zaman bu kadar katıksız, sınırsız bir arzu hissettiğimi hatırlayamadım. Yutkundum. "Onun yerine ne konuşalım peki?" Hafifçe güldü ve göğsüme yaslanan göğsünün titreşmesini hissettim. "*Hiç* konuşmayalım."

Elleri belimi daha da sıkı kavradı, başparmakları kaburgalarımda, parmakları hâlâ belimden biraz yukarıdaydı.

Gözlerimi kırpıştırdım, sözlerindeki imayı bir an için anlamamıştım, sonraki ansa anlamı apaçıktı.

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diye yalan söyledim. Bana daha da yaklaşarak, yumuşak yanağı benimkine usulca değerken fısıldadı. "Hayır, biliyorsun." Kokusuyla bir kez daha çarpıldım, temiz ve hafifti, Kennedy'nin tercih ettiği ve benim sürdüğüm her şeyi bastıran kokuların aksine. Parmak uçlarımı yüzüne götürüp yeni tıraş olmuş çenesinde gezdirmek istedim, dünkü seksi, kirli sakalı gitmişti. Beni şimdi, sertçe öpse tenimi kızartmazdı. Yalnızca ağzımdaki ağzını hissederdim, belki bir de dudağının kenarındaki ince halkayı... Bu serseri düşünceyle nefesim kesildi.

Dudakları kulak mememin alt tarafına değdiğinde bir an bayılacağımı düşündüm. "Haydi sadece dans edelim," dedi. Gözlerime bakabilecek kadar geri çekilip bedenimi

kendine çekti, ayaklarımsa onunkileri dinleyip gitmemi istediği yere gitti.

Beş

"*Ohannesburger*. O *ateş gibi çocuk* da kimdi?" Erin dikkatle babası tarafından donatılmış Volvo Sedanı'nı otoparkta sarhoş sarhoş dolanan insanların arasında sürüyordu. "Tamamen ayık olmasam, hayal gücümün seks yoksunluğundan doğan bir ürünü olduğunu düşünürdüm."

"Şişşt," diye mırıldandım, gözlerim kapalı, dönmekte olan başımı koltuğun kafa dayama yerine yaslamıştım. "Bana *seks yoksunluğundan* bahsetme bile."

Erin elimi tutup sıktı. "Ay, kahretsin. Affedersin, J. Unuttum."

Ayrılmamızdan bu yana üç hafta geçmişti ama son yakınlaşmamızdan bu yana en az dört hafta geçtiğini ifşa etmeyecektim... ya da beş. Kennedy'nin ilgisini yitirişinin bir işaret olduğunu anlamalıydım, kafamda onun adına bahaneler yaratmak yerine yani: Kardeşlik derneğinde-

ki sorumluluklarıyla meşguldü, bense her gün en az iki saat çalışıyordum, toplu provam olduğunda daha da fazla. Onun daima A olan not ortalamasını koruması gerekiyordu, benim de vermem gereken müzik derslerim vardı.

Bir dakika sonra, Maggie arka koltukta doğruldu. "Soruya cevap vermedin, *Jacqueline*!" O da en az benim kadar geveleyerek konuşuyordu, adımı üç ayrı hece halinde söylemişti, sanki ayrı kelimelermiş gibi.

"O güzel çocuk kimdi ve daha da önemlisi seks yoksunluğu sorununu neden onunla çözmedin? Şahsen ben onunla bir gece geçirmek için Will'i yataktan kışkışlamaya gönüllü olabilirdim!"

"Şırfıntı," dedi Erin, dikiz aynasına bakıp gözlerini devirerek.

Maggie güldü. "O koşulda... Hem. de. Ne. Biçim."

İkisi de sessizleşip bana bakarak onun kim olduğunu söylememi bekledi. Hakkında bildiğim her şeyi zihnimde tek tek eledim. Beni Buck'ın saldırısından kurtarmıştı ki bundan kimseye bahsetmemiştim. Buck'ın ağzını yüzünü dağıtmıştı ki bundan da bahsetmemiştim. Çarşamba günü ekonomi dersi boyunca bana bakmıştı, sonra cuma günü beni tamamen görmezden gelmişti ki bundan da kimseye bahsetmemiştim. Starbucks'ta çalışıyordu ve bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu... ama bu gece sormamıştı.

Bu gece büsbütün farklıydı. Sessiz bir anlaşma yapmış gibi birkaç şarkı boyunca durmaksızın dans etmiştik; ya-

vaş, hızlı ve aradaki her tür şekilde. Elleri bedenimden hiç ayrılmamıştı, uzun zamandır, dört ya da beş haftadan da fazla bir süredir hissetmediğim bir özlemi uyandırmıştı. Elleri uygunsuz yerlere gitmemişti, parmakları üstümdeki bluzun bel hizamda biten kumaşının altını bile yoklamamıştı, ancak tenimi yine de dağlamışlardı.

Sonra da kaybolmuştu, dudaklarını kulağıma yanaştırıp danslar için teşekkür etmiş, beni masama geri götürmüş ve sonra da insan kalabalığının içinde kaybolmuştu. Onu bir daha görmemiştim, sadece kulüpten ayrıldığını varsaymakla yetindim.

"Adı Lucas. Ekonomi sınıfımda. Bir de bir şeyler çiziyor."

Maggie kıkırdayıp deri koltuğa vurdu. "Bir şeyler mi çiziyor? Ne tür şeyler? Çıplak kızlar gibi mi? Çoğu erkeğin sanatsal uğraşları bu kadarla kalıyor. Genelde tam bir kız bile çizmiyorlar. Sırf *meme.*"

Erin'le ben de güldük. "Ne çizdiğini bilmiyorum. Sadece... geçen cuma derste bir şey çiziyordu. Dersi dinlediğini bile sanmıyorum."

"Ah, olamaz, Erin!" Maggie emniyet kemeri bağlıyken eğilebildiği kadar eğildi. "Görünüşe bakılırsa o tanrı gibi erkek *kötü bir öğrenci.* Bunun Jacqueline için ne ifade ettiğini biliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Ne ifade ediyormuş?"

Erin gülümseyerek başını salladı. Hadi ama, J-sen hiç hayatın boyunca kötü bir çocuktan hoşlandın mı? Akade-

mik olarak, şey, sıkıntı yaşayan birinden? Yani, bir diğer deyişle şey olmayan birinden-Hii!-*zekâ küpü*?"

Ağzım açık kaldı. "Kes sesini! Benim entelektüel bir züppe olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır! Öyle olduğunu söylemedik-öyle demek istemedik. Demek istediğimiz sadece... bu gece Lucas denen çocuğa karşı ilgisiz olmadığın kesindi, ikiniz *bitmek bilmeyen* bir dans ettiniz falan, ama işte sanki senin her zamanki tipin değilmiş gibi-"

"Son üç yıldır tek 'tip'im Kennedy idi! Tipimin ne olduğunu kim bilir?"

"Huysuzlanma. Ne demek istediğimi biliyorsun—sen aptal çocuklardan hoşlanmıyorsun."

"Kim hoşlanır ki?" Lucas'ın aptal olduğu fikrine isyan ettim. Belki ekonomiye ilgi duymuyordu ama onunla ilgili hiçbir şeyden aptal olduğu çıkarılamazdı.

"Alo?" diye seslendi Maggie. "Will'i *tanıyor musun* sen?" Hepimiz birden kahkaha krizine girdik. Maggie'nin erkek arkadaşı tatlı bir çocuktu ve herhalde küçük bir Honda ile bile ağırlık çalışabilirdi ama not ortalamasıyla bir şey elde edeceği yoktu.

"Chaz benden daha akıllı-ama bu da pek bir şey ifade etmiyor," dedi Erin.

Ortalaması B olduğu halde zekâsını kötüleme tavrını bırakması için uğraşıp duruyordum ama hayatının bir döneminde kendini akıllı olmadığına ikna etmişti. Kolunu dürttüm, tıpkı kendini böyle saçma sapan kötülediğinde hep yaptığım gibi.

"Ay! Sadece doğruyu söylüyorum!"

"Hayır, söylemiyorsun."

"*Neyse*," diye devam etti Erin, "seviyemi düşürüp ağzını-tıkayıp-sonra-kurtul tarzında ilişkilerim oldu, ister inanın ister inanmayın." Maggie arkamızda bir kahkaha patlatırken Erin devam etti.

"Siz ikiniz mezuniyet balosunda bana eşlik eden çocuğu gördünüz mü?" O çocuğun tüm fotoğraflarını görmüştük-smokin giymiş Adonis gibiydi; kolunu Erin'in ipek elbisesinin beline dolamıştı. "Ne vücuttu ama! Karın kaslarını yalamak istemiştim. Telafi dersleri alıyordu ama söylemem lazım, akademik olmayan pek çok alanda *yetenekli ve kabiliyetliydi*."

Yüzümün alev alev olduğundan emindim—oda arkadaşım böyle ayrıntılara girdiğinde olduğu gibi, Maggie de öyle çok gülüyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. İkisi de üniversiteye bekar ve cinsel açıdan deneyimli gelmişti. Kennedy ile bense lise sonun kış tatilinden beri beraber oluyorduk ama başka kimseyle birlikte olmamıştım. Seks hayatımıza dair hiçbir şikâyetim olmasa bile arada sırada bir dergide okuduğum makale ya da Erin'in söylediği bir şey bildiklerimin ötesinde bir şeyler olup olmadığını merak etmeme yol açıyordu.

"Tüm bunlar ne kanıtlıyor peki-?"

Erin bana sırıttı. "Gecikmeli bir Kötü Çocuk dönemi yaşaman gerektiğini kanıtlıyor."

"Ooohhh!" Maggie iç geçirdi.

"Şey. Bence hiç-"

"*Aynen*. Düşünme bile. Lucas denen bu çocuğu baştan çıkarıp eski ilişkini unutmak için bir güzel kullanacaksın. Kötü çocukların olayı da bu zaten-kullanılmayı umursamazlar çünkü zaten uzun süreliğine takılmazlar. O çocuk büyük ihtimalle kullanılmak için *yaşıyor*-özellikle de böyle bir durumda, sana her türlü yaramazlığı öğretebilme şansı olacak."

Maggie Erin'in çılgın fikrini derin bir iç geçirerek destekledi. "*Şanslısın*."

Lucas'ın belimdeki ellerini, kulağıma değen dudaklarını düşündüm ve ürperdim. Çarşamba günü derste beni delip geçen bakışlarını hatırladığımda ciğerlerimde nefesim daraldı. Belki de alkolün etkisiyle böyle düşünüyordum ve yarın her şey farklı görünebilirdi-ama şu anda Erin'in çılgın fikri neredeyse çılgın *değilmiş* gibi geliyordu.

Of, kahretsin.

***

Pazartesi sabahı sınıfa yaklaşırken yay gibi gergindim. her şeyden habersiz sınıf arkadaşım üstünde denemeyi kabul ettiğim erkek-avlama stratejisinin ilk adımını atmak ya da hâlâ şansım varken tamamen vazgeçmek konusunda kararsızdım. Benden önce sınıfa girdi ve gözlerinin en son oturduğum yere ve sonra da şükürler olsun ki çoktan oturmuş olan Kennedy'nin yanına kaydığını gördüm.

Erin'le Maggie yurda dönerken yaptığımız kısa yolculuk boyunca susmak bilmemiş, birbirlerinin hevesini körükleyip yapmak üzere olduğum şeye, ya da *insana* karşı duydukları imrenme hissini küfürlerle dile getirmişlerdi.

Erin cumartesi günü diyet Dr. Pepper'dan başka bir şey içmediği için pazar günü yataktan çıktığında akşamdan kalma değildi ve Operasyon: Kötü Çocuk Dönemi için bir dolu planı vardı. Ben de sırf onu başımdan atabilmek için gerçekte olduğumdan daha fazla akşamdan kalmaymışım gibi davrandım ama kafasına bir şey takan Erin'i savuşturmak kolay değildi.

İstesem de istemesem de bir-erkeği-baştan-çıkarmak hakkındaki bilgilerini paylaşmaya kararlıydı ve ben homurdanıp oturmak için doğrulurken ellerime bir şişe portakal suyu tutuşturdu. Örtüyü başıma çekip kulaklarımı tıkamak istedim ama artık çok geçti.

Yanıma oturuverdi.

"Öncelikle, bu duruma *korkusuz* bir şekilde yaklaşman gerekiyor. Cidden, korkunun kokusunu alabilirler. Bu da iz sürmeyi tamamen bırakmalarına yol açıyor."

Kaşlarımı çattım. "İz sürmeyi bırakmalarına mı? Bu öyle..." *Aaayyyh*'tan daha uygun bir ifade bulmaya çalıştım ama beynim henüz çalışmaya başlamamıştı.

"Bu öyle *doğru ki*, demek istiyorsun, değil mi? Bak— erkekler köpektir. Kadınlar bunu zamanın başlangıcından bu yana biliyor. Erkek kovalanmak istemez; kovalamak ister. Yani eğer bir tane yakalayacaksan, *ona kendini* kovalatmayı bilmek zorundasın."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Beynim *aaayyh*'ın yerini çok geç de olsa doldurarak *eski kafalı, cinsiyet ayrımcısı, aşağılayıcı* ifadelerini kullandı. Bu bakış açısı beni şaşırtmamalıydı-Onun daha önce de böyle şeyler dediğini duymuştum. Sadece bu doğaçlama yorumların bir inancın parçası olduğunu düşünmemiştim.

Portakal suyunun yarısını mideye indirdikten sonra karşılık verdim.

"Sen ciddisin."

Kaşını kaldırdı. "Şimdi 'ciddilik bunun yanında gözyaşları içinde kalır' *dememem* gerekiyor, değil mi?"

***

Gitme vakti.

Derin bir nefes aldım.

Ders başlayana kadar üç dakikam vardı. Erin bir dakikaya ihtiyacım olduğunu söyledi, ikiden fazla olmazdı. "Ama iki de şansını zorlamak olur," demişti ısrarla, "çünkü o zaman *çok* üstüne düşmüş olursun. Bir dakika daha iyi."

Lucas'ın yanındaki sandalyeye oturdum ama kenarında kalarak orada durmaya niyetli olmadığımı belli ettim. Gözleri hemen gözlerimle buluştu, koyu renkli kaşları alnına düşen dağınık saçlarının içinde kayboldu. Gözleri neredeyse renksiz gibiydi. Hiç bu kadar açık renkli gözleri olan birini görmemiştim. Yanında belirdiğimde irkildiği kesindi. Erin ve Maggie'ye göre bu iyiye işaretti.

"Selam," dedim, dudaklarımda hafif bir tebessüm vardı, ilgili ve ilgisiz arasında bir görüntüm olduğunu umuyordum. Erin'le Maggie'ye göre bu izlenim stratejinin ölümcül bir parçasıydı.

"Selam." Ekonomi kitabını açarak önünde açık duran resim defterini kapadı. O örtbas etmeden önce kampüsün ortasındaki, tapılma raddesinde sevilen meşe ağacı ve etrafındaki süslü, dökme demir parmaklıkların ayrıntılı bir çizimini gördüm.

Yutkundum. *İlgili ve ilgisiz.* "Şey, geçen gece adını unuttuğumu fark ettim. Çok fazla margarita içmiş olmalıyım sanırım."

Dudaklarını ıslatıp cevap vermeden önce bana bir an için baktığında gözlerimi kırpıştırdım ve zaten zar zor hâkim olduğum ilgisizliğimi bilerek mi daha zor kılmaya çalıştığını merak ettim.

"Adım Lucas. Söylediğimi sanmıyorum."

Bir sonraki saniye Doktor Heller kürsüye yakın kapıdan içeri girerken saplı çantasını araya sıkıştırınca gürültü koptu. Yüksek sesle söylediği, "Kahretsin," odanın dikkatle planlanmış akustiği sayesinde tüm amfide yankılandı. Diğer sınıf arkadaşlarımız kıkırdarken Lucas'la ben birbirimize gülümsedik.

"Bir de... sen, şey, bana daha önce Jackie demiştin ya?" dedim ve başını hafifçe yana eğdi. "Ben Jacqueline'i kullanıyorum. Artık."

Kaşları biraz aşağıya indi. "Peki."

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım-o yüz ifadesine bakılırsa onu bir kez daha şaşırtmıştım. "Seninle tanıştığıma sevindim, Lucas." Arkamı dönüp yeni yerime fırlamadan önce bir kez daha gülümsedim.

Dikkatimi derse verip omzumun üstünden arkama bakma arzuma karşı koymak işkence gibiydi. Lucas'ın gözlerinin başımın arkasında delikler açtığını hissedebiliyordum. Sanki ulaşamadığım bir yerim kaşınıyormuş gibi bu his beni aralıksız elli dakika boyunca sinir etti ve arkama dönmemek için doğaüstü bir çaba harcamam gerekti. Bilmeden de olsa, Benji Doktor Heller hakkında dikkat dağıtıcı yorumlar yaparak bana yardımcı oldu; örneğin ders boyunca kaç kez "Iıı," dediğini sayıp defterine işaretlemek ve Dr. Heller'in çoraplarından birinin lacivert diğerininse kahverengi olduğunu bana göstermek gibi. Dersin sonunda Lucas'ın ne yapacağını görmek (benimle konuşacak mıydı yoksa görmezden mi gelecekti?) ya da Kennedy'nin gitmesini beklemek yerine (tuhaf bir şekilde onunla son bir saat boyunca biraz olsun ilgilenmemiştim ki bu bir ilkti), sırt çantamı omzuma atıp ikisine de bakmadan odadan fırlayıp gittim. Yan kapıdan açık güz havasına çıkınca derin bir nefes aldım. Yapılacaklar listesi: İspanyolca dersi, öğle yemeği, Starbucks.

Erin: OKÇD nasıl gitti?

Ben: Adını söyletebildim. Yerime geri döndüm. Bir daha ona bakmadım.

Erin: Harika. Kahveden önce stratejiyi konuşmak için dersten sonra buluşuruz. ;)

***

Erin'le Starbucks sırasına girdiğimizde, Lucas'ı görmedim.

"Kahretsin." Boynunu çevirip kasanın arkasında durmadığından emin oldu.

"Geçen pazartesi buradaydı, değil mi?"

Omuz silktim. "Evet ama büyük ihtimalle çalışma programı düzenli değildir."

Erin beni dirseğiyle hafifçe dürttü. "O kadar da değil. Şuradaki o değil mi?"

Arka kapıdan kocaman bir kahve paketiyle girdi. Onu görünce verdiğim fiziksel tepki sinir bozucuydu. Sanki tüm iç organlarım onu gördüğüm anda düğümlendi ve çözüldüklerinde hepsi birden çalışmaya başladı-kalbim hızlandı, ciğerlerim nefes alıp vermeye, beyin dalgalarım deli gibi yayılmaya başladı.

"Ooo, J, *dövmesi* de var," diye beğeni dolu bir sesle mırıldandı Erin. "Daha seksi olamayacağını sanıyordum..."

Gözlerim Lucas'ın kollarına gitti, kahve paketini keserek açarken kasları esniyordu. Dövmesinin desenleri bileklerinin etrafını sarıyordu, her tarafını kaplayan semboller iki kolundan yukarı doğru çıkıyor ve dirseklerinde kıvrılmış gri, dokuma gömleğinin kollarının altında kay-

boluyordu. Daha önce kollarının bileklerinden yukarısını görmemiştim. Cumartesi gecesi bile uzun kollu giymişti-soluk siyah, düğmeli, önü açık bir gömlek ve altına da beyaz bir tişört giymişti.

Daha önce dövmeli erkeklerden hiç hoşlanmazdım. Derinin altına mürekkep enjekte eden iğnelerle kalıcı söz ve semboller yaptırabilecek bir güven kavramı bana yabancıydı.

Şimdiyse dövmelerinin ne kadarlık bir alanı kapladığını merak ediyordum, sadece kollarını mı? Sırtını mı? Göğsünü mü?

Sıra ilerlerken Erin kolumu çekiştirdi. "Özenle planladığımız *ilgisizlik* numaramızı yüzüne gözüne bulaştırmaktasın bu arada. Her ne kadar seni suçlayamasam da."

İç çekti. "Belki de o görmeden kaçsak-"

Sustuğu zaman ona baktım ve bana dönerken yüzünde şeytani bir tebessüm belirdiğini gördüm.

"Bana bakmaya devam et," dedi, bir yandan da sanki eğlenceli bir şeyden bahsediyormuşuz gibi gülüyordu. "Sana bakıyor. Yani *gözlerini dikmiş* bakıyor. Bu çocuk seni gözleriyle soyuyor resmen. Hissedebiliyor musun?" Yüzünde muzaffer bir ifade vardı.

Bakışını hissedebiliyor muydum? *Artık hissediyorum, sağ ol*, diye düşündüm. Yüzüm yanmaya başladı.

"Aman Tanrım, kızarıyorsun," diye fısıldadı Erin, koyu gözleri büyüyerek.

"Yok ya." Dişlerimi kenetlemiş, gergin bir sesle ko-

nuşuyordum. "Bana onun şey yaptığını söylemeyi bırak -onun-"

"Seni gözleriyle soyduğunu mu?" Tekrar güldü, onu daha önce hiç bu kadar tekmelemek istememiştim.

"Pekâlâ, pekâlâ-ama J, *endişelenme*. Bunu halledeceksin. Ona ne yaptın bilmiyorum ama oturup yalvarmaya hazır. Güven bana." Ona doğru baktı. "Tamam, şimdi yeni bir kahve servisine başlıyor. Artık sen de ona bakabilirsin."

Yaklaştık; önümüzde sadece iki kişi vardı. Lucas'ın filtreyi çıkarışını, kahveyi ölçüşünü, makineyi ayarlayışını izledim.

Yeşil önlüğünü arkasında rastgele bir şekilde toplamıştı-bir fiyonktan çok düğümdü. Bağcıkları gözlerimi yıpranmış, düşük belli kot pantolonundaki kalçalarına çekti.

Ceplerinden birinde bir zincirin sallandığı cüzdanı duruyordu. Önlüğün altında kaybolan zincir kuşkusuz kemerinin önündeki halkalardan birine asılı olmalıydı.

O sırada döndü, düğmelerine basıp çalıştırırken gözleri ikinci kasadaydı. Beni, benim ona ders sırasında yaptığım gibi görmezden gelmeyi mi planladığını merak ettim. Bu oyunu oynadığım için hak etmiştim. Önümdeki çocuk kasadaki kıza ayrıntılı bir içecek siparişi verirken Lucas'ın bakışları benimkilerle buluştu.

Beni "Jacqueline." diye karşılarken sırıttığında zihnimi ve Erin'in şeytani planları okuyabildiğinden endişelendim.

"Bugün de Americano mu yoksa başka bir şey mi?"

Bir hafta önceki siparişimi hatırlıyordu.

Başımı salladım, o da şaşkınlığım karşısında belli belirsiz bir tebessümle siparişimi kasaya girip bardağı keçeli kalemle işaretledi. Ama diğer çalışanlardan birine uzatmak yerine içeceğimi kendisi hazırladı. Koruyucu kılıf geçirip kapağını da taktıktan sonra bardağı bana uzattı. Hayal meyal beliren tebessümüne anlam veremedim. "İyi günler." Arkama bakarak "Sıradaki?" dedi.

Şaşkın ve somurtkan bir ifadeyle içeceğini bekleyen Erin'in yanına gittim.

"İçeceğini o mu yaptı?" Kendi içeceğini alıp benimle ek malzemelerin olduğu tezgahın oraya geldi.

"Evet." Kapağı çıkarıp şekerle süt eklerken o da lattesine tarçın döktü. "Ama diğer müşterilerden biriymişim gibi uzatıp sıradaki çocuğun siparişini aldı." Lucas'ın müşterilerle ilgilenmesini izledik. Bir kez olsun bana doğru bakmadı.

"Seninle önünü bile göremeyecek kadar ilgilendiğine yemin edebilirim," dedi Erin oradan ayrılıp öğrenci merkezinden geçen kalabalığa karışmak için köşeyi döndüğümüzde.

"Selam bebeğim!" Chaz'in sesi ikimizi de düşüncelerimizden çekip aldı. Chaz, Erin'i insan kalabalığından ayırdığında ben de peşinden gittim, tam Erin'in neşeli çığlığına gülüyordum ki Chaz'in yanında duran kişiyi fark ettim.

Yüzüm alev alev yandı, nabzımın atışını kulaklarımda

duydum. Arkadaşlarımızla öpüşüp merhabalaştıktan sonra o gece işten kaçta çıkacaklarını konuşmaya başlarken Buck beni süzdü ve ağzının bir kenarı kıvrıldı. Nefesim kesik kesik çıkmaya başladığında gitgide yükselen panigimi ve mide bulantımı kontrol etmeye çalıştım. Arkamı dönüp kaçmak istedim ama kıpırdayamıyordum.

Burada bana dokunamazdı. Burada bana zarar veremezdi.

"Selam, Jackie." Delip geçici bakışları tüm bedenimde gezinirken tüylerim diken diken oldu. "Her zamanki gibi güzel görünüyorsun." Sözleri flört ediyormuş gibiydi ama benim tek hissettiğim onların altında yatan tehditti, ima etmek istemiş olsa da olmasa da.

Yüzündeki morluklar iyileşmişti ama tamamen geçmemişti. Sol gözünün etrafındaki sarımsı bir daire şeklindeydi ve burnunun sağ kenarında duran da soluk renkteydi.

Ona bunları yapan Lucas'tı ve bunu sadece üçümüz biliyorduk. Ona sessizce baktım, kahvemi elimde sımsıkı tutuyordum.

Bir zamanlar bu çocuğun yakışıklı ve alımlı olduğunu düşünürdüm, klasik örnek Amerikalı tavrıyla tıpkı herkesi kandırdığı gibi beni de bir güzel kandırmıştı.

Çenemi kaldırıp onu görünce duyduğum fiziksel tepkiyi ve buna sebep olan korkuyu görmezden geldim. "Adım Jacqueline."

Kaşını kaldırdı, kafası karışmıştı. "Ha?"

Erin dirseğimi tuttu. "Haydi gel seksi şey. Beş dakika sonra sanat tarihi dersin yok mu senin?"

Hafifçe sendeleyerek döndüm ve Erin'in peşinden gittim. Buck yanından geçtiğim sırada yumuşak, alaycı bir sesle güldü. "Görüşürüz, *Jacqueline*," diye alay etti.

Adımı onun ağzından duymak ürpererek titrememe sebep oldu ve Erin'in arkasından öğrenci denizinin içinde ilerlemeye devam ettim. Hareket edebildiğim andan sonra ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Alt

Erin: Kahve bardağın hâlâ duruyor mu?

Ben: Evet?

Erin: Üstündeki kılıfı çıkar.

Ben: AMAN TANRIM!

Erin: Telefon numarası mı?

Ben: Nasıl bildin???

Erin: Ben Erin'im. Her şeyi bilirim. ;)

Erin: Aslında madem içeceğini kendisi hazırlayacaktı, bardağına ne diye yazdı diye merak ettim o kadar.

Eğer Erin derste bana mesaj atmasaydı o bardak ve telefon numarası koridordaki çöp kutusuna atılmış olacaktı.

Demek... Lucas bardağıma gereksiz bir siparişi not almıyordu, bana telefon numarasını veriyordu. Numarayı

telefonuma girdikten sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm. Onu aramalı mıydım? Mesaj mı atmalıydım?

Hakkında bildiklerimi düşündüm: Parti gecesi hiç yoktan var olmuş gibiydi. Saldırıyı durdurduktan sonra daha da koruyucu bir yanı yurda güvenle ulaşmamı sağlamak zorundaymış gibi hissetmesine yol açmıştı. O gece bir şekilde adımı bilmişti, yani takma adımı, ama ben onu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ekonomi dersinde arka sırada oturuyor, dersle ilgilenmek yerine ya resim çiziyor ya da bana bakıyordu. Cumartesi gecesi ellerinin beni kavrayarak tutuşu başımın dönmesine yol açmıştı, ta ki bir açıklama yapmadan kaybolana dek. Erin'in söylediğine göre beni Strabucks'ın, çalıştığı yerin ortasında gözleriyle soymuştu. Ukala ve kendinden emindi. Dövmeli ve kelimelerle ifade edilmeyecek kadar seksiydi. Erin'le Maggie'nin de olduğunu düşündüğü Kötü Çocuk gibi görünüyor ve öyle davranıyordu.

Şimdiyse numarası telefonumda kayıtlıydı. Sanki Operasyon: Kötü Çocuk Dönemi'nden haberdarmış ve tıpkı arkadaşlarımın düşündüğü gibi bu rolü doldurmak için istekli ve hevesliymiş gibiydi.

Ama onu tanımıyordum. Hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum, tabii düşünüyorsa. Geçen hafta dersten sonra onunla konuşan kız onu istiyordu. Kulüpteki kızlar o geçerken uluorta bakıyor, bazıları o geçtikten sonra dönüp onu biraz daha inceliyordu. Onlardan herhangi

biriyle dans edebilirdi, birçoğuyla eve gidebilirdi. Neden beni seçmişti?

★★★

Landon,

Araştırma makalesinin taslağını ekte bulabilirsin. Fırsat bulursan çok geniş bir alanı mı kapsıyor yoksa tek bir şeye çok mu odaklanmış diye bakabilir misin? ABD dışında kaç tane ekonomiyi dahil etmem gerektiğinden emin olamadım. Bir de J eğrisi biraz kafa karıştırıcı. Olan bitenden sonra görebildiğimizi anlıyorum ama ekonomi de hava gibi tahmine dayalı değil mi? Yani olduktan sonra görebilmemizin ne anlamı var ki? Hava tahmini yapan adam yarın ne olacağını tahmin edemezse işten atılmaz mı zaten?

Çalışma kâğıtlarını da tamamladım. Sana aynı anda bu kadar çok şey gönderdiğim için üzgünüm, hem de bir pazartesi günü. Daha önce göndermeliydim ama cumartesi günü arkadaşlarımla çıktığım için tamamlayamadım.

JW

Jacqueline,

Sorun değil. Neredeyse günün her saati ya işteyim ya ders çalışıyorum ya da sınıftayım. Hangi gün olduğunu bile zar zor fark ediyorum. Umarım güzel bir gece geçirmişsindir.

İlk başta ayrılığının (başlangıçta ayrıntılarını öğrenmem ge-

rekmediğini söylediğimi biliyorum (kaba geldiyse öyle olsun istememiştim); dersleri iki hafta boyunca ekmeni sağladığına göre kötü olmalı. Ders ekmek gibi bir alışkanlığın olmadığı belli.

J eğrisi'ni kitaptakinden daha iyi açıklayan bir WSJ makalesi ekledim. Tamamen haklısın, tahmin imkânı olmasa ekonomi ekonomi değil, tarih olurdu. Tarihin her ne kadar hem ekonomi hem de meteorolojinin (zekice bir benzetmeydi, bu arada) tahmin edilebilir olasılıklarında belli bir yeri olsa da, bir döviz yatırımı yapıp yapmamak ya da okula şemsiyeyle gelmek gibi bir karar alman gerektiğinde işe yarayacağı söylenemez.

LM

E-mail'ine baktım ve Landon'ı Lucas'la kıyaslama çabamda başarısız oldum. Gece ve gündüz kadar zıt görünüyorlardı ama ikisini de ancak yarım yarım tanıyordum. Lucas'ı çarpıcı görüntüsü ve birinin ağzını yüzünü dağıtabilme yeteneği dışında fazla tanımıyordum. Sanat tarihi dersi sırasında, Buck'la tekrar karşılaştığımda Lucas da yanımda olsa ne olurdu diye düşündüm. Buck'ın bana öyle bakmaya cesaret edip edemeyeceğini. Söylediği şeyi söyleyip söyleyemeyeceğini: *Güzel görünüyorsun*. Buck'ın soğuk gözlerinin beni incelediğini düşündüğümde bile midem bulandı.

Bir yandan umursadığım için kendimi yüzeysel biri gibi hissederek Landon'ın nasıl göründüğünü hayal ettim, bir de bunun onun hakkındaki düşüncelerimi ne kadar etkileyebileceğini.

İltifatları dizüstü bilgisayarıma bakıp gülümsememe yol açmıştı. Eski sevgilimin kuş beyinli olduğunu söylemişti ve anlaşılan şimdi de ayrılığımızla ilgileniyordu. Benimle.

Ya öyleydi, ya da ben çok fazla anlam yüklüyordum.

Landon,

Yaklaşık üç yıldır birlikteydik. Böyle olacağını öngöremedim. Onun peşinden, sahne sanatları okulunun sınavlarına girmek yerine bu okula geldim. Söylediğimde orkestra öğretmenim az daha felç geçiriyordu. Oberlin ya da Julliard sınavlarına girmem için yakardı ama yapmadım. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Geleceğimi bir aptal gibi lise sevgilimin ellerine bıraktım. Şimdi de olmamam gereken bir yerde sıkışıp kaldım. Ona mı bu kadar güvendim yoksa kendime mi güvenmedim bilmiyorum. Ne olursa olsun, yaptığım bayağı aptalca, değil mi? Ağlamaklı hikâyem bu işte.

Makale için sağ ol.

JW

Jacqueline,

Aptalca değil. Belki aşırı güvenden kaynaklanıyor ama bu onun güvenilir olmayışını gösterir, senin zekânı değil. Olmaman gereken bir yerde olmana gelince, belki de burada olmanın bir sebebi vardır ya da yoktur. Bir bilim adamı olarak ben sonraki seçeneğe meyilliyim. Her halükarda paçayı sıyırmış durumdasın.

Bir karar verdin, şimdi de bu koşulları en iyi şekilde değerlendirmelisin. Yapabileceğin tek şey bu, değil mi? Bu arada ben de istatiksel mekanik testime çalışmalıyım. Kim bilir, belki eski sevgilinin seni hak etmediğini bilimsel olarak kanıtlayabilirim ve tam olarak olman gereken yerde olduğunu da.

LM

Erin kapıdan içeri girdiğinde uyuyor sayılırdım ve etrafım renkli indeks kartlarına basılmış İspanyolca fiil çekimleriyle sarılıydı. O zıplayıp yatağımın ucuna oturmadan önce çoğunu yere attım.

"Ee? Aradın mı yoksa mesaj mı attın? Çalıştığımız gibi mi konuştun? Ne dedi?"

İç geçirdim. "İkisini de yapmadım."

Yatağa uzanıp kollarını dramatik bir tavırla açtı ve ben de kartları ezmeden önce aldım. "Korkaklık ettin."

Elimdeki kartlara baktım. *Yo habré, tú habrás, él habrá, nosotros habremos...*

"Evet, olabilir."

"Hımm. Belki de böylesi daha iyidir. Arama. Bırak o peşinde koşsun." Kaşlarımı kaldırdığımda güldü. "Chaz gibi erkekler çok daha kolaydır. Düşün yani, ona peşimde koşmasını *söylesem* öyle yapardı."

Bu düşüncenin hayaliyle güldük çünkü büyük ihtimalle doğruydu. Kennedy'yi düşündüm. En başta peşimden koşmuştu ama beni yakalamak için çok çaba harcamasına

gerek kalmamıştı. Ayaklarımı yerden kesmişti, onun hayalleri ve planlarına kendimi kaptırmıştım çünkü beni de onlara dahil etmişti. Ta ki birkaç hafta öncesine kadar.

"Of, kahretsin J. Ne yaptığını biliyorum. Onu düşünme. Ben sıcak çikolata yapayım. Sen de-" oturup yeterince çabuk alamadığım kartlardan birini aldı, "*-ayy*, İspanyolca fiiller."

Erin kupaları banyoda suyla doldurup ısıtmak için mikrodalgaya koydu. Elimdeki bulanık kartlara baktım. Kennedy'ye lanet olsun. Ona lanet olsun, lanet olsun. Beni Lucas gibi biriyle görmeyi hak etmişti. Son derece farklı ama aynı ölçüde ateşli biri. Hatta ayrıntıları hesaba kattığımda daha da ateşli.

Operasyon: Kötü Çocuk Dönemi *başlamıştı.* Ama Lucas'ı aramayacaktım, mesaj da çekmeyecektim. Erin haklıysa, o peşimden koşmak istiyorsa, henüz yeteri kadar koşmamıştı.

Erin kupayı elime uzattığında, derin bir nefes alıp gülümsedim. Benimkini sıcak çikolata yapma zahmetine girmeden arada sırada yumulduğumuz lokum zulamızdan aldığı lokumlarla doldurmuştu. "Peki ona mesaj atmazsam sırada ne var?"

Erin gülümseyip minik, zafer dolu bir ses çıkardı. "İyi kız imajına bayılıyor olmalı..." Gözleri büyüdü.

"Jacqueline-belki de seni ayrılmadan önce derste gördü. Yer değiştirdin değil mi? Ayrıldığınızı belli etmiş oldun. Bu *harika*!"

Benim yine kafam karışmıştı, o ise gülüyordu. "Zaten peşinde koşuyor. Artık tek yapman gereken koşmaya devam etmek. Sadece çok hızlı olma yeter."

Üst dudağımdaki çikolatayı yaladım. "Erin, sen tehlikelisin."

Muzipçe gülümsedi. "*Biliyorum.*"

Çarşamba günü, saat 8:00 dersindekiler çıkmadan sınıfa geldim. Öğrencilerin çoğu kapıdan çıkar çıkmaz içeri girip yerime oturdum. Lucas geldiğinde ona dikkat etmemeye kararlıydım. Bu yüzden İspanyolca testinden tam not alacak kadar hazır olduğum halde indeks kartlarımı okumaya başladım. Benji solumdaki sandalyedeki yerine oturduğunda da ara vermedim. Lucas'ın oturduğu yere ve orada olup olmadığına *dikkat etmemek* için harcadığım konsantrasyonumun bozulmasını istemiyordum.

"Selam, Jacqueline." Bu Benji'nin sesi değildi.

Sandalyelerimiz yere monte edilmişti, sıraları da sağ elini kullananlara göre yapılmıştı. Lucas hafifçe Benji'ninkine doğru eğildiğinde, benim alanıma girmişti. Nefesim kesildi ama sanki etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. "Ah, selam."

Bir an alt dudağını ısırdı. "Sanırım kahve bardağındaki numarayı fark etmedin."

Telefonuma baktım, ders kitabımın kenarında duruyordu. "Fark ettim." Tepkisini izledim, ona resmen peşimden koşmasını *söylüyordum.*

Gülümsedi, gözlerinin kenarları hafifçe kırıştığında uluorta kendimden geçmemeye çalıştım. "Anlıyorum. Karşılık vermek adil olur. Sen de seninkini vermeye ne dersin?"

Ona kaşımı kaldırarak baktım. "Neden? Ekonomi dersinde yardıma mı ihtiyacın var?"

Bu sefer dudağını apaçık ısırıp gülmemeye çalıştı. "Pek sayılmaz. Neden böyle düşündün?"

Kaşlarımı çattım. Derste başarılı olmayı bu kadar az önemseyen bir erkekten mi hoşlanıyordum? "Sanırım beni ilgilendirmez."

Çenesini avcuna yasladı. Parmaklarının uçları griydi, herhalde kulağının arkasında duran kalemle resim çizmekten olmuştu.

"İlgin için minnettarım ama telefon numaranı ekonomiyle tamamen alakasız nedenlerden istiyorum."

Telefonumu alıp numarasını buldum ve ona: *Selam*, diye bir mesaj attım.

"Hey, benim yerimdesin." Benji'nin ses tonu bir gerçeği söylüyormuş gibi ciddi ama sakindi.

Lucas'ın telefonu elinde titreşti ve mesajım gittiğinde numaramı da görerek gülümsedi.

"Teşekkürler." Sandalyeden kalkıp Benji'ye döndü. "Affedersin, dostum."

"Sorun yok." Benji tanıdığım en uyumlu insanlardan biriydi. Tavırları *dalgacı* diyordu ama defterinin arasına sıkıştırdığı ara sınav kâğıdına bakmıştım ve yüksek bir B

almıştı. Ayrıca dersi asmak ve uyuyakalmakla ilgili konuşup durmasına rağmen şimdiye kadar bir ders bile kaçırmamıştı.

Lucas yavaş yavaş yerine döndükten sonra, Benji sırasının kenarından bana doğru, Lucas'tan da yakına eğildi. "O neydi öyle?" Kaşlarını indirip kaldırdı ve ben de sırıtmamaya çalıştım.

"Ne demek istediğini bilmediğimden eminim," diye cevapladım, kirpiklerimi elimden geldiği kadar etkili bir Güneyli bir hanımefendi taklidi yaparak kırpıştırdım.

"Dikkatli olun küçük hanım," dedi Benji ağır ağır. "O genç delikanlı biraz tehlikeli birine benziyor." Fazla uzun buklelerinden birini gözlerinin önünden savurdu. "Birazcık tehlike kötü değildir ya neyse."

Dudaklarım yarım bir tebessümle kıvrıldı. "Doğru."

Elli dakikalık dersin yarısında omzumun üstünden tek bir bakış attığım için kendimi kutladım. Lucas bana bakmıyordu, o yüzden elimde olmadan bakmaya devam ettim. Bir elinde kalemle pürdikkat resim çiziyor, önce gölge veriyor, sonra da parmağıyla dikkatle yayıyordu. Siyah saçları önündeki çizime odaklanırken yüzünün önüne düşüyordu, sanki odasında yalnızmış gibi dersten ve sınıftan soyutlanmıştı. Onu yatağında otururken hayal ettim. Dizlerini kaldırmış, defteri uyluklarında tutarken. Ne çizdiğini merak ettim. Ya da kimi.

Bakışlarını kaldırdığında göz göze geldik. Öyle kaldı.

Dudakları o hayal meyal tebessümüne büründü ve

boynunu esnetip omuzlarını çevirerek bana bakmayı sürdürdü.

Bakışları defterine kaydığında kaleminin arkasını hafifçe sayfaya vurup sandalyede arkasına yaslandı, çizimini incelerken kirpikleri inip kalkıyordu.

Doktor Heller tahtaya çizdiği grafiği tamamladı ve ders devam etti. Lucas kurşun kalemini kulağının arkasına sıkıştırıp eline bir tükenmez kalem aldı. Dikkatini profesörümüze çevirmeden önce bana bir kez daha gülümsedi ve içimi bir heyecan dalgası kapladı. Dersin sonunda kapıdan çıkarken geçen haftakinden farklı bir kız önünü kestiğinde arkama bile bakmadan fırlayıp gittim. Adrenalinim yükseldi, bedenim kaçma ihtiyacımı hissedip kanatlandırdı. Omzumun üstünden bakarak yan kapıdan çıktığımda yavaşladım, kendimi aptal gibi hissettim. Erin'le Maggie ondan birkaç gün daha kaçmamda ısrar etmişti. Peşimden gelmesini sağlayacaktım ama *gerçek anlamda* peşimden gelmeyecekti. Erin'e mesaj atıp öğleden sonraki dersimden önce Starbucks'a gitmek yerine kantindeki berbat kahveden içeceğimi söyledim. Cevap yazdı:

DAHİYANE. Orada buluşuruz. Dayanışma içindeki kız kardeşler falan gibi.

★★★

Sanat tarihi dersinin sonunda Erin'in, Lucas'ın da bu oyunu oynamak istediği düşüncesinden kuşku duymaya başlamıştım. Belki de o bir köpek değildi. Ya da ben bir kedi değildim. Ya da ben bu konuda gerçekten berbattım. İç geçirip telefonumu çantama tıktım. Ders sırasında telefonumu mesaj atmış mı diye en az otuz kez kontrol etmiştim.

İnsanların aşk ya da yeni bir ilişki arayışında oynadıkları oyunları daima horgörmüşümdür. Tüm olay kimin ne kadar ileri gidebileceğini görmek için yapılan bir tür rekabet gibiydi ve ben de asla olayın daha fazla şanstan mı, yetenekten mi yoksa ikisinin bilinmeyen bir karışımından mı kaynaklandığını anlayamıyordum. İnsanlar nadiren düşündüklerini söylüyor ya da hislerini açığa vuruyorlardı. Kimse dürüst değildi.

Benim için söylemesi kolaydı, Kennedy ile yaşadığım mükemmel ilişki yüzünden tepeden bakıyordum. Erin bunu birkaç ay önce yüzüme vurmuştu. Ona bir erkek için saçmaladığını söylemiştim çünkü çocuğun savunma kalkanlarını sistematik bir şekilde alaşağı etmeden önce bir kızdan beklentilerini çözmeye çalışıyordu. Haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Genç, bekâr bir yetişkin olmak ne demek bilmiyordum, yani yargılamaya da hakkım yoktu.

Şimdiye kadar.

Bu gerginlik gülünçtü ama üstümden atamıyordum. Sınıfta bana bakmıştı. Ekonomi dersinden çıkarken ken-

dimi özgüven dolu hissetmiştim, şimdiyse sefil durumdaydım. Neden?

Dersin sonunda yolunda duran kızılı benimle konuşmak için itip geçmedi diye mi? Onu son gördüğümden bu yana geçen üç buçuk saatçik boyunca bana mesaj atmadığı için mi? Hiç mantıklı değildi.

Akşam yemeği için mikrodalgada çorba ısıttığım sırada Lucas'ın ilgisini çekmek konusunda başarısız olduğumu kabullendim. Dersin sonunda yanına koşan kızı da aklımdan çıkardım çünkü Lucas'ın onun elini tutarak sınıftan çıktığını, hatta daha da fazlasını hayal etmeye başlamıştım.

"Aptal şey," diye kendi kendime mırıldandım.

Yatağımın ucundaki dizüstü bilgisayarımdan bir e-mail sesi yükseldi ve karşılığında midemden de bir kıpırtı yükseldi. Büyük ihtimalle önemli değildi-sağlık merkezinden grip aşılarıyla ilgili bir duyuru ya da eski lise arkadaşlarımdan gelen başka bir mesaj olmalıydı, Kennedy ile ayrıldığımı duyduklarından beri (bunu da Facebook'taki ilişki durumunu benden ayrıldıktan *yirmi dakika* sonra değiştirdiğinde öğrenmişlerdi) hepsi de "çok üzgün"dü.

Hesabımı hemen dondurmuş ve hâlâ da yeniden açmamıştım. Üstünkörü durum güncellemelerini görmek ve fotoğraflarının ana sayfamda belirmesi moral bozucuydu.

Onun haberlerini engellesem bile çok fazla ortak tanıdığım vardı. Tüm etkinliklerini saklamanın imkânı

yoktu. Sonraki gün hem sempatik hem de küçümseyici e-mail ve mesajlar almaya başladım. Bu yüzden e-mail'ime ne zaman baksam kendimi gergin hissediyordum.

Yüzümü buruşturarak açtım... ve gülümsedim.

Jacqueline,

Yarınki çalışma grubuna katılacak mısın (Perşembe günü)? Katılmayacaksan eğer, üzerinden geçmeyi planladığım çalışma sayfasını da ekledim. Yeni, ayrı bir konu, anlamak için diğer konuları bilmen de gerekmiyor. (Bu arada, bir haftaya kadar falan diğer konularda arayı kapamış olmalısın.)

LM

Not – Geçen sefer bahsettiğim kanıt hakkında düşündüm – belki de olman gereken yerde olduğuna dair. Birden aklıma geldi, başka bir yerde daha iyi olacağını kanıtlayabilir misin? Eyaletten ayrılsaydın, ilişkiniz yine de sonlanacaktı. Hatta belki de kendini suçlayacaktın ve zaten onun yüzünden son bulacağını bilemeyecektin. Ama buradasın. Terk edildin, dersi astın ve üniversitedeki en iyi asistanla tanıştın! Kim bilir, belki de ekonomiye âşık olmanı sağlarım. (Bu arada bölümün ne?)

Landon,

Müzik bölümünde okuyan biri olarak: "Yapabilen yapar, yapamayan öğretir," sözünden oldum olası nefret etmişimdir. Bir öğretmen olarak bunun saçmalığın daniskası olduğunu bi-

liyorum. Yine de yapmayı isterdim. Ben bir senfoni orkestrasına katılmayı hayal ediyordum, ya da bir caz grubuna. Onun yerine öğretmenlik yapacağım.

Çalışma grubuna katılmayacağım – yarın ortaokuldaki oğlanlarla dersim var. (Sanırım ölçüleri kontrbasta parmaklarımla çalmak yerine gaz çıkararak çalsam onlar için daha etkileyici olurdum.)

Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama bu dersi bitirdikten sonra ekonomi almayı düşünmüyorum. Senin dahiyane öğretmenlik yeteneğinle hiçbir ilgisi yok, yemin ederim. Çalışma sayfası için sağ ol. Çok naziksin.

JW

Jacqueline,

Madem yapmak istiyorsun, yap. Seni durduran ne?

Demek naziğim, öyle mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. İnsanlar genellikle benim kendini beğenmiş bir pislik olduğumu düşünür. İtiraf etmeliyim ki bu izlenimi ben de teşvik etme eğilimindeyim. O yüzden lütfen fikirlerini kendine sakla. İnsanın itibarı hemen mahvolabiliyor, biliyorsun. ;)

LM

Not – Çalışma sayfasını yap. Cumadan önce. Sana bu ekranın içinden çok ciddi bir bakış atıyorum şu an. ÇALIŞMA SAYFASINI YAP. Elindeki materyalle ilgili herhangi bir sorun çıkarsa haber ver.

Landon,

Beni durduran ne mi? Eh, ciddi bir müzik okuluna gitme şansımı kaçırdım. Ayrıca sanatı pek desteklemeyen bir eyalette tıkılıp kaldım (bu herhalde kariyerim boyunca mücadele edeceğim bir şey olacak). Şimdi de gidip "yapmak" imkânsız geliyor. Sanırım bunu yeniden düşünmeliyim.

Gizli nezaket sırrın güvende. Dudaklarım mühürlü.

JW

Not – Çalışma sayfasını YAPIYORUM ama sana da ekranımdan son derece huysuz bir bakış atıyorum. Köleci başı seni. Cık cık.

Gönder'e bastığımda sırıtıyordum. Belki de kovalamacadan çok daha farklı bir oyun oynuyordum, Lucas ve sinir bozucu şekilde anlaşılmaz gülümsemesi de benden uzak olabilirdi. Erin'le Maggie de peşinden-koşmasını-sağla tavsiyelerini alıp kendileri kullanabilirdi çünkü ben, belli ki gerçek hayatta bu işi beceremiyordum. Ama iş e-mail'e geldiğinde... Mutlu yüz ifadem kaybolup gitti çünkü acı gerçeği fark ettim: Biriyle internette flört ediyordum. Neye benzediğine, hatta nasıl bir insan olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bu tamamen doğru sayılmazdı. Onu hiç görmesem de nasıl biri olduğunu tam tamına biliyordum. Nazikti. Akıllıydı. Ayrıca açık sözlüydü.

Tabii benim için muhtemel bir tecavüzcünün ağzını yüzünü dağıtmamıştı. Ya da ellerini belime koyduğunda içimde sıcacık bir his yaratmamıştı. Büyük ihtimalle kollarında dövmeleri, buz grisi-mavi gözleri ve insanı eriten bakışları da yoktu.

Saat 22:00'da telefonumdan bir mesaj sesi geldi.

Lucas: Selam :)

Ben: Selam :)

Lucas: N'apıyorsun?

Ben: Hiçbir şey. Ödev.

Lucas: Seninle dersten sonra konuşmak istiyordum ama kayboldun.

Ben: Hemen sonra bir dersim daha var. Geç kalınca gözlerini dikip bakan ve yerime geçene kadar bekleyen hocalardan.

Lucas: Ben muhtemelen yerime daha da yavaş geçerdim. ;)

Lucas: Cuma günü SB'ye gelmelisin. Normalde bomboştur. Americano, müesseseden?

Ben: Bedava kahve mi? Bunu reddedemem. Uğramaya çalışacağım. Ne zaman çalışıyorsun?

Lucas: Tüm öğleden sonra. 5'e kadar.

Ben: Tamam.

Lucas: Cuma günü görüşürüz, Jacqueline

Yedi

Lucas Cuma günkü derse on beş dakika gecikti ve ders başlar başlamaz yapılan testi kaçırdı. İlk düşüncem bir testi kaçırmanın ne kadar sorumsuzca olduğuydu... ama sonra benim de *ara sınavı* kaçırdığımı hatırladım. Suçlayacak durumda değildim.

Doktor Heller sıraların arasında yürüyüp testleri toplarken Lucas arka kapıdan girdi. Doktor Heller sol taraftaki sıralardan dolanıp Lucas'ın oturduğu sağ tarafa yöneldi. "Seninle dersten sonra konuşmam gerek," dedi alçak bir sesle.

Lucas başını bir kez sallayıp sırt çantasını çıkardıktan sonra aynı alçak ses tonuyla karşılık verdi. "Peki, efendim."

Dersin kalan kısmında ona bakmadım, ders bittiğindeyse sırt çantasını toplayıp dış tarafta kalan aralıktan ön

tarafa indi. Doktor Heller'ın başka bir öğrenciyle konuşmayı bitirmesini beklerken Lucas'ın bakışları beni buldu. Tebessümü her zaman olduğu gibi anlaşılmazdı, varla yok arasıydı. Ama bakışları odaklanmış, beni dart tahtasına saplanan bir ok gibi olduğum yere çiviliyordu.

Dikkatini hocamıza çevirip bakışmamıza son verdi. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıp sınıftan kaçtım, konuştuğumuz gibi öğleden sonra Starbucks'a uğrayıp uğramamak konusunda kararsızdım.

Daha demin geçtiğim testi düşündüm, Landon'ın iki gece önce gönderip tamamlamamda ısrar ettiği çalışma sayfası sayesinde başarmıştım. O çalışma sayfasını yapmamın her açıdan yardımı dokunmuştu—hem de muhtemelen haberi olan bir testle ilgiliydi. Çizgiyi aşıp bana söylememesi gereken bir şey söylediğini düşünmüyordum ama kesinlikle risk almıştı. Benim için. Bu devasa kampüsteki binlerce öğrencinin arasında kaybolan, görünmez olan ben, bir sebepten kendini benim için tehlikeye attığı için şoktaydım. Bir sebepten, onun için değerliydim.

Erin: Chaz'le ben birazdan gidiyoruz. Bu hafta sonu iyi olacak mısın? Bugün öğleden sonra SB'a gidiyorsun, DEĞİL Mİ? Çıkma teklif ederse KABUL ET. Oda hafta sonu boyunca sana kalacak, unutma. Anlarsın ya.

Ben: Size iyi eğlenceler. İdare ederim! Sana haber veririm.

Erin: İyi edersin! Pazar günü öğleden sonra geleceğim. Ya

da akşam, Pazar sabahı yaşayacağım akşamdan kalmalığın şiddetine bağlı. Heh heh. BANA MESAJ AT SONRA.

Erin'in hafta sonu Chaz'le çıkacağı yolculuğu unutmuştum. Chaz'in erkek kardeşi bir müzik grubundaydı ve yarın Shreveport yakınlarındaki bir festivalde çıkacaklardı, o yüzden hafta sonu için bir pansiyonda reservasyonları vardı. Erin bunu Maggie'yle bana geçen ay astronomi laboratuvarında geçirdiğimiz bir akşam, Merkür ve Venüs'e bakmak için beklediğimiz sırada söylemişti.

"*Pansiyon mu?*" Maggie kaşını kaldırdı. "Sırada ne var? Monogramlı havlular mı?"

Erin kaşlarını çattı. "Romantik bu!"

"Aynen!" Maggie güldü. "Hem de *Chaz*'le gidiyorsun. Bay Spor İstatistikleri'ni buna nasıl ikna ettin ki hem?"

Erin'in dolgun dudakları ciddi, minik bir fiyonk şeklini aldı ve şehrin dış taraflarında, karanlık bir arazide bile rengini görebildiğim kırmızılıkta saçlarını bir eliyle taradı. "Pansiyonların kocaman jakuzileri olduğunu ve içinde ona ağza alınmayacak kadar günahkarca şeyler yapacağımı söyledim."

Sırada, arkamızda bekleyen inek görünüşlü çocuklardan biri boğuk bir ses çıkardı. İkisi de azap çeken ifadelerle Erin'e bakıyordu. Kahkahalarımızı bastırmaya çalıştık.

Maggie iç geçirdi. "Zavallı Chaz. Hiç şansı yoktu... bir gün bir sürü insanın önünde durup oraya nasıl geldiğinden bile haberi olmadan 'Evet' diyecek."

"Ay! Hiç sanmıyorum. Demir atma vakti geldiğinde ben şey gibi birini istiyorum..." Erin omzunun üstünden arkada bizi dinleyenlere baktı. "Onlardan biri gibi."

Çocuklar birbirlerine bakıp doğruldular. Erin'e doğru sırıta sırıta yumruklarını tokuşturdular.

★★★

Erin'in romantik hafta sonu boyunca aklına bile geleceğimi sanmıyordum. Tek başımaydım. Plan yaptım, aniden vuran Kasım ayazında ceketime daha da sıkı sarınıp nihayet öğrenci birliğine doğru döndüm. Bu hafta sonu yapılacak kardeşlik derneği partileri herkese açık olmayacaktı, bizzat görecek değildim gerçi. Kennedy'nin olabileceği hiçbir yere gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ya da Buck'ın.

Daha Starbucks'ı görmeden kahve kokusu tüm duyularımı ele geçirdi. Köşeyi döndüğümde gözlerim kasaya gitti, iki çalışan durmuş konuşuyordu. Lucas'ı görmeyince vardiyası değiştiği halde bana mesaj atmayı unutmuş olabilir mi diye düşündüm.

Sadece bir avuç müşteri vardı-bir tanesi de köşede gazete okuyan Doktor Heller'dı. Hocamla bir sorunum yoktu ama bu sabahki testi kaçırdığı için konuşmaya çağırdığı çocukla flört etme çabalarıma tanık olmasını da istemiyordum. Kahve fincanları ve termosların olduğu rafların arkasında durdum.

Pazartesi günü olduğu gibi kapıya baktığım sırada Lucas çıktı. Onu gördüğüm anda el ve ayak parmaklarım karıncalandı. Yeşil önlüğünün altında üstüne tam oturan açık mavi bir tişört giyiyordu, uzun kolluydu, bu sabah derste giydiği, üstünde üniversite arması olan sweatshirt değildi. Kolları yine dirseklerine kadar sıyrılmıştı, dövmeleri görünüyordu. Kasaya yaklaştım, gözlerim kollarında ve yüzünde gezindi. Beni henüz görmemişti.

Kasadaki kızlardan biri doğruldu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sesinde bir parça rahatsızlık vardı, sanki dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklatıyordu.

"Ben hallederim, Eve," dedi Lucas ve kız omuz silkip diğer iş arkadaşıyla sohbetine devam etti. Ama ikisi de bana öncekinden daha düşmanca bakışlar attı.

"Selam, Jacqueline."

"Selam."

Doktor Heller'ın oturduğu köşeye baktı. "Sana ne verebilirim?"

Ses tonu beni buraya özellikle davet etmiş birinin ses tonu değildi. Belki de iş arkadaşları yüzünden temkinli davranıyordu.

"Şey, büyük boy Americano, sanırım."

Bardak yığınından bir tane alıp içeceği yaptı. Ona kartımı uzatmaya kalkıştım ama başını iki yana salladı. "Sorun değil. Benden."

İş arkadaşları bakışırken görmezden geldim.

Ona teşekkür edip dükkanda, Doktor Heller'ın oturduğu tarafın karşısında, uzak bir köşeye çekildim ve ekonomi projem üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarımı açtım. Araştırma makalemin hedeflediği konumu desteklemek için çok sayıda kaynaktan bilgi edinmem gerekiyordu. Şükran Günü tatilinden önce teslim etmem lazımdı. İki haftadan az bir süre kalmıştı.

Bir daha hiçbir ara sınavın telafisini yapmam gerekmezse zaman fazla hızlı geçecekti. Bir saat sonra güncel, uluslararası ekonomi olaylarıyla ilgili bir düzine kaynağı kaydetmiştim, kahvem bitmişti ve Lucas bir kez olsun yanıma gelmemişti. Yarım saat sonra her cuma, öğleden sonra olduğu gibi lisedeki kontrbas derslerime gitmem gerekiyordu. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp fişi duvardaki prizden çekmek için arkamı döndüm.

"Bayan Wallace." Doktor Heller'ın beklenmedik selamlamasıyla yerimde sıçradım ve neyse ki boş olan bardağımı devirdim.

"Of! Korkuttuğum için çok üzgünüm!"

"Ah, sorun değil. Biraz gerginim de, şeyden, ee, kahveden." *Bir de bir an için sizin Lucas olduğunuzu sandım.*

"Sadece haber vermek istedim, Bay Maxfield bana ders konularında yetişmek üzere olduğunuzu ve projede ilerleme sağladığınızı söyledi. Bunu duyduğuma sevindim." Sesini alçaltıp komplo kuruyormuş gibi bir tavırla etrafa bakındı. "Meslektaşlarım ve ben kimseyi sınıfta bırakmak istemiyoruz aslında. Amacımız daha az, şey, ciddi öğren-

cileri korkutmak-yani üretkenliğe teşvik etmek demek istiyorum. Sizin onlardan biri olduğunuzu düşünmüyorum tabii."

Tebessümüne karşılık verdim."Anlıyorum."

Doğrulup boğazını temizledi. "Güzel, güzel. Eh, lafı açılmışken-*üretken* bir hafta sonu dilerim." Kendi şakasına güldü ve ben de gözlerimi devirmemeyi başardım.

"Teşekkürler, Doktor Heller."

O kasaya gidip Lucas'la konuşurken ben de elektrik kablosunu çözüp dizüstü bilgisayarımı sırt çantama yerleştirdim. Konuşmaları ciddiydi ve Doktor Heller bana doğru en az bir kez işaret ettiğinde endişelendim. Hocamızın Lucas'ı korkutarak derse yoğunlaşmasını sağlayabileceği daha az ciddi öğrencilerden biri sandığını düşündüm. Eğer durum böyleyse bir örnek olarak gösterilmek istemiyordum

Dışarı çıkarken omzumun üstünden baktım ama Lucas'ın bakışları bana uğramadı bile, yüz ifadesi ciddiydi. Bir metre kadar ötesinde tezgahı silen iş arkadaşı bana sırıttı.

İki saat sonra okuldan ayrıldığımda telefonumu açıp, tek başıma geçireceğim hafta sonunu iple çekmeye çabaladım.

Görünüşe bakılırsa Starbucks ziyareti bir fiyaskoydu. Lucas öncekinden de kafa karıştırıcı ve ketum davranmıştı, tabii böyle bir şey mümkünse.

Proje üzerinde çalışırken Landon'a çarşamba günü ça-

lışma sayfasını gönderip yapmamda ısrar ettiği için teşekkür ettim. Olası bir suçluluk duygusuna yol açmak istemediğim için bana bilerek verdiği tüyodan bahsetmedim, ne olur ne olmaz, göründüğü gibi katı biçimde dürüst biriyse diye. Ondan Çarşamba gününden beri haber alamamıştım ama belki de bugün öğleden sonra ya da akşam bana e-mail atardı. Belki de bu hafta sonu boş olurdu ve nihayet buluşabilirdik.

Erin'den Chaz'le Shreveport'a vardıklarına dair bir mesaj atıp ayrıca odada tek başımayken yapabileceklerimle ilgili bir sürü imada bulundu, annem de Şükran Günü planlarımı soran bir mesaj attı. Kennedy ve ben son üç yıldır sırayla onun ve benim evimde geçiriyorduk. Bir şekilde bu, bu yıl eve gidip gitmediğim konusunda kafa karışıklığına yol açtı. Ona evet, insanlar erkek arkadaşlarından ayrıldığında bayramları birlikte kutlamaz, diye mesaj attığımda özür dilemesini beklemiştim. Öyle olmayacağını bilmem gerekirdi.

Annem: Aksileşme. Babanla ben o hafta sonu için Breckenridge yolculuğu ayarladık, çünkü senin Moore'larda kalabileceğini düşündük. Sanırım iptal etmemiz gerekecek.

Ben: Bensiz gidin. Ben Erin'lere falan giderim.

Annem: Peki. Eğer eminsen.

Ben: Eminim.

Vay be. Erkek arkadaşım beni terk ediyor ve annem **ilk**

kez bana doğru düzgün destek olma şansı olduğu halde babamla baş başa kayağa gidiyor. Bana kendimi gerçekten de isteniyormuş ve planlarınıza dahil ediliyormuş gibi hissettirdin, anne. Sanki Kennedy'nin beni reddetmesiyle baş etmek yeteri kadar zor değilmiş gibi. Tanrım.

Telefonumu boş bir bardak tutacağına koyup kampüse dönerken tüm hafta sonumu reality şovları izleyip ekonomi çalışarak geçirmeye hazırdım.

Odama gittiğimde ben yoldayken Lucas'ın mesaj attığını gördüm.

Lucas: Güle güle demediğim için özür dilerim.

Ben: Sanırım Doktor Heller oradayken garip oldu.

Lucas: Evet.

Lucas: Ben resmini çizmek istiyorum.

Ben: Ya?

Lucas: Evet.

Ben: Tamam. Yani kıyafetsiz falan değil, değil mi?

Lucas: Haha yok. Tabii istersen o başka.

Lucas: Şaka. Bu akşam olur mu? Ya da yarın akşam?

Ben: Bu akşam olur.

Lucas: Güzel. Bir iki saate orada olurum.

Ben: Tamam.

Lucas: Oda numaran kaç?

Ben: 362. Seni binaya benim sokmam lazım.

Lucas: Büyük ihtimalle girebilirim. Giremezsem sana mesaj atarım.

Sekiz

Lucas kapıya çok sessizce tıkladı. Kapıyı açmaya giderken öyle gergindim ki titriyordum.

Resmimi çizmek istediğini söylemişti ama tek yapmak istediğinin bu olduğundan emin değildim, belki de daha fazlasını yapmak istediğini ima etmişti. Erin onu odama alıp da en azından öpüşmediğimi duyarsa söylenir dururdu. Ne var ki Lucas bana öpüşmekle kalacak biri gibi gelmiyordu. Pek çok kız üniversiteyi keşif dönemi olarak görüyordu ve pek çoğu da Lucas'la keşif yapmaktan fazlasıyla memnun olurdu. Ama Kennedy ile seks yapabilmem bir yılımı almıştı ve seviştiğim tek erkek oydu. Lucas'la bunu yaşamaya hazır değildim, en azından henüz, ayrılığı atlatmak için olsun olmasın.

Bir nefes aldım.

Yeniden, biraz daha sesli tıkladığında düşünmeyi bırakıp kapıyı açtım.

Siyah saçları koyu gri beresinin altından çıkıyordu. Koridorun yaygın ışıklandırmasında gözleri ilk tanıştığımız gece, Buck'la dövüştükten sonra kamyonetime baktığında olduğu gibi neredeyse renksizdi. Omuzlarını indirmiş, ellerini ceplerine sokmuştu, resim defteri kolunun altındaydı. "Selam," dedi.

Odaya çekilip kapıyı ardına kadar açtım. Olivia'yla Rona koridorun karşısındaki odalarına girerken Lucas'a gözlerini dikip bana ağızları açık bir şekilde bakarak onun Erin yokken odama girişini izlediler. Olivia kaşını kaldırıp oda arkadaşına baktı.

Beş dakika içinde odamda ateşli bir erkek olduğunu tüm kattakiler öğrenecekti.

Ben kapıyı iterek kaparken Lucas resim defterini yatağıma atıp onunla küçülmüş gibi görünen odamın ortasında durdu. Hareket etmeden odanın Erin'e ait olan kısmını inceledi, yatağının oradaki duvarların üst kısmı fotoğraflar, adını oluşturan simli harflerin üstünde kardeşlik derneğinin Yunanca harfleri duruyordu. Dikkat dağınıklığından yararlanarak Lucas'ı inceledim: kovboy çizmeleri, solmuş kot, funda grisi kapüşonlu sweatshirt. Odanın bana ait olan kısmını incelemek için başını çevirdiğinde profiline baktım, yeni tıraş edilmiş çenesi, aralık dudakları, koyu kirpikleri.

Bana doğru dönüp beni ve sonra da masamdaki bil-

gisayarı inceledi, küçük hoparlörlerini takmıştım. Kendi koleksiyonumdan bir çalma listesi ayarlamıştım. Bu da Erin'in tavsiyelerinden biriydi. Çalma listesine OKÇD adını vermişti ve geç kalmış olsam da Lucas'ın listeye bakıp anlamını sormamasını umdum. Ona elbette söylemezdim ama kızarmaya meyilli taraflarım alev alırdı herhalde.

"Bu grubu severim. Geçen ay izlemeye gittin mi?" diye sordu.

Aslında Kennedy ile onları izlemeye gitmiştik, hatta—ayrıldığımız günden önceki geceydi. En sevdiğimiz yerel gruplardan biriydi. Kennedy o gece tuhaf davranmıştı. Mesafeliydi. Konserlerde genellikle sırtımı göğsüne dayardı, bacaklarını benimkilere destek olacak kadar açıp kollarını karnıma dolayıp kenetlerdi. Ama bu sefer yanımda durmuştu, sanki arkadaşmışız gibi. Ayrıldıktan sonra kararını o geceden önce verdiğini, mesafesinin aramızdaki duvarın kanıtı olduğunu anlamıştım; sadece ben henüz fark edememiştim.

Başımı sallayıp Kennedy'yi düşüncelerimden attım. "Ya sen?"

"Evet. Seni orada gördüğümü hatırlamıyorum ama karanlıktı, hem belki bir iki bira içmiş olabilirim." Gülümsedi—dişleri beyazdı, en fazla benim gibi ortodonti işkencesine maruz kalmadığını belli edecek kadar kusurlu sayılabilirdi. Başındakini çıkarıp yatağıma attıktan sonra kalemini defterinin üstüne koyup ellerini düzleşen

saçlarında gezdirdi, sonra da saçını sallayıp yataktan yeni kalkmış gibi bir görüntüye kavuştu. *Yüce Tanrım.*

Sweatshirt'ünü başına çektiğinde beyaz tişörtü de biraz yukarı çekildi ve dövmelerinin ne kadar bir alanı kapladığına dair sorumun cevabını aldım. Dört satırlık, okunamayacak kadar küçük bir yazı sol tarafını sarıyordu. Sağ tarafında da bir tür Kelt görünümlü desen vardı. Bonus: Şimdi Erin'in yalanabilir karın kasları derken neden bahsettiğini anlamıştım.

Sweatshirt beresine katıldı ve tişörtü yeniden kapandı. Defterle kalemi alıp bana döndüğünde kollarının ön tarafındaki dövmelerin kol kaslarına kadar devam ettiğini ve tişörtünün kısa kollarının altında kaybolduğunu fark ettim.

"Beni nerede istersin?" Ummadığım kadar kesik bir nefesle sorduğum soru bir cesur teklif gibi çıkmıştı. Vay canına. Kendimi bundan daha fazla ifşa etmem mümkün müydü? Belki de ona doğrudan Kennedy'yi unutmak için kullanabileceğim, sorumluluk gerektirmeyen bir ilişki kurmak isteyip istemediğini sormalıydım.

Hayal meyal beliren o tebessümle içim eridi, gitgide daha da tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Yatakta?" dedi boğuk bir sesle.

Aman Tanrım. "Peki." Sweatshirt'ünü ve beresini yataktan yere atarken ben de şiltenin kenarına tünedim. Kalbim küt küt atıyordu, bekliyordum.

Bana bakıp başını hafifçe yana eğdi. "Şey. Bayağı ger-

gin görünüyorsun. Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değiliz."

Neyi yapmak zorunda değiliz? diye düşündüm, beni model olarak kullanmanın bir bahane olup olmadığını sormak ve eğer öyleyse bu numaraya devam etmesi gerekmediğini söylemek istedim. Gözlerine baktım. "İstiyorum."

Kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı, ikna olmamış gibiydi. "Hımm. Senin için en rahat pozisyon hangisi?"

Bu soru karşısında zihnimde beliren cevapları yüksek sesle söylemedim ama yüzüme alev gibi yayılan kızarıklık beni ele verdi. Alt dudağını dişleriyle kavradığında gülmemeye çalıştığını anladım. *En rahat pozisyon mu demiştin? Kafamı bir yastığın altına sokmama ne dersin?*

Odama bakınıp yere, duvarın önüne oturdu ve yatağımın ucuna doğru döndü. Bağdaş kurup defteri kucağına koydu, tıpkı geçen gün sınıfta hayal ettiğim gibi.

Ama kendi odasında değil, benim odamdaydı.

"Yüzüstü uzanıp başını kollarının üstüne koyarak yüzünü bana çevir."

Söylediği gibi yaptım. "Böyle mi?"

Başını salladı, sanki ayrıntıları özümsüyor ya da kusur arıyormuş gibi beni inceledi. Dizlerinin üstüne kalkıp parmaklarını saçımdan geçirerek omuzlarıma yayılacak şekilde dağıttı. "Harika," diye mırıldandı ve sonrasında yeniden birkaç metre ileriye, duvarın dibindeki yerine çekildi.

Çizim yapışını izledim, gözlerinin yüzümden deftere gidip gelişini. Bir yerden sonra bakışları bedenimin diğer taraflarına yöneldi. Sanki parmak uçları omuzlarımdan aşağıya, sırtıma iniyormuş gibiydi. Nefesim boğazımda takılıp kaldığında gözlerimi kapadım.

"Uyuyor musun?" Sesi yumuşaktı. Yakındı.

Gözlerimi açtığımda onu yanımda, dizlerinin üstünde otururken buldum. Kalbim yakınlığıyla hızlandı. "Hayır."

Defteri ve kalemi arkasına, yere bıraktı. "İşin...bitti mi?"

Başını hafifçe salladı. "Hayır, bir tane daha yapmak istiyorum, sorun olmazsa." Başımı sallayınca, "Sırt üstü uzan," dedi.

Yavaşça döndüm, ince kazağımdan kalbimin küt küt attığını görebileceğinden korktum. Defterle kalemi yerden alıp ayağa kalktı. Bana bakarken gözleri üstümde gezindi, kendimi kırılgan hissettim ama tehlikede değildim. Hakkında öyle az şey biliyordum ki, ama su götürmez şekilde hissettiğim tek bir şey vardı: güvendeydim.

"Seni ayarlayacağım, olur mu?"

Yutkundum. "Şey... tabii." Ellerim kaburgalarımı tutuyordu, omuzlarım eğik, neredeyse kulaklarımdaydı. *Ne oldu, beni bu pozisyonda istemiyor musun?* Bu düşünceyle içimde yükselen heyecanlı kıkırtıya zar zor hakim oldum.

Parmakları ona en yakın tarafta kalan bileğimi kavrayıp kolumu başımın üstüne getirerek geri atılmış gibi kıvırdı.

Diğer elimi alıp parmaklarımı açarak karnıma götürdü, arkasına yaslandı ve bana bir an için baktıktan sonra onu da başımın üstüne götürüp sanki bağlanmışım gibi bileklerimi birbirine dayadı. Normal şekilde nefes almaya çabaladım. *Mümkün değildi.*

"Bacağını oynatacağım," dedi, gözleri gözlerimde, başımı sallamamı bekliyordu. Ellerini dizime koyup açısını değiştirerek şilteye dayadı.

Defteri alıp sayfayı çevirdi. "Şimdi yüzünü biraz bana doğru doğru eğ-çene aşağıya doğru-güzel. Gözlerini de kapa." Sakin kalmaya çalıştım, kaleminin kâğıtta çıkardığı sesi duyduğum sürece bana dokunmayacağını biliyordum. Hareket etmeden uzandım, gözlerim kapalı, kurşunun kâğıtta çıkardığı törpü gibi sesi dinliyordum, bir çizgiyi ya da gölgeyi yayan parmağının yumuşak dokunuşlarıyla bölünüyordu. Masamdaki bilgisayarımın e-mail sesi çınladığında gözlerim ardına kadar açıldı. Düşünmeden dirseklerimin üstüne doğruldum.

Landon? Ama bakmam mümkün değildi.

Lucas beni dikkatle izliyordu. "Bakman mı gerekiyor?"

Landon öğleden sonraki saatler boyunca e-mail'ime cevap yazmamıştı, önceden öyle çabuk cevap verirdi ki şımarmış olmalıydım. Ama Lucas odamda oturuyordu. Yatağımda. Yeniden uzanıp kollarımı önceki pozisyona sokarak başımı salladım. Bu sefer gözlerimi kapamadım, o da kapamamı istemedi. Çizmeye devam etti, uzun bir süre ellerime, sonra da yüzüme odaklandı. Gözlerime

baktı, bakışları o derinlemesine irdeleyiş ve resmi arasında gidip geliyordu. Ağzıma uzun dakikalar boyunca baktığında, çizip, bakıp, çizip bakarken uzanıp tişörtünü kavramak ve onu aşağıya, kendime çekmek istedim. Ellerim istemsizce kapandığında gözleri onlara kaydı, yeniden bana baktığında gözleri alev alevdi.

"Jacqueline?"

Gözlerimi kırptım. "Evet?"

"Tanıştığımız gece-ben o çocuk gibi değilim." Çenesi kasılmıştı.

"Bunu bili-" Parmağını dudaklarıma götürdü, yüz ifadesi yumuşadı.

"Kendini baskı altında hissetme diye söylüyorum. Ya da güçsüz. Ama şu anda, seni öpmek istiyorum. Hem de çok."

Parmağını çenemde gezdirip boğazımdan aşağıya doğru devam ettikten sonra kucağına indirdi.

Ona baktım. Nihayet bir cevap beklediğini kavrayarak, "Tamam," dedim.

Defteri yere bıraktı ve kalemi de peşinden takip etti. Gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı. Üstüme eğildiğinde, bedenimin bedeniyle temas eden her noktasında müthiş bin hassasiyet duydum. Kalçasının kenarı benimkine yaslanmış, göğsü göğsümün üstünden kayarken, parmakları bileklerimde ve kollarımda gezdikten sonra yüzümü sardı. Beni tuttu, dudaklarını kulağıma götürdü. Hassas noktayı öptüğünde nefesim titredi. "Öyle güzelsin ki," diye fısıldadı, ağzını ağzıma götürdü.

Dudaklarıma dayadığı dudakları sıcak ve güçlüydü, dili dudaklarımın kenarında nazik bir hücuma geçtiğinde ağzımı araladım. Dili ağzıma girerken elleri zıt yönlerde hareket etti, biri hâlâ başımın arkasında birbirine yaslanmış duran bileklerimi şilteye yasladı, diğeriyse yanımdan aşağıya doğru inip kalçamı kavradı. Beni daha da güçlü öptü, benden aldığı tepkileri sahiplenircesine. Başım dönüyordu, sanki birkaç saniyede bir, daha derine dalmadan önce yüzeye çıkıp kısa nefesler alıyormuşum gibi. Tam bu duygu yoğunluğunu kaldıramayacağımı düşünürken baskıyı azaltıp alt dudağımı usulca emdi, dilini üstünde gezdirip bir daha tekrarladı. Altında kıvrandım ve dili tekrar dudaklarımın arasına kayıp keşfine yakından devam ederek dilimi, dişlerimi damağımı okşadı.

Biri bana, *Bu Kennedy'yi öpmeye benziyor mu?* diye sorsa cevabım, "Kimi?" olurdu.

Lucas'ın elleri bileklerimi kavrayıp kollarımı boynuna doladı. Yapmayı daha önce birden fazla kez hayal ettiğim bir şeyi yaparak karşılık verdim ve ellerimi saçlarında gezdirip daha da dağıttım. Beni kendine çekip kucağına oturttu ve dar yatağın başındaki yastıklara yaslanıp çizmeli ayaklarından birini yerde tutup ötekini altıma çekti. Beni arkaya doğru yatırıp eli başımın arkasını desteklerken boynumdan aşağıya ve tişörtümün V yakasına kadar öpücükler kondurdu. Kesik kesik nefes alırken başım geriye düştü ve aklımı toplamaya çalıştım.

Eli tişörtümün altına girip kaburgalarımda gezdi, sut-

yenimin saten kumaşını okşadı, parmak uçları altındaki deride, tenimin kıvrımlarında, iki büklüm pozisyonumda öne çıkan dekoltemde gezindi. Tişörtün ucunu göğüslerimin üstüne çekerek dudaklarını demin parmaklarının gezdiği noktalara götürüp dilini sutyenimin kenarının hemen üstünde kalan tenimde gezdirdi. Ellerim saçını daha da sıkı kavrarken parmakları öndeki kopçaya gitti. Bu kolay açılan sutyeni tam da bu sebepten giymemiş miydim? Bedenim onu istiyordu ama zihnim karşı çıkıyordu, ilk öpücükten her tarafımı ellemeye geçmiştik, sırada ne vardı?

Erin'in sesi kulağımda çınladı, *Onu bir güzel kullanacaksın!* ve zamansız bir kahkahaya boğuldum.

Lucas başını kaldırıp bana kalkan bir kaşla baktı. "Gıdıklanıyor musun?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

Tamamen dehşete düşmüştüm, o anda gıdıklanan göğüslerim olmasından daha büyük bir trajedi düşünemiyordum bile. Tabii dünyadaki en aptal espri anlayışına sahip olmam gerçeği dışında. Dudaklarımı ısırıp yeniden gülmemeye çalışırken içimden, *Aman Tanrım* dedim. Başımı iki yana salladım. Gözleri alt dudağıma kenetlenmiş durumdaki dişlerime gitti. "Emin misin? Çünkü ya öyle... ya da baştan çıkarma tekniklerimi... komik buluyorsun."

Kendimi daha fazla tutamayıp bir kahkaha daha patlattım, o da ben kucağında göğsüm kısmen çıplak otururken başını dehşet içinde iki yana sallıyordu. Elimi saçından çekip kontrolsüz ağzıma götürdüm.

O zaman gülümsedi. Ağzımı avcumla kapatırken ben de gülümseyip sessizce beni güldürmemesi için yalvardım-çünkü yüzeyin altında bastırdığım sinir krizi başkaldırmaya hazırlanıyordu.

"Belki de seni gıdıklayıp bunu aradan çıkarmalıyım." Bunu ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

"Lütfen yapma," dedim panikle. Çoğu insan gibi ben de gıdıklanırken çekici görünmüyordum. Bunu bilmemin sebebi teyzemin on birinci doğum günümde aşağılık kuzenimin beni gıdıklayarak kıvranan, yalvaran bir yaratığa dönüştürüşünü kameraya almış olmasıydı.

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu, ağzımın kenarından tükürükler akıyordu ve itirazla çıkardığım sesler neredeyse bir insandan çıkmıyormuş gibiydi.

"Hayır mı?"

"Hayır. Aman sakın."

İç çekerek elimi yüzümden alıp göğsüne götürdü ve hızla öne eğilerek beni öptü.

Tişörtümü dikkatle çekip kapadığını fark ettim ama buna rağmen elini altına sokup parmak uçlarıyla karnımı okşamayı sürdürdü, sutyenimin üstünden göğüslerimi avuçlamayı da... Başparmağı göğüs ucumu okşarken ağzı ağzımın üstünde hareket ediyor, başımı döndürüyordu.

Elimi yasladığım kalbi benimkiyle aynı anda atıyordu.

Gülmeyi tamamen unuttum.

***

Dudaklarım hassaslaşmıştı ve karıncalanıyordu. Dokunduğumda o tatlı anlar aklıma geliyordu. Elleri ve ağzıyla bir olup yaptıkları, aklımı başımdan alan öpücükleri, konuştuğu birkaç kelime. *Öyle güzelsin ki.*

Resimleri görmek istedim, o da gösterdi. Güzeldiler. Şaşırtıcı şekilde güzeldiler. Ona bunu söylediğimde o belli belirsiz tebessümüyle ödüllendirildim.

"Onları ne yapacaksın?" diye sordum biraz geç kalsam da.

"Karakalemle yeniden yapacağım, sanırım."

Daha fazlasını bekledim. "Ya sonra?"

Omuz silkip sweatshirt'ünü giydikten sonra bana baktı. "Yatak odamın duvarına asacağım?"

Dudaklarımı araladım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Yatak odasının duvarına mı?*

Gözleri defterine gitti ve ikinci resmi açtı. "Kim uyandığında ilk bunu görmek istemez ki?"

Bu beyanının düşündüğüm şeyi ima etme ihtimali yüzde doksan dokuzdu ama aynı şekilde karşılık verecek kadar emin olmadığım için bir şey demedim. Defteri kapayıp kapının yanındaki kitaplığa koydu. Çenemi eliyle kavrayıp başparmağını alt dudağımda hafifçe gezdirdi.

"Ah, kahretsin." Elini çekip parmaklarına baktı. "Resim çizdikten sonra ellerimin nasıl göründüğünü unutmuşum." Tişörtüme baktı. "Gri izler olabilir... her yerinde."

Şimdi gri bir dudağım ve karnımda ve göğüslerimin

üst kıvrımlarında gri izler olduğunu varsayarak "Ya!"dan başka bir şey diyemedim.

Ellerini yumruk yaparak, birini yeniden çenemi kaldırmak için, diğerini de beni kendine çekmek için kullandı. "Endişelenme, parmaklarım değmiyor." Bedenimi kendininkine çekerek beni öptü, sırtı odamın kapısına yaslanmıştı. Bu pozisyonda bedeninin benden ne istediğini saklaması imkânsızdı. Ona yaslandığımda ağzıma doğru inleyip dudaklarını benimkilerden çekerek kesik kesik nefes aldı. "Şimdi gitmem lazım, yoksa gitmeyeceğim."

Bu, ona *Kal* demem gereken andı ama yapamadım. Kennedy zihnimde belirdi, fazla uzun sayılmayan bir süre önce o da öyle benzer şeyler söylemişti ki.

Daha da saçma olan Landon'ı düşünmüş olmamdı, bir de beni bekliyor olabilecek e-mail'ini. Bunların hiçbiri bir şey ifade etmemeliydi. Şu anda değil.

Lucas doğrulup boğazını temizledi. Alnımı ve burnumun ucunu öperek kapıyı açtı. "Sonra görüşürüz," dedi ve gitti.

Kapının kenarını tutup gidişini izledim, dağınık saçlarının üstüne beresini taktı. Yanından geçtiği tüm kızlar ona baktı. Bazıları dönüp merdiven kapısına gidene dek onu izledi, sonra da nereden geldiğini anlamak için başlarını çevirdiler. Odama çekilip onları varsayımlarıyla bıraktım.

Araya giren e-mail Landon'dan değil annemdendi ve kendilerinin Kolorado'da yapacakları kayak tatilinin

programını içeriyordu. Benim davet edilmediğim bir kayak tatili. Evde geçirmeyi planladığım, dönem ortasındaki tek hafta sonu için planlanmıştı, hem de bir tatile denk geliyordu

Yine de e-mail'ini açınca iki sebepten ötürü gerçek anlamda öfkelenmekte başarısız oldum. Birincisi e-mail'imde Landon'ın adını görmediğim için tuhaf bir hayal kırıklığı yaşıyordum, ikincisi Lucas tarafından adamakıllı öpüldüğüm için başım hâlâ öyle bir dönüyordu ki on bir gün sonraki bir tatili ve nasıl geçireceğimi umursamıyordum bile.

***

Pazar gecesi, akşam yemeği niyetine kaşıklar dolusu fıstık ezmesi yiyor ve *Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar*'ı* izliyorken kendime besbelli kimsenin istisnası olmadığımı söylüyordum. Landon hâlâ e-mail atmamıştı ve Lucas'tan da haber almamıştım.

Erin her an geri gelebilirdi ve ben de odamızda onun şen şakrak ve renkli varlığını özlemiştim. Fazla sessizlik beni depresyona sokuyordu ve yemek yerine abur cubur tüketiyordum.

E-mail kutumdan ileti sesi geldiğinde kontrol etmek için filmi durdurup durdurmamak konusunda kararsız

* "He's Just Not That Into You"

kaldım. Annemin önemli bir bayram tatilinde beni tek başıma bıraktığı için duyduğu vicdan azabından kurtulma çabalarından bir tanesine daha katlanacak durumda değildim. Şimdiye kadar mantık yoluna başvurmuştu ("Bu yıl Kennedy'lere gitme yılındı."), duygusal şantajı da ("Babanla ben yirmi yıldır yalnız tatil yapmadık."), bir de onlara katılmam için isteksiz bir davet ("Herhalde sana da bir bilet bulabiliriz. Ama kanepede ya da karyolada yatman gerekecek çünkü tüm odalar kesinlikle dolu.").

İlk ikisini görmezden gelip üçüncüye *Hayır, sağ ol* dedim.

Sırada ne vardı—rüşvet teşebbüsü mü? Alışveriş teklifi olasıydı, daha önce de kullanmıştı. Geçen hafta internette gördüğüm ve özel ders ücretlerimle harçlığımın pek yetmeyeceği bir çift çizmeyi favorilerime kaydetmiştim. Filmi durdurup gelen kutuma tıkladım.

Bingo. Ama annem değildi. Landon'dı.

Jacqueline,

Test konusunda kendine güvenmene sevindim. Araştırma kâğıdının taslağı hazır olduğunda göndermeden önce kontrol etmekten mutluluk duyarım. Yarınki dersin çalışma sayfasını yeni bitirip e-maile ekledim. Sormak istediğin bir şey olursa haber ver.

LM

E-mail'i yeniden okurken somurttum. İçinde biraz

olsun flörtçü bir şey yoktu. Hocam göndermiş gibiydi. Bana cevap vermesinin neden bir hafta aldığına değinmemişti, oysa normalde birkaç saat içinde, hatta daha önce cevap verirdi. Bana herhangi bir konuda takılmamış, ekonomi dışında bir konuyla ilgili soru sormamıştı. Son haftalarda aramızda gelişen yakınlığı tamamen hayal etmişim gibi hissettim kendimi.

Landon,

Teşekkür ederim. Taslağı cumartesi sabahı göndereceğim. Umarım eğlenceli bir hafta sonu geçirmişsindir.

JW

Jacqueline,

Cumartesi göndermen sorun olmaz. Sana hemen göndermeye çalışırım ki Doktor H'ye tatilden önce verebilesin. Hafta sonum iyiydi. Özellikle de cuma günü. Seninki nasıl geçti?

LM

Landon,

Güzel. Biraz yalnızdı (oda arkadaşım hafta sonu boyunca şehir dışındaydı, daha şimdi geldi ve bana anlatmak için çırpınıyor), ama üretkendi. Yardımın için tekrar teşekkürler.

JW

Dokuz

Bir kez daha, dersin sonunda bir kız Lucas'ın yanına gitti. Bu da ne şimdi? Sınıftaki her kız onunla konuşma ihtiyacı mı duyuyor? Ama sonra kızın yanına bir çocuk gelip kolunu omzuna attı. Endişeyle içimden gelen bu duygusal tepkinin anlamını fark ettim: kıskançlık. Doğru düzgün tanımadığım bir erkek için, cümlelerden çok tükürük alışverişi yaptığım bir erkek için.

Sıraların arasından son kez geçerken Lucas çenesini kaldırıp bana gergin bir şekilde gülümsedikten sonra yeniden dikkatini önündeki çifte yöneltti. Çelişki içindeydim, hem rahatlamıştım hem de hayal kırıklığına uğramıştım.

Öğle yemeğinde Erin'e fikrini sordum.

"Kartlarını göğsüne fazlasıyla yakın tutuyor." Her zamanki Jamba Juice'dan oluşan öğle yemeğini yudumlar-

ken Lucas'ın kendini uzak tutmasının olası sebeplerine kafa yoruyordu.

"Sanki resmen... senden hoşlanmaya karşı koyuyor gibi. Yanlış anlama, çok sayıda erkek birden uzaklaşır ama seni çantada keklik görene dek değil." Bana dikkatle baktı. "Cuma gecesi başka bir şey yaşanmadığından *emin misin?*"

Derin bir iç geçirip alnıma elimin alt tarafıyla vurdum. "Ah *tabii ya*, Cuma gecesi boyunca çılgınca seviştiğimizi unutmuşum."

Erin gözlerini devirdi, sonra da kaşları kalktı. "Bir dakika. Ya bir sevgilisi varsa?"

Somurttum. Bunu düşünmemiştim. "Sanırım bu mümkün."

Aklım söyleyemeyeceğim tek şeye gidiyordu: Ya tanıştığımız gece olanlar beni kendimi hissettiğim kadar zavallı ve aptal gösterdiyse ve o da bunu unutamadıysa? O dehşet verici anlar hâlâ aklımdan çıkmıyordu, birkaç gün önce Buck'la karşılaşmak tehdit derecesini daha da güçlendirmişti. Onu son görüşüm olmayacaktı. Kennedy ile aynı kardeşlik derneğindeydi. Chaz ve Erin'le ve de eski arkadaş çevremin hepsiyle arkadaştı. Neredeyse kaçınılmazdı.

"Bir kız arkadaş planlarımızı kesinlikle bozardı," diye düşündü Erin.

Ansızın Landon Maxfield'ın kız arkadaşı var mı diye düşündüm. Bahsetmemişti ama neden olmasındı ki? E-mail konuşmalarımız sırasında laf arasında *Ya, bu arada*

benim bir kız arkadaşım var demesi için bir neden yoktu. Bir şekilde sorabilirdim. Öyle samimi görünüyordu ki cevap vereceğinden emindim.

"J?" Düşüncelerim Erin'in sesiyle bölündü.

"Hı? Affedersin."

Kaşını kaldırıp smoothie'sini şapırdata şapırdata bitirdi. "Ne düşünüyorsun? O hesap yapan ifadeyi tanıyorum ve resmi sağ kolun olarak planladığın her neyse dahil olmam gerek."

Elimdeki sandviçi kurcalayıp domatesleri çıkararak tepsimin kenarına koydum. Ona Buck'tan bahsedemezdim. Ama Landon'a karşı artmakta olan ilgimden bahsedebilirdim.

"Ekonomi asistanından bahsetmiştim ya?" Şaşkın bir ifadeyle başını salladı ve bir anda binlerce bekar erkeğin olduğu bir üniversitede sadece internette konuştuğum birinden hoşlanmak saçma şeyler tarihindeki en saçma şeymiş gibi göründü.

"Şey, bazen sanki flört ediyormuşuz gibi oluyor. Bir keresinde de Kennedy'nin kuş beyinli olduğunu söyledi.

Erin kaşını kaldırdı. "Kennedy'yi tanıyor mu?"

"Hayır-yani 'Eski erkek arkadaşın kuş beyinli,' dedi. *Onu* tanıdığını sanmıyorum. Daha çok... bana iltifat olarak söylediği bir şeydi." Hindi pastırmalı, guacamole soslu sandviçimden bir ısırık aldım.

"Hımm." Erin aramızdaki masaya iki dirseğini birden dayadı. "Eh, Lucas kadar seksi olamayacağı kesin. Ama bir

asistan olduğuna göre akıllı olmalı-Tanrı biliyor ya *bu* tam sana göre. Hoş mu bari?"

"Şey," dedim çiğnemeye devam ederek.

Gözlerini kıstı. "Aman Tanrım. Onunla hiç *tanışmadın*, değil mi?"

Gözlerimi kapayıp iç geçirdim. "Pek sayılmaz."

"*Pek sayılmaz mı*?"

"Pekâlâ, hiç sayılmaz. Neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim yok, oldu mu? Ama akıllı ve komik. Hem çok da iyi davrandı, bana çok yardım etti-derste açığımı neredeyse kapamış sayılırım, proje hariç-"

"Jacqueline, hiç görmediğin bir erkeğe âşık olamazsın! Ya dış görüntüsü her şeyi mahvederse? Şey gibi görünüyor olabilir-" yemekhaneyi tarayıp masamızın yanından koşarak geçen ürkütücü tipli, pasaklı bir tişört ve eşofman altı giyen bir çocuğa odaklandı. "-*şu çocuk*."

Kollarımı bağdaştırdım, Landon'ın yerine gücenmiştim. "O çocuk toplum dışına itilmiş birini andırıyor. Landon öyle görünmeyecek kadar zeki."

Erin eliyle gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Biz de *Landon*'ı B planı yaparız." Beni süzdü, yüzünde komplo teorisi ifadesi vardı-gözleri kısılmış, dudakları büzülmüştü. "Bu Landon denen çocuk hakkında ne biliyorsun?"

Güldüm. "Lucas denen çocuk hakkında bildiklerimden çok daha fazlasını."

"Görüntüsü ve tadı hariç" Kaşlarını indirip kaldırdı.

"Ay! Erin. Aklın tek bir şeye çalışıyor."

Muzipçe gülümsedi. "Ben hedefe odaklı demeyi tercih ederim."

Starbucks'a gitmedik-bu da Erin'in planının bir parçasıydı, yine de yemekhane kahvelerini zar zor içerken benim için yaptığı fedakârlıkların yasını tutuyordu. İkisine de mesaj ya da e-mail göndermemen konusunda katı komutlar verdikten sonra bana hızlıca sarılıp kardeşlik derneğinden kızlardan oluşan bir grup tarafından yutuldu. Öğleden sonra yapacakları hamur işi satışına hazırlanırken hepsi sanki en fazla uzaktan tanışıyormuşuz gibi davranmıştı. Bir ay önce Kennedy'nin FBB kız arkadaşı olarak onay görürken artık yalnızca zavallı Erin'in Greek Kardeşliği'nden olmayan oda arkadaşıydım.

★★★

Yurdun her katında bir çamaşır odası vardı ama benim katımda herkes makineleri aynı anda çalıştırmaya karar verdiğinden hepsi doluydu. Taşan file torbayı kaldırmaya çalışarak beton basamaklardan tek tek indirirken alt katta ikamet edenlerin en azından bu gece için daha az temizlik meraklısı olmasını umdum. On dakika sonra, üst kata boş file torbamla yukarı çıktım. Telefonum titreştiğinde merdiven boşluğunun iç tarafında durdum. Maggie'nin birlikte yaptığımız İspanyolca ödevi için ihtiyacı olan bir internet adresini göndermemi hatırlatmak için attığı me-

saja cevap yazdım. Lucas'a mesaj göndermek ya da Landon'a e-mail atmak için sabırsızlandığım için telefonumu ön cebime soktum. Erin'e ikisini de yapmayacağıma dair söz vermiştim. Erkeklerin zihninin nasıl çalıştığını biliyordu, bense Kennedy'yle geçirdiğim yıllardan sonra bu tür karmaşık manevralara hazırlıksızdım. Açıkçası sadece sevişmek için birini bulmanın kuralları ciddi bir ilişki bulmanın kurallarından daha az karmaşık değildi, yine de ben ne bilirdim ki.

Ben köşeden dönerken arkamdaki kapı açılıp kapandı ve arkamda yukarı çıkan ayak sesleri yankılandı. Binamda ikamet eden yüzlerce kişi vardı ve hepimiz binaya girip çıkarken ana merdivenlerin oradaki asansörü kullansak da çoğumuz katlar arasında gidip gelirken daima loş olan merdivenleri kullanıyorduk. Her seferinde ürkek, klostrofobik bir his duyardım. Kendimi üstteki kapıya doğru koşmamak için zor tuttum. Birden duruverdim, ben ilerlediğim halde çamaşır torbam benimle gelmiyordu. Bir tırabzana takıldığını varsayarak kurtarmak için döndüğümde Buck'la burun buruna geldim.

Torbamın ucu yumruğuna yakalanmıştı.

Nefesim kesildi ve kalbim durdu, sanki o an her şey ağır çekimdeydi. Sonra göğsümde büyük bir makine çalışmaya başlamış gibi hissettim. Hemen altımdaki basamağa çıkıp bana küçümsemeyle baktı. "Selam Jackie." Sesini duyduğum anda midem kalktı ve yutkundum.

"Ya da yoo. Artık Jacqueline'di değil mi? Öyle deme-

miş miydin? Güle başka isim versen de aynı şekilde tatlı kokar..." Yaklaştığında merdivenlerden yukarı çıkmaya çalıştım ama sendeleyip düştüm. Bu fırsatı geriye doğru çekilip kapıya uzanmak için kullandım ama Buck eğilip beni kolaylıkla kaldırdı, iki eli de omuzlarımı kavramıştı.

"Dokunma bana," dedim boğulur gibi bir sesle.

Sanki ufak, kapana kıstırdığı bir avı etkisi altına alıyormuş gibi gülümsedi. Benimle oynuyordu. "Hadi ama, *Jacqueline*, böyle yapma. Bana hep iyi davranırdın. Sadece biraz daha iyi davranmanı istiyorum, o kadar."

Bu sefer sözlerini gevelemiyordu. Ayıktı ve kararlıydı, gözlerindeki kin de bana parti gecesi kaçmamın hesabını vereceğimi söylüyordu. Lucas'ın yaptıklarının bedelini ödeyecektim.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. *Hayır* diyorum, Buck. Tıpkı önceki gibi."

Gözleri kısıldı ve nefesinin altından küfredişini kulaklarıma hücum eden kanın sesinden zar zor duydum. *Kaç. Kaç. Kaç*, diyordu sanki, keşke dinleyebilseydim. Torbayı bıraktım, ayaklarımızın önünde düştü.

"O gece olanların senin suçun olmadığını biliyorum." Omuz silkti. "Sen hoş bir kızsın ve belli ki o çocuk da benimle aynı fikirdeydi. Sadece içtiğim için beni alt edebildi." Nefesi yüzüme vurdu, sıcaktı ve bir damla alkol kokusu yoktu. Elinden kaçıp koşsam sendelemezdi.

"Ee, seni kamyonetinde mi becerdi yoksa odana götürmesine izin mi verdin? Erin'in o gece Chaz'le olduğunu biliyorum. Tıpkı bu gece olacağı gibi."

Çirkin sözleriyle irkildim. Erin'den henüz bir mesaj almamıştım ama bu gece Chaz'le kalması gayet olasıydı, Buck'ın bunu benden önce öğrenmiş olması da.

Bir kolu dolanıp kalçamı kavrayarak acı verici şekilde sıktı. Bu acı irademin dışında avuçlanmamın verdiği aşağılanma hissinin yanında hiçbir şeydi.

"Merdiven boşluğu pis ve rahatsız ama idare eder. Neden odana gitmiyoruz? Senin de zevk almanı sağlarım, bebeğim."

Tehdidi gayet açıktı. Hayır dersem bana buracıkta tecavüz edecekti. "B-biri her an buraya gelebilir."

Güldü. "Doğru. Geçen gece giydiğin o minik eteği giymiyor olman çok yazık. Seni şu duvara dayayıp üstünden hiçbir şey çıkarmadan becerebilirdim."

Başım döndü. Onu itmek için uğraştım; biraz olsun hareket etmeye çalıştım ama yapamadım.

"Ateşli küçük bir yaratıkla duvar pozisyonunda ilk kez yakalanmış olmam. Hem ayrıca, ekstra bir güzellik olarak Kennedy'den seni terk ettiği için intikam almak istiyorsan, her yerde, herkesle, her şeyi yapacak bir kıza dönüşmen onu çıldırtır." Omuz silkti. "Zaten o pislik herifle başlamışsın, kim bilir başka kimlerle daha? Yani burada yapabiliriz, istediğin buysa."

"Hayır," dediğimde gözleri karardı. "Odamda." Kesik nefesimin titreyerek çıkmasını o bezelye beyniyle azgınlığım olarak değerlendirmesini umdum. Gülümsediğinde az daha kusuyordum. Daha önce hiç bu kadar kusmak

istememiştim ama bedenim bu arzuyu içgüdüsel olarak savaşarak dindirdi.

Kolunu belime dolayarak beni yukarıdaki kapıya doğru çevirdi ve yerden çamaşır torbamı aldı. Kendime yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya kararlı olup olmadığımı sordum. Koridorda beni odama götürmeyi başaramaması için çığlık atmaya, onunla savaşıp tırmalamaya, kendimi herkesin önünde rezil etmeye hazırdım. Eğer bunu başarırsa işim bitmişti. Duvarlar ses geçirmez değildi ama herkes yan odalardan gelen bin türlü sese alışkındı. Biri müzik, televizyon ve bilgisayar oyunu seslerinden duyabilse bile bir şey olduğunu anlamazdı.

Koridora çıktığımızda güvenmek üzere olduğum insanları düşündüm. Odam merdivenlerden altı kapı sonraydı. Koridorun sonundaki iki çocuk kaykayla kickflip hareketini* çalışıyordu.

Olivia koridorun ortasında durmuş dördüncü katta oturan Joe'yla konuşuyordu. Bizi gördüğünde ağzı kocaman açılıp kapandı, Joe da omzunun üstünden bakıp Buck'a çenesini kaldırarak selam verdikten sonra hafifçe gülerek Olivia'ya döndü. Durum kötüydü.

İki oda ileride oturan Kimber elinde çamaşırlarıyla koridora çıktı. Durdum. Ya şimdi ya hiç.

Buck olduğum yerde kaldığımı fark etmeden önce bir

* Kaykaycının tahtasına onu uzun boylamda 360 derece döndürmek için ayağıyla burnuna çapraz olarak vurması ile yapılan bir havada yapılan kaykay hareketidir.

adım daha attı. Bana döndü. "Hadi, J," dedi ikna etmeye çalışan bir sesle.

"Hayır. Odama girmeyeceksin, Buck. Hemen gitmeni istiyorum."

Yüzünde şok ifadesi belirdi. Kimber, Olivia ve Joe donup kaldı, her ne olacaksa tanık olmak için bekliyorlardı.

Buck'ın eli dirseğimdeydi. "Birkaç dakika önce öyle demiyordun, bebeğim. Hadi gel baş başa konuşalım."

Beni ileri çekmeye çalıştı ama kolumu o etli elinden çektim.

"Gitmeni istiyorum. Hemen." Ona sertçe bakarken göğsüm inip kalkıyordu.

Yüzünde kararsızlık dolu bir ifade gidip geldi. Beş kişi izliyordu. İki elini de avuçlarını açarak havaya kaldırdı. "Kızma, tamam mı? Sana o tuğlaların soğuk ve sert olacağını söylemiştim. Beş dakika bekleyememen *benim* suçum değil." Torbayı omzuma asıp, "Sakinleşince ara beni, güzel kız," dedi. Joe'yla yumruklarını tokuşturduktan sonra salına salına merdivenlere yöneldi. Hareket etmeden önce kapıdan kayboluşunu izledim.

Yüzüm alev alev yanarak kapımı açarken Olivia arkamda hiç de gizli saklı olmayan bir şekilde fısıldadı. "Aman Tanrım, merdiven boşluğunda mı *yapmışlar*? Daha geçen cuma gecesi odasında başka bir erkek vardı! Acaba Kennedy onu başkalarıyla düşüp kalktığı için mi-"

Kapımı kapayıp yaslandım, sonra da titreyerek yere düştüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve ne-

fesim titrek titrek çıkarken göğsüme ağrı saplanıyordu. Kaçmak istiyordum. Eve gitmek. Terk edildiğimi, hayallerimin yıkıldığını, kendimi sürekli kendi hayatımla baş edemeyecek kadar deneyimsiz ve aptal hissettiğimi unutmak istiyordum.

Bu sefer Buck'ı akıllı davranarak atlatmıştım, ikinci kez istediğini elde etmemesini sağlamıştım ve çok kızmıştı. Popüler ve yakışıklı olduğu için istediği kızı elde edebilirdi, duyduğum ve tanık olduğum kadarıyla bu avantajını da sonuna dek kullanmıştı. Ben kendini sürekli onun önüne atan Olivia gibi kızlardan daha güzel değildim. Kafayı bana takması için bir sebep yoktu.

Buck'la Kennedy arasında önceleri biraz rekabet yaşanmıştı ama ne olduğu hatırlamıyordum. Daha derneklere yeminli adayken bir sorun yaşamışlardı. Eski sevgilime duyduğu kinden ötürü mü beni böyle taciz ediyordu?

Bu şekilde Kennedy'yi rahatsız edebileceğini düşünüyorsa eğer yapardı.

Erin'e söylemek zorundaydım. Bunu sakladığım için öfkeden delirecekti ve tepkisinden korkuyordum ama başka çarem yoktu. Artık yoktu.

Ben: Seninle konuşmam lazım.

Eric: Benim de seninle konuşmam lazım! Dersten sonra odamızda buluşalım.

"Jacqueline, dün gece *Buck*'la mı birlikte oldun?" diye hırlar gibi sordu Erin odamızın kapısı arkasından kapandıktan sonra.

Yüzümden kanımın çekildiğini hissedebiliyordum sanki. "Bunu nereden duydun?"

Bir *piff* sesi çıkardı. "Nerede *duymadım* ki? Neden bu sabah astronomi dersinde söylemedin? Hem onca insan varken neden *Buck*? Yani seksi falan ama-"

"Bir şey yapmadım." Zorlukla yutkundum, gözlerim doluyordu. "Yapmadım, Erin."

Yüzüme bakıp gözlerini kırpıştırdıktan sonra üç adımda yanıma gelip kollarımı tuttu. "J, sorun ne? Ne oldu?"

Yatağıma çöktüm, o da yanıma oturdu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Sana... bir şey söylemem lazım."

"Peki... dinliyorum."

Nereden başlayacaktım? Dün geceden mi? İki hafta önceden mi?

"İki hafta önce Cadılar Bayramı partisinden erken ayrılmıştım ya? Buck peşimden geldi." Dudağımda kabarmış bir deri parçasını çiğniyordum ve kanadığından emindim. Kan tadı o geceki anılarımı daha da canlandırdığında yüzümü ateş bastı.

"Sarhoştu. Beni kamyonetime itti." Kendime sımsıkı sarıldım, ben kendimi konuşmaya zorlarken Erin'in ağzı açık kalmıştı.

"*Ne yaptı* dedin?" Kolumu daha sıkı kavradı.

"Bana t-tecavüz edecekti-"

"Tecavüz mü edecekti?"

Gözlerimi kapadım. Dudağımdaki kanı yaladım. "Lucas birden ortaya çıkıverdi. Onu durdurdu."

"Ha siktir ya."

Ardından gelen sessizlikte gözlerimi nihayet açtım. Erin hâlâ ayaklarımızın altındaki yıpranmış halıya bakarken kollarımdan birini tutmaya devam ediyordu.

"Bana inanıyor musun?" Gözyaşlarımı daha fazla tutamayacaktım ama yakında akmaktan kuruyup kalacaklarını da biliyordum. Son ağladığımda-geçen ay Kennedy benden ayrılmadan önceye kadar-bir yıl olmuştu, snowboard yaparken kalça kemiğimi çatlatmıştım. Ondan önceyse yaşlı köpeğimiz Cissie ölmüştü.

"Jacqueline, nasıl böyle-tabii ki sana inanıyorum! Bu nasıl bir soru?" Bana hakarete uğramış gibi baktı. "Hem bu arada bunu ne *halt* etmeye bana daha önce söylemedin sen? Sana inanmayacağımı mı düşündün?" Dudakları titredi, yüzündeki ifade gücenmeden yaralanmış bir ifadeye dönüştü.

"Chaz, Buck'ın en yakın arkadaşı, hem onu... görmezden gelebileceğimi umdum..."

"Jacqueline, kadınlar birbirleriyle asıl böyle şeyleri paylaşmalı! Sarhoş olup olmaması umurumda bile değil-"

"Dahası da var."

Doğrulup gözlerini bana dikerek sessizce bekledi.

"Dün gece beni merdivenlerde yakaladı." Erin'in göz-

leri açıldığında başımı salladım. "Bir şey olmadı. Onu kandırıp odama gidebileceğimizi söyleyerek üst kata çıkardım. Koridora geldiğimizde etrafta başkaları da varken gitmesini söyledim." Yüzümü ellerimle kapayıp kalanını zar zor içimden attım." Sanki merdivenlerde birlikte olmuşuz gibi konuştu. Olivia onu duydu-"

"Anladım." Erin ellerimi tuttu. "O dedikoducu kaltağın kimse hakkında söylentiler yaymaya hakkı yok. Onu umursamıyorum bile. Ama bana dürüstçe söyle, J. Seni incitti mi? İncitti mi?" Gözlerinde şimşekler çaktı.

Başımı iki yana salladım. "Sadece korkuttu."

İç geçirdi, alnı dalgınlıkla kırıştı, sonra da doğruldu. "Bir dakika. Yani o yalancı piç kurusu evsiz serserilerin değil Lucas'ın yumruklarına tosladı, öyle mi?

"Evet."

Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi-gözlerinde görebiliyordum. "Bana neden söylemedin?"

Omuzlarım neredeyse belli belirsiz bir şekilde kalkıp indi. "Bilmiyorum. Üzgünüm."

Kollarını bana dolayarak karşılık verdi. "Ya Lucas? Onu bu olanlardan önce tanıyor muydun?"

Ona yaslanıp başımı çenesinin altına dayadım. "Hayır. Onu o geceden önce hiç görmemiştim. Ekonomi sınıfımız çok kalabalıktı, hem zaten diğer erkeklere de bakmıyordum ki. Hayatımda Kennedy vardı." Ellerimi avuçlarım açık bir şekilde kucağımda birleştirdim.

"En azından ben öyle sanıyordum."

Erin bana daha da sıkı sarıldı. "Tabii ki öyle sanıyordun."

On

"Grup çalışmalarına gidiyor musun? Ben sadece birkaç kez gittim ama seni gördüğümü hatırlamıyorum." Benji'nin sesi dikkatimi Lucas'tan çekti.

"Hı?"

Ben bir kez daha Lucas'a bakarken yakalandığım için utanarak ekonomi kitabımı ayaklarımın dibinde duran sırt çantama tıkıştırırken içtenlikle güldü.

"Grup çalışmalarına mı? Keşke gidebilseydim ama aynı saatte başka bir dersim var. Ama e-mail attım, akıl sağlığımdan iki haftalığına firar ettikten sonra kaçırdığım konuları öğrenmem gerekiyordu."

Birden fark ettim-eğer Benji grup çalışmalarına gittiyse *Landon'ı görmüş olmalıydı*. Kasten yaptığı birkaç belirgin

yorumundan anladığım kadarıyla Benji gay idi. Yani *Ekonomi asistanı tam olarak ne kadar seksi?* benzeri soruları cevaplamak onun için sorun olmayabilirdi. "Demek birkaç derse gittin, öyle mi?"

Başını salladığında daha temel bir adımla başlamaya karar verdim.

"Asistanın şey olma ihtimali var mı, işte, gay?" Nefesimi tutup cevap vermesini bekledim.

"Ne, sanki bir tür anket mi yaptığımı sanıyorsun?" Onu gücendirdiğimden endişelenerek gözlerimi kırpıştırdığımda güldü.

"Şaka yapıyorum ya. Benim takımımda oynamadığından eminim. Oynasaydı da benimle aynı kulvarda olmazdı." Nefesini tutup çabalarıyla düz gibi görünen karnına hafifçe vurdu.

"Spor salonunda birkaç hafta geçirip hafta sonları da ekmek yemedim mi tamamdır."

Gözlerimi devirdim. "Sus."

İçini çekti. "Erkek olmaya bayılıyorum. İki kilo mu vermem gerekiyor? Birkaç hafta ketçap kullanmam olur biter. Problem çözülür."

Sırt çantalarımızı takıp basamaklardan ağır adımlarla çıktık. "Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

Güldü, özellikle de gözlerimle Lucas'ın sırasıyla kapı arasındaki boşluğu taradığımda. Gitmişti. "Demek hem e-mail'leşiyorsunuz hem de sınıfta birbirinize derin al-beni bakışları atıyorsunuz. Sanırım Heller'ın sınıfında

asistanın acılı tamale* kadar ateşli olduğunu düşünen tek kız-ya da erkek-değilsin ama bu duygunun karşılıklı olduğu tek kişi sen olabilirsin."

Şakacı sözlerini duydum ama gözümün önünde duran bağlantıyı kurana dek jetonum düşmemişti. "Lucas... asistan mı?"

Benji de benimle aynı anda durdu, etrafımızdan dolanan insanlar ikimize birden çarpıyordu.

"Adını bilmiyordum ama evet—yok *artık*." Beni ayak trafiğinin yoğunluğundan çekip çıkardı.

"Asistanın o olduğunu bilmiyor muydun?" Gülümsedi. "Herhalde artık grup çalışmalarına gidersin, ha?" Yani, teorik olarak, onun için yasaksın ama o bakışma oyununda yalnız değilsin, yoksa seninle bu konuda şakalaşmazdım." Yüzünü eğip gözlerime baktı.

"Jacqueline? Ne oluyor?"

Bana Landon olarak yazdığı e-mail'leri düşündüm ve de Lucas'ın bakışlarını, mesajlarını... daha da önemlisi beş gün önceki resim çizme ve *öpüşme* seansımızı. Sonrasında mesaj atmamıştı. E-mail de atmamıştı. Bana *Landon* olduğunu da söylememişti!

"Bilmiyordum." Sanki kendimi su katılmamış bir aptal gibi hissetmek için bir sebebe daha ihtiyacım vardı da.

"Merhaba, Bayan Gün Gibi Ortada, bunu sersemlemiş ve şaşkın ifadenden çıkarabildim. Belki bildiğini düşünüyordu?"

* Mısır unu ile kıyma ve kırmızıbiberle yapılan Meksika yemeği.

Başımı iki yana salladım. "Bilmediğimi *biliyordu*." Kaşlarımı çattım. "Hem yasak olduğumu söylerken ne demek istiyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Oda arkadaşım birinci sınıf kimya öğrencilerine ders veriyordu. Asistanlar özel ders verdikleri derslerde bulunmak zorunda ama o öğrencilerle *ilişkiye girme* izinleri yok. Çıkar çatışması. Herhangi bir öğrenciyle olmamaları söylenen MA'lar* ve hocalar kadar sorun olmasa da. Yine de hiç olmuyor değil. Sonuçta hepimiz insanız."

Yere baktım. "Büsbütün mü *dünyadan habersizim* ben? Bunu nasıl bilmiyordum?"

Benji parmağıyla çenemi tuttu. "Şey. Aranızda *ilişkiye girme* etkinlikleri yaşandığına dair güçlü bir hisse kapılmaktayım." Yüzümdeki ifadeyi görünce iç geçirdi.

"Bak, eğer grup çalışmalarına hiç katılmadıysan ve kişiliklerinden ikisi de sana aynı kişi olduğunu *söylemediyse*, tam olarak nereden bilebilirdin ki?

Omuzlarımdaki gerginlik geçti. "Sanırım haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Şimdi ne yapacaksın?"

Çenem kasıldı. "Hiçbir fikrim yok. Kesin olan bir şey varsa o da bildiğimi söylemeyeceğim."

Benji başını iki yana sallayıp kolunu omzuma attıktan sonra yeniden öğrenci akıntısına karıştık. "Ekonomi dersine kaydolduğumda bu kadar reality-şov seviyesinde

*Mezun Asistanlar

drama yaşayacağım aklıma bile gelmemişti. Kocaman bir *bonus* gibi."

★★★

Erin: İkimizi meşru müdafaa derslerine yazdırdım.

Ben: Ne??

Erin: Kampüs güvenliği başlatmış. Cumartesileri 9'dan öğlene kadar, bu hafta başlıyor, Şükran Günü'nden sonraki hafta yok, sonra iki kere daha var.

Ben: Tamam.

Erin: O büyük kabarık kıyafetleri giyen adamları bir güzel benzetebileceğiz!!! Her zaman bir adamı hayalarına vura vura bir güzel dövmek istemişimdir. Artık suçluluk duymadan yapabilirim.

Ben: Sen hasta bir kızsın.

Erin: Suçumu kabul ediyorum. :)

★★★

Cuma günü, Landon/Lucas'a doğru bir kez olsun bakmadım. Bir kez bile. Üniversite tarafından yasaklanmış öpüşmemizden bu yana bir hafta geçmişti. Onun için bu yüzden mi çekiciydim? Yasak meyve olduğum için mi? Ben ona yasağı gösterirdim.

Toparlanırken Benji omzumdan arkaya doğru baktı, kaşları alnına dökülen koyu buklelerin ardında kayboldu.

"Selam, Jackie."

Kennedy benimle bir aydır konuşmamıştı, aramızda geçen son sözler aşınmış bir klişe ve elimde tutmakta olduğum ders kitabını kapsıyordu.

Kendimi toplamak için burnumdan bir nefes alıp ona döndüm. "Kennedy." Bekledim, bana yaklaşmak için mutlaka bir sebebi olmalıydı, her ne kadar ne olduğuna dair bir fikrim olmasa da.

"Şükran Günü için eve gidiyor musun? Öyleyse birlikte gidebiliriz. Yani o dört saatlik araba yolculuğunu daha az monoton kılar."

"Eve... *birlikte* mi gitmemizi istiyorsun?"

Omuz silkip başını gamzelerini hafifçe çıkaran bir tebessümle yana yatırdı. Kennedy'nin saçını gözlerinden çekişi göz alıcı bir görüntüydü, o da bunun gayet farkındaydı. Ama o an tepemin tasını attırmıştı.

Benji boğazını temizleyip dirseğime dokundu. "Pazartesi görüşürüz, *Jacqueline*."

Ona gülümsedim. "İyi hafta sonları, *Benjamin*."

Bana göz kırpıp Kennedy'ye tosladıktan sonra özür dilemedi.

"Bunun sorunu ne?" diyen eski sevgilim kaşlarını çattı.

"Gerçekte ne istiyorsun, Kennedy?" Sırt çantamı omzumda sallayıp gözlerimi ona diktiğimde tutarsız arzularımla çelişki içindeydim. Yüzüne bir yumruk savurmak istiyordum. Kollarına atılıp beni bir kenara attığı bu kâbustan uyanmak istiyordum.

"Bunun sonunda arkadaş kalmamızı istiyorum. Sen

benim için çok değerlisin." Gözlerindeki şefkat neredeyse fiziksel bir okşama gibiydi. Onu öyle iyi tanıyordum ki, öyle uzun zamandır...

Bu konuşmayı beklemiyordum, çok fazlaydı, çok erkendi. Gözlerim doldu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Kennedy. Ayrıca önümüzdeki hafta seninle eve gitmek de istemiyorum. İzninle." Etrafından dolanıp sıraların arasından kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Jackie-"

"Adım *Jacqueline*," dedim dönmeden, onu geride bırakmıştım.

***

Landon,

Bunu biraz erken yolluyorum ama cuma gecesi oturup ekonomi projelerinin gelmesini beklemediğinden eminim. Ne var ki yarın sabah meşgul olacağım, o yüzden erkenden göndermek istedim.

Ben teslim etmeden önce kontrol ettiğin için tekrar teşekkür ederim.

JW

Jacqueline,

Aslına bakarsan bir türlü tutmayan ve yüzlerce satır kod arasındaki sorunu aradığım sinir bozucu süreçte dikkatimi dağıt-

tın/beni kurtardın (en azından geçici olarak). Ekonomi projeni kontrol etmeyi kesinlikle yeğlerim. Pazar gecesi geri göndermiş olurum, hatta daha erken bile olabilir.

LM

İmzasındaki L'ye bakarken onu tanıdığım kişi olarak düşündüm-Lucas. Landon'ken ince, göze çarpmayan bir üslupla flört ediyordu, Lucas'ken ise aleniydi. Ne tür bir oyun oynuyordu? Bu durumun onun için bir ilk olup olmadığını bilmem imkânsızdı, belki de sık sık asistan ve öğrenci sınırlarını ihlal ediyordu. Tanıştığımız o korkunç gece kim olduğumu biliyordu. Bana Jackie demişti. Kennedy'nin beni çağırdığını duyduğu isim. Ona ekonomi dersinde yardım için ilk kez e-mail attığımda da biliyordu ama bana belli etmemişti.

Üniversitenin internet sitesine göre sosyalleşme kısıtlamaları öğrencileri korumak ya da not karşılığında cinsel ilişkiye girmelerini engellemek içindi, ya da böyle bir izlenim yaratmamak için.

Ama Landon benim konuları öğrenmeme yardım ediyordu, çalışmayı yapan bendim. Doktor Heller'ın sınıfındaki notum söz konusu olduğunda uygunsuz bir durum söz konusu değildi. Bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Ama Benji'nin deyimiyle karşılıklı rızayla gelişen ilişkiler bile teorik olarak kurallara aykırıydı. Landon Maxfield'ın başını cidden belaya sokabilirdim. Odama geldi-

ğinde onun yalnızca sınıfımdaki bir öğrenci olduğunu sanıyordum, o da bu yanılgıyı sürdürmüştü.

Beni öpmüştü, bana dokunmuştu, ben de ona izin vermiştim. Bunu istemiştim.

Bilgisayarımı kapatıp telefonuma baktım. Bir hafta önce öpüşmüştük. Burada odamda. O zamandan beri bana bir kez olsun mesaj atmamıştı. Sebebini öğrenmek istiyordum.

Ben: Yanlış bir şey mi yaptım?

Birkaç dakika bekleyip telefonumdaki fotoğraflara baktım. Birçoğunda Kennedy vardı. Onları silmemi zor kılan şeyin zaaflarım mı olduğunu merak ettim, ya da belki de sadece birbirimize âşıkmışız gibi göründüğümüze dair kanıtlarım olmasını istiyordum, âşıkmışız gibi duruyorduk, her şey bittiği halde.

Lucas: Hayır. Meşguldüm. N'aber?
Ben: Herhalde çizimleri yeniden yapma fırsatın olmamıştır.
Lucas: Aslında bir tanesini yaptım. Görmeni isterim.
Ben: Görmek isterim. Duvarında mı?
Lucas: Evet.
Lucas: Bak, şu anda dışarıdayım, grsrz?
Ben: Olur.

E-mail'ine göre çok önemli bir proje üzerinde çalışı-

yordu ama mesajına göre dışarıda eğleniyordu. Hangisinin doğru olduğunu bilmiyordum. Beni başından attığını düşünürdüm... ama şöyle demişti: *Görmeni isterim.* Mesajını tekrar okudum. Bilgisayarımı açıp e-mail'ini bir kez daha okudum ama onu çözmeye doğru bir ilerleme kaydedemedim.

★★★

Erin odamıza gece 1:00'da bir hışımla, telefonda konuşarak girdi. "Biliyor musun? Bence sen benim *birçok* konuda ne düşündüğümü umursamıyorsun."

Neyse ki uyanıktım ve internette meşru müdafaa derslerinden görüntüler izliyordum

Erin'in haya tekmeleme hevesi ve benim bunları öğrenme ihtiyacımın yanı sıra sabah yapmak istediğim son şey gidip o kabarık kostümlerden giymiş bir adamı yumruklayıp tekmelemekti. Bunun Buck gibi birinden kurtulmakla ne alakası olabileceğini anlayamıyordum. Her iki gece de onu tekmelemek bir yana yapabilsem elinden kaçardım.

Kapı arkasından kapandıktan sonra besbelli öfkeden deliye dönmüş oda arkadaşım çantasını yatağına fırlatıp topuklu ayakkabılarını çıkardı.

"Eh, *Ben de* lanet olası bir *tecavüzcü*ye destek çıkmaya karar veren biriyle birlikte olamam."

Aman Tanrım. YouTube'dan çıkıp bilgisayarımı kucağımdan ittim.

"Evet, Chaz, gerçekten böyle düşünüyorum." Beyaz bluzunun düğmelerini öyle sertçe açtı ki birkaç tanesini koparacağından emindim. "*İyi*. Ne istersen düşün. Ben bitirdim."

Telefonunu yumruklayıp gürledikten sonra yatağına fırlatıp bana dönerek bluzunu çekip çıkardı. "Eh, sanırım *bu* bitti."

Ağzım açık kalmış bir şekilde, tek kelime edemeden otururken Erin siyah eteğini kalçalarından aşağı indirip çamaşır sepetine doğru attı. Bilekliklerini kollarından çıkarıp küpelerini de çıkardıktan sonra takılar, tarot kartları, sakız paketleri ve karton kapaklı kitaplarda dolu masasına koydu.

"Erin, sen şimdi-Chaz'den ayrıldın mı? *Benim* yüzümden mi?"

Üzerine kalçalarına kadar gelen ve belli ki Chaz'e ait bir tişört geçirdi. Kaşlarını çatarak tişörtü başından çekip bir topak yaptıktan sonra fırlattı. "Hayır. Chaz'den ayrıldım çünkü o lanet olası, mankafalı bir aptal."

"Ama-"

"Jacqueline." Sanki *dur* işareti veren bir trafik polisi gibi elini kaldırdı. "Söyleme. Chaz'den ayrıldım çünkü o kendisi için neyin önemli olduğunu kanıtladı. 'Hatunlardan önce kankalar.' Boş ver. O sersem arkadaş grubunu benden daha fazla umursamasını kabul edemem, özellikle de tüm kadınlar için tehlike arz eden bir bok beyinliden daha az değerim olmasını. Hem zaten... kalıcı bir şey

olduğunu hiç düşünmemiştim, değil mi? Kim üniversitede böyle bir şey yapar ki?"

Dönüp duvarın içine monte edilmiş küçücük dolabımızın üst çekmesini karıştırarak Chaz'e ait olmayan bir tişört aramaya başladı. Burnunu boğuk bir sesle çekişini duyduğumda ağladığını anladım. Chaz'e lanet olsun. Buck'a lanet olsun. Lucas/Landon/her kimse artık ona da lanet olsun.

★★★

Kampüsteki "Kadınlar için Meşru Müdafaa" dersleri etkinlik binasının ilk katındaki sınıflardan birinde yapılıyordu. Odayı bulduğumuzda kahve bardağımı koridordaki çöp kutusuna attım. Erin uykusuz bir gece daha geçirdiği için esniyordu-biliyordum çünkü huzursuzca dönüp durarak beni de uyutmamıştı. Saat 4:00 civarında benim yatağıma girmiş, ben saçını yüzünden çekerken o da göğsüme yaslanmıştı. Neyse ki hemen o anda uyuyakalmıştı, ben de onu takip etmiştim.

"Baksana. Şu şey değil mi-?" Erin dudaklarını kımıldatmadan, bir vantrilok gibi konuştu. Siyah eşofman altı ve siyah bir tişört giyen Lucas odanın ön kısmında yanında kendisinden daha yaşlı iki adamla duruyordu.

"*Evet*," diye tısladım ve yerlerimize geçtikten sonra ders kitabına baktım, kapağında bir kadına saldıran bir adam vardı ve kadın kendini savunmaya hazırlanıyordu.

"Erin, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet *yapabilirsin*," dedi hızla, öyle ki bu tepkimi bekliyor olmalıydı.

"Günaydın hanımlar." Küçük, yaşlı adam konuşmaya başladığında itirazlarımı kestim.

"Ben Ralph Watts, kampüs polisinin yardımcı şefiyim. Solumdaki şu çelimsiz adam Çavuş Don, çirkin olan da Lucas, park görevlilerimizden." Herkes kıkırdadı çünkü Don ve Lucas çelimsiz ve çirkin olmaktan hayli uzaktı.

"Kişisel güvenlik hakkında daha fazla bilgi edinmek için cumartesi sabahınızdan feragat etmenize sevindik."

Erin'e göz ucuyla baktım, o da beni diziyle dürttü. "Park görevlisi mi? Tanrım, bu çocuğun kaç işi *var*?" diye mırıldandı ağzının kenarıyla.

"Öyle böyle değil," diye mırıldanarak karşılık verdim, Erin'in asistanlık işinden haberi bile yoktu.

"Seksi olabilir..." diye fısıldadı. "Özellikle bir üniforması varsa. Ya da kelepçeleri."

İç geçirdim.

Katlanan sandalyelerden oluşan yarım daireye bakınıp sadece bir düzine kadar olduğumuzu fark ettim-öğrenciler, hocalar ve idari kadrodan oluşuyordu. En yaşlımız büyük ihtimalle ninemle aynı yaş grubunda, beyaz saçlı, siyahi bir kadındı. Kendime o bile buraya olası tecavüzcüleri benzetmeyi öğrenmek için geliyorsa benim de gelebileceğimi söyledim. Lucas karşımda durup, gözlerini bana dikmek ve tamamen bakışlarını kaçırmak arasında gidip gelse bile.

İlk bir buçuk saatte meşru müdafaa prensipleri konuşuldu. Ralph bize meşru müdafaanın yüzde doksanının öncelikle saldırı ihtimalini azaltmak olduğunu söyledi.

"İdeal bir dünyada hepimiz saldırılmaktan korkmadan işimize gücümüze bakabilirdik. Maalesef ideal olan gerçeği temsil etmiyor."

Yüzüm kızararak Lucas'ın beni dernek evinin arkasındaki karanlık otoparkta etrafıma dikkat etmek yerine mesaj çekerek yürüdüğüm için azarladığını hatırladım. İki taraftaki kelimeleri de kapatana dek "90%" ı mavi tükenmezle daire içine aldım. Ama sonra o gece söylediği son şeyi hatırladım: *Senin suçun değildi.*

Güvenlik tedbirleri için öneride bulunmaya ve hepsini yazmaya teşvik edildik-kapıları kilitleme, yürüyüş ve sporu bir arkadaş eşliğinde yapmak, koşmayı engellemeyecek ayakkabılar giymek. Erin'in "Bok heriflerden uzak durmak" önerisi de bayağı tutuldu.

"Bir saldırı üç şeyi gerektirir: bir saldırgan, bir kurban ve bir *fırsat. Fırsat* kalktığında saldırının gerçekleşmesi olasılığını da aza indirirsiniz." Ralph ellerini bir kez çırptı. "Pekâlâ, kısa bir ara verelim, geldiğimizde derse yazılırken amaçladığınız gibi Don ve Lucas'ı bir güzel benzetebilirsiniz."

On Bir

"Çoğunuz büyük ihtimalle silahınız olmadan saldırgan bir erkek karşısında çaresiz olduğunuzu sanıyorsunuz." Ralph, Don ve Lucas'ın birbirlerine dönük durdukları minderlerin karşısında duruyor, yapacaklarını izlemeye hazırlanıyordu. Lucas hâlâ beni görmezden geliyordu.

"Açıkçası, elinizde çok sayıda silah var, biz de size nasıl kullanacağınızı göstereceğiz. Büyük olan, yani Don saldırgan, Lucas da o güzel saçlarıyla hedefteki kurbanımız olacak."

Lucas'ın etrafındaki kızlar kıkırdamaya başladı. Lucas da sevimli bir huzursuzlukla dudaklarını kenetleyip koyu saçlarını savurarak yüzünden çekti.

"Silahlarınız elleriniz, ayaklarınız, dizleriniz, dirseklerinizle başınız, sadece içindekinden de bahsetmiyorum, ama onun da yararını göreceksiniz.

"Alnınız ve başınızın arkası saldırganın hassas noktalarına temas ettiğinde yıldızları görmesini sağlayabilir."

Don'u örnek olarak kullanarak belirgin hassas noktalarını gösterdi. (Kasıklarını gösterince Erin "*Evvet*," diye tısladı), sonra da daha az bilinen noktaları, ayağın üstünü ve kollarının ön kısmını işaret etti.

Ralph hareketleri söylerken Lucas kendini korumaya geçti ve Don da koreografisi yapılmış beş altı tane saldırı hareketi gösterdi. Ne yaptıklarını daha net göstermek için adım adım uyguluyorlardı.

Onları izlerken kendimi daha çaresiz hissettim, daha az değil. Lucas'ın kaslı vücudu o savunma ve darbeleri uygulamak için eğitilmişti, saldırgandan gelen darbeleri karşılamak için. Buck'ın ağzını yüzünü dağıtışını izlemiştim, bense ona zarar vermek bir yana, çığlık atacak kadar bile üstümden atamamıştım.

"Buradaki hedefiniz adamı dövmek değil." Ralph, Erin'in onaylamayan homurtusuna gülümsedi. "Hedefimiz size kaçacak kadar zaman vermek. Amaç hemen kaçıp kurtulmak."

Bilek blokları ve savuşturma hareketlerini çalışmak için ikili gruplara ayrıldık. Üç eğitmen de odada daireler çizip yardımcı oluyor ve pozisyonlarımızı düzeltiyordu. Birbirimize ağır çekimde tokat atmayı çalışırken bizi izlemeye gelen kişinin Don olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

"Gözlerini saldırgandan ayırma," diye bana hatırlattı.

Erin'e döndü. "O saldırıya biraz daha yüklen. Bloke edebilir."

Haklı olduğunu gördüğümde şoka girdim. Erin bana neredeyse ikinci seferinde vuruyordu çünkü ilk denemesinde onu engellediğim için çok şaşkındım.

Don başını salladı. "Aferin."

Birbirimize aptal aptal gülümseyip saldırgan ve kurban rollerini değiştik.

"Peki ne zaman çük tekmelemeye geçeceğiz?" diye sordu Erin.

Don başını sallayıp iç geçirdi. "Yemin ederim, her sınıfta bir tane çıkıyor. Tekmeler bir sonraki derste." Onu işaret etti. "Senin Lucas'ın sırasına geçtiğinden emin olacağım."

Erin masum bir ifade takındı. "Hepiniz o pamuklu Michelin-adam* giysilerinden giymiyor musunuz?"

"Evet... ama o koruyucular *tüm* etkinin hissini yok etmiyor."

Erin "Heh-heh," dediğinde Don ona tek kaşını kaldırarak baktı.

Bu konuşma sırasında odaya bakındım, Lucas'ı birkaç tane kıkırdayan kızla gördüm.

"Böyle mi?" diye sordu kızlardan biri sanki elini yanlış koyduğunu bilmiyormuş gibi.

"Hayır..." Lucas kızın elini çevirip dirseğini ayarladı.

* Araç lastiği üreten Michelin firmasının maskotu olan lastik adam.

"Şöyle." Sesi geniş odada bütün tokatlar, bloklar ve kahkahalar arasında neredeyse duyulmuyordu. Yine de sözlerinin sırtımdan aşağı yumuşak bir okşayış gibi inişini hissettim. Bu çocukla-dağınık saçları, dövmeleri, yürüyüşünden akan katıksız seksapel ve sesinin alçak tınısıyla-Landon arasında bağlantı kurmakta zorlanıyordum, o mühendislik okuyordu, eski sevgilimin kuş beyinli olduğunu söyleyip-daha doğrusu yazıp-on dört yaşındaki orkestra öğrencilerimin benden hoşlandığıyla ilgili şakalar yapmıştı. Bir yandan da o olmasa sınıfta kalacağım bir derste bana yardım etmişti.

Ondan her yönüyle hoşlanıyordum-her yanı bir diğeriyle uyumsuzdu. Bir yandan da, bütünüyle, bir yalancıydı. Hocamızın onu Yardımcı Polis Şefi'nden farklı bir isimle çağırması kuşku uyandırıcıydı. Resmi e-mail adresindeki adı da LMaxfield'di. Bunun da pek yararı yoktu.

Bakışlarını kaldırınca beni bakarken yakaladı ve o sabahtan bu yana ilk kez ikimiz de gözlerimi kaçırmadık, ta ki Erin, "J-dikkatini ver! Bana tokat atmaya *çalış*." Bakmayı bırakıp Erin'e döndüm. Önüme geçmek için yer değiştirip sırtını Lucas'a çevirerek gözlerini devirdi.

"Elde edilmesi zor kız rolünü oynamaktan haberin yok mu senin?" diye fısıldadı.

"Bırak. Seni. Kovalasın."

"Ben artık o oyunu oynamıyorum."

Omzumun üstünden baktıktan sonra bana döndü. "Kızım, *onun* bundan haberi olduğunu sanmıyorum."

Omuz silktim.

Savunma duruşlarını ve basit el darbelerini çalıştık, kendimi ilk başta her ne kadar gülünç hissettiysem de kısa bir süre sonra Erin'le sınıftaki diğer arkadaşlarımıza katılıp, "HAYIR!" diye bağırmaya başlamıştık, bir yandan da ellerimizin alt kısımlarını birbirimizin çenesine vuruyor ya da burunlarımıza yumruk atıyorduk (yavaşça).

"Bugün son öğreneceğiniz şey yer savunması. Don'la Lucas'ın ilk pozisyonu ve savunma hareketini göstermesini izleyeceğiz, sonra da her çift gelip bir minderde çalışırken etrafta gezeceğiz."

Lucas mindere yüz üstü uzandı ve Don da üstüne eğilip ağırlığıyla onu yerde tuttu. Sırf izlerken bile kalbim hızlanmaya ve nefesim kesik kesik çıkmaya başladı. Yeniden o pozisyonda olmak istemiyordum. Bunu bir sınıf dolusu insanla yapamazdım. Lucas'ın önünde yapamazdım. Erin yumruğumu parmaklarıyla açıp elimi tuttu.

"J, bunu yapman lazım. Sen önce saldırgan ol. Sorun değil."

Başımı salladım. "İstemiyorum. Çok benziyor—" Yutkundum.

"İşte tam da bu yüzden yapman lazım." Ben başka bir şey diyemeden elimi sıktı. "Bak, *benim* yapmama yardım et, olur mu? Sonra senin durumuna bakarız."

Başımı salladım. "Tamam."

Erin'e yardım ettim ama kurban rolünü oynamaya ancak bir kere katlanabildim. Hareketleri yapıp onu üs-

tümden oldukça kolay attım. Eski bir amigo kız olduğu için Erin güçlüydü ama Buck kadar değildi. Bu hareketin onun boyutlarında ve gücünde birine karşı işe yarayacağını sanmıyordum.

Lucas'a bakamadım-ne bu son egzersiz sırasında, ne de kapıdan çıkarken.

***

"Gitmek istemediğine emin misin? Bu sabah öğrendiğimiz hareketleri Chaz üzerinde denememi engelleyebilirsin, tabii bu partiye gelecek kadar cesareti varsa."

Okuduğum romandan başımı kaldırdım çünkü Landon hâlâ ekonomi projemi geri göndermemişti (onu hâlâ *Lucas* ve *Landon* diye ayrı ayrı düşünmem komikti) ve tuhaf biçimde ödevlerime kapılmıştım. Oda arkadaşım boş vaktim varken okuma merakımı bir türlü anlayamıyordu, özellikle de kampüste katılabileceğimiz etkinlikler varken.

"Hayır, Erin, gerçekten bir kardeşlik derneği şeyine gitmek istemiyorum, ister inan ister inanma. Hem zaten oradaki kimse beni gördüğüne sevinmeyecektir."

Ellerini kalçalarına koyup kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım haklısın. Ama benimle iki hafta sonraki Kardeşlik Partisi'ne geliyorsun değil mi? O zaman seni götürdüğüm için o cadıların hiçbiri ağzını açamaz. Kardeşlik kuralları işliyor, fazladan içki ve hatunlar hoş karşılanır."

"Ayy ne kadar tatlı ve hiç de aşağılayıcı olmayan bir düşünce tarzı."

Gülerek platform topuklu ayakkabılarını giydi. "Değil mi ya? Tam bir hırbo topluluğu bunlar." Yüzü düştü. "Cidden bak, bu gece Chaz'le aramda tampon vazifesi görecek biri lazım. Beni sıkıştıracağından değil de. Ama benim aradan çekilmemi bekleyen kızlar var. Ona bir köpeğin üstündeki pireler gibi zıplayacaklardır ve bunu görmeyi hiç istemiyorum."

Başımı salladım. "Anladım, ayrıca o imge de *tyk*... her ne kadar mide kaldıran biçimde yerinde bir tespit olsa da. Kardeşlik şeyine gitmesen olmaz mı? Asya gribi oldum dersin ya da sıtma. Ben kefil olurum."

Saçlarını omzunun arkasına savurup cüzdanını aldı ve podyumdaki bir model gibi kapıya doğru yürüdü—biraz olsun sendelememişti.

"Olmaz. Bu önemli. Hem zaten eninde sonunda yüzleşmem gerekecek. Ayrıca, ikimiz adına da cevap gönderdim. Zaten zihnen hazırlanmak için iki haftam var." Kapıyı açtı. "Aradan sonra kuvvet toplamak için alışverişe gideceğiz ama. O gece o pisliğe kendi elini kemirtmezsem ne olayım."

Kapı arkasından kapanırken telefonuma bir mesaj geldi.

Lucas: Hâlâ karakalem çalışmamı görmek istiyor musun?
Ben: Evet.

Lucas: Bu gece?

Ben: Olur.

Lucas: Saat 10'da orada olurum? Saçını toplayıp sıcak tutacak bir şey giy.

Ben: Buraya getirmiyor musun?

Lucas: Seni ona götürecektim. Tabii istersen.

Ben: Aşağıya inerim ama on beş dakika ver.

Lucas: Beklerim. Acele yok.

Odada deliler gibi döndüm, çizgili pijamamı çıkarıp temiz-ama-yeni-yıkanmamış çamaşırlarımdan bir sutyen ve külot kaptım. Sıcak tutacak bir giysi... Eşofman? Hayır. Kot. Siyah UGG'lar. Erin'in "Gözlerinin rengini *ortaya çıkarıyor*," dediği yumuşak safir renkli kazak.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra saçımı tarayıp ensemde topladım-her ne kadar nedenini bilmiyor olsam da.

Kapıdan çıkarken siyah, yün paltomu da alıp binanın ana kapısından çıktım. Buck beni orada yakaladığından bu yana merdiven boşluğuna yanaşmamıştım, fazladan yürümem gerekse bile.

Lucas kaldırım kenarında motosikletine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Artık tanıdık gelen çizme ve kot pantolonunun yanı sıra saçlarını siyah gösteren kahverengi, deri bir ceket giymişti. Beni o aydınlık gözleriyle izlerken bakışlarını bir an olsun kaçırmadı; gelip giden komşuların Cumartesi gecesi sesleri her ne kadar dikkat dağıtıcı olsa bile. Bazı noktalarımı eritip

bana odamda dokunduğu gibi dokunmasını arzulamama yol açan o telaşsız tavrıyla, hiç saklamadan beni baştan aşağı süzdü. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak içimde lava gibi yayılan yavaş, ağır, sıcak arzuyu dindirmek için kendime beni kandırdığını hatırlattım ama başarısız oldum. Motosikletini gördüğümde yaşadığım dehşet bir derece sakinleşmeme yardım etti. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim ve bu gerçeği değiştirmeye niyetli olduğum da söylenemezdi. Yanına gittiğimde fazladan bir başlık uzattı.

"Sanırım saç talimatları bu yüzdendi," diyerek tereddütle aldığım başlığı inceledim.

"Evime gittiğimizde tekrar açabilirsin, istersen. Başlığın altına sıkıştırmak isteyeceğini düşünmedim... ya da açık bırakıp yolda birbirine dolanmasını."

Başımı iki yana sallayıp başlığın kayışlarını tamamen mi açsam yoksa sadece gevşetsem mi diye merak ettim.

"Daha önce hiç binmedin mi?"

Göz ucuyla Rona ve Olivia'nın arkadaki binadan çıkan bir grup erkeğin peşinden çıktığını gördüm. İki kız da durup Lucas'a, sonra da bana bakarken onları görmezden geldim.

"Hımm. Hayır..."

"O halde sana yardımcı olayım."

Ben çantamın askısını başımdan geçirip çapraz şekilde göğsüme astıktan sonra Lucas başlığı alıp başıma takarak kayışları çenemin altında sabitledi.

Kendimi sallanan kafalı oyuncaklar gibi hissettim.

İkimiz de başlıklarımızı takıp motosiklete bindiğimizde kollarımı uzatıp karnında kenetledim, şaşkınlıkla ne kadar sert olduğunu hissettim.

"Sıkı tutun," diyerek bisiklet çatalını geriye itti. Tavsiyesi gereksizdi çünkü motor çalışırken karnına canım pahasına tutunuyordum, önüm tamamen sırtına yaslanmıştı, çenemi eğmiş ve gözlerimi sımsıkı kapamıştım. Lunaparkta bir hız treninde olduğumu hayal etmeye çalıştım-225 kiloluk çelimsiz bir metal ve plastik yığınının üstünde değil de tamamen güvende ve bir raya bağlıymışım gibi, arazi aracı süren bir sarhoşun üstümüzden geçmeyeceğini umarak.

Garajı dışarıda bir apartman dairesi olan evine gitmemiz on dakikadan az bir zaman aldı. Ellerim ikisini birbirine sımsıkı kenetlediğim ve serin Kasım rüzgârını yedikleri için uyuşmuştu. Durup onları birbirine sürterken Lucas motosikleti garajla basamaklar arasındaki kaldırıma park etti ve dönüp sırayla masaj yaparak ellerimi ısıttı.

"Eldiven giymeni de hatırlatmalıydım."

Elimi elinden çekip on beş metre kadar ilerideki evi işaret ettim.

"Ailen orada mı yaşıyor?"

"Hayır." Dönerek ahşap merdivenlerden yukarı çıktı ve ben de peşinden gittim. "Daireyi kiraladım."

Kapıyı açtığında karşımda devasa bir stüdyo duruyordu ve sağ köşede duvarı olan ama kapısı olmayan, yatak

odası olduğunu tahmin ettiğim bir yer vardı. Sol tarafta küçük, açık bir mutfak ve ikisinin arasında bir banyo. Kanepede oturan kocaman turuncu renkli bir kedi bana kedilere has bir umursamazlıkla baktıktan sonra yere atlayıp kapıya yöneldi.

"Bu Francis." Lucas kapıyı açtığında erkek kedi uyuşuk bir tavırla dışarı çıkıp patilerinden birini temizlemek için sahanlıkta durdu.

Gülüp odanın ortasına doğru yürüdüm. "*Francis* mi? Daha çok bir... Max'e benziyor. Ya da bir Kral'a."

Lucas kapıyı kapatıp kilitledi, dudaklarının bir kenarı o hayalimsi tebessümüyle kıvrıldı.

"Güven bana, ona destek verecek maço bir ismi olmadan da yeteri kadar üstünlük taslıyor."

Bana doğru yürürken ceketini çıkardı, başımı kaldırıp ona bakarken montumun düğmelerini açmaya başladım. "İsimler önemlidir," dedim.

Başını salladı, bakışlarını parmaklarıma indirdi. "Evet." Büyük düğmeleri iliklerden yavaş yavaş çıkardım, yukarıdan aşağıya doğru, sanki altında başka bir şey yokmuş gibi. Ellerini yakalarından içeri sokan Lucas montu omuzlarımdan çekerken başparmakları kazağımın kollarına değdi. "Yumuşak."

"Kaşmir." Sesim neredeyse nefessizdi, isimler konusundaki beyanımı sürdürmek, beni neden yanılttığını söylemesi için ona baskı yapmak istesem de kelimeler boğazımdan yükselemedi.

Mont parmaklarımdan geçtiğinde Lucas yana dönüp kendi ceketinin üstüne attı. "Seni buraya getirirken gizli bir amacım vardı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle mi?"

Yüzünü ekşiterek ellerimi tuttu. "Sana bir şey göstermek istiyorum ama korkmanı istemiyorum." İç geçirdi. "Bu sabah-son yaptığımız-yer savunması..." Beni dikkatle izledi ve gözlerimi kaçırmaya, gözleri dışında bir yere bakmaya çalıştım çünkü yüzüm alev alevdi, utanıyordum ama gözlerimi gözlerinden alamadım.

"İşe yarayacağına inanmadığını biliyorum. Sana işe yaradığını göstermek istiyorum."

"Göstermek derken ne demek istiyorsun?"

Ellerimi daha sıkı tuttu. "Tam olarak nasıl uygulanacağını göstermek istiyorum. Burada. Başka kimse izlemiyorken."

Pozisyonun aynısıydı ama bu sabah onun beni izlediğini düşünmek de sinirlerimi bozmuştu, yine de bunu bilemezdi.

"Güven bana, Jacqueline. İşe yarıyor. Sana göstermeme izin verecek misin?"

Başımı salladım.

Beni zeminin açık olduğu alanın ortasına götürdü, yanına, dizlerimin üstüne çekti. "Yere uzan, yüz üstü." Kalbim küt küt atarak onu dinledim.

"Erkeklerin çoğu dövüş sanatları eğitimi almamıştır, o yüzden hareketlere doğru karşılık veremeyeceklerdir.

Verebilenler olsa bile senin ne yapacağını öngöremezler. Ralph'ın ne dediğini unutma-asıl amaç kurtulmak."

Başımı salladım, yanağım halıya yaslanmış, kalbim zemine vuruyor gibiydi.

"Hareketleri hatırlıyor musun?"

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapadım.

"Sorun değil. Derste panik yaptığın belliydi. Arkadaşın seni zorlamayarak doğru şeyi yaptı. Ben de seni zorlamak istemiyorum. Sadece daha fazla kontrol sahibi olduğunu hissetmeni istiyorum."

Derin bir nefes aldım. "Peki."

"Kendini bu pozisyonda bulursan, bu hareketleri kendiliğinden yapman gerekecek, onu üstünden atmaya çalışarak değil."

Buck'ın adını bilmeden kullandığını duyduğumda gerildim.*

"Ne?"

"Adı bu. Buck."

Burnundan nefes aldığını duydum, sanki kontrolünü yitirmemeye çalışıyordu.

"Bunu aklımdan çıkarmayacağım." Bir an için sessizleşti. "İlk hareket amacımıza ters düşüyormuş gibi görünüyor çünkü kaldıraç kuvveti sağlamıyor. Ama olayımız da bu zaten-*onun* kuvvetini alıyorsun. Yuvarlanmak istediğin tarafı seçip o taraftaki kolunu dümdüz uzatıp kaldır, sanki ayağa kalkıp tavana doğru uzanıyormuşsun gibi."

* Buck aynı zamanda düşürmek, atmak anlamında kullanılan bir fiildir.

Kolumu tarif ettiği gibi kaldırdım.

"Güzel. Şimdi de diğer kolunla *kendini* kaldırıp onun zaten hassas olan dengesini bozuyorsun. Elin açık bir şekilde yerde, dirseğin havada. Kendini aşağı doğru itip yana yuvarlan ve onu üstünden at."

Talimatlarını uyguladım-üstümde ağırlık yokken yapması kolaydı.

"Deneyebilir miyiz? Omuzlarını aşağıya doğru itip seni orada tutmak için ağırlığımı kullanmaya çalışacağım. Sorun olursa söyle kalkarım. Tamam mı?"

Panik duygumla mücadele ettim. "Tamam."

Üstüme eğilip omuzlarımı yere doğru bastırdığındaki yumuşaklığı Buck'ın şiddetinden öyle farklıydı ki neredeyse ağlayacaktım. Üstüme uzandı, nefesi kulağımda. "Kolunu dümdüz uzat." Onu dinledim. "Avuç açık, kendini yerden hızla itip yan tarafına doğru yuvarlan."

Söylediğini yaptığımda yuvarlanıp düştü. "Harika. Bir daha deneyelim."

Aynı hareketleri tekrar ve tekrar ve tekrar yaptık. Her seferinde daha güçlüydü ve onu üstümden atmak daha da zorlaştı ama yine de her seferinde onu düşürmeyi başardım. Ta ki kalkmaya çalışırken yanlışlıkla kalçalarımı yukarı itene kadar.

Sert bir nefes verdi. "Bu işe yaramaz, Jacqueline-her ne kadar üstünde istemediğin bir şey olduğunda doğal bir tepki olsa da. Bu pozisyonda bir adamı üstünden atmanın en kesin yolu yana yuvarlanmaktır. Yukarı doğru itmeye

çalışarak kaldıramayacağın kadar güçlüyüm. O içgüdünle savaşmak zorundasın."

En sonunda öncekilerden daha da gerçekçi bir şekilde denedik. Beni yere itti, kolumu kaldırıp uzattım ama kendimi kaldırmak için diğer elimi serbest bırakmakta zorlandım. En sonunda diğer kolumu kullanıp avcumu yere dayayarak kendimi itip yuvarlandım ve onu üstümden atıp yana düşürdüm.

"Bak sen!" güldü, ikimiz de yerde yatarken bana bakıyordu. "Diğer kolunu kullandın!"

Övgüsü karşısında gülümsedim ve bakışları dudaklarıma takıldı.

"Bu noktada ayağa kalkıp arkana bile bakmadan koşman gerek." Sesi boğuktu.

"Ama peşimden gelmeyecek mi?" İkimiz de yan tarafımıza uzanmıştık, halıda, aramızda yarım metrelik mesafe vardı, ikimiz de oturmak için doğrulmadık.

Başını salladı. "Gelebilir. Ama bu heriflerin çoğu zorluk çıkaran bir av istemez. Sadece birkaçı peşinden gelecektir, çığlık atarak kaçarsan."

"Ya."

Uzanıp elimi tuttu. "Sana portreni gösterecektim, sanırım."

"Beni buraya gizli amaçlarla getirmiş gibi görünmemek için mi?"

Gözleri parladığında nefesim kesildi. "Karakalem çalışmamı görmeni istiyorum ama demin yaptığımızın ya-

nında ikinci sıradaydı. Artık işe yarayacağından biraz daha emin misin?"

"Evet."

Dirseğine yaslanarak aramızdaki mesafeyi kapadı, elini saçıma daldırdıktan sonra yüzümü kavradı. "Seni buraya getirirken gizli bir amacım daha vardı."

Yavaşça eğildi ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda bir hafta önce odamdan ayrıldığında köz halinde kalan ateş yeniden canlandı. Ağzımı açtığımda dili içeri girip benimkini okşadı ve geri çekildi. Başını çevirip ağzını ağzımda gezdirdi, alt dudağımı emerek diliyle masaj yaptıktan sonra bırakarak dikkatini üst dudağıma çevirdi. Dili ön dişlerimin üstündeki hassas noktada gezindiğinde derin bir nefes aldım.

Sonra da elleri hareket etmeye başladı.

On İki

Başımı omzuna dayadığımda, iki eli de kalçalarıma inerek aramızda boşluk kalmayana dek beni kendine çekti. Dudakları benimkilerle hareket etmeye devam etti, merhametsiz ve tatlı; dili ağzıma girdiğinde ve eli kalçamı kavrayarak kendi bacaklarının arasına çekerek birbirine doladığında başım döndü. Ona yaslandığımda inledi, bir eli kalçama masaj yapıyor, diğeriyse kazağımın içinden tenimi okşuyor, sıcak parmaklarıyla belimi kavrıyordu.

Kollarımdan biri aramızda sıkışmıştı, diğerini ise göğsüne yasladım. Çizgili gömleğinin önüyle oynuyor, düğmeleri deliklerinden gizlice çıkarırken flanelin pürüzsüz yüzeyiyle altındaki termal dokuma tişörtün yumru yumru yüzeyinin arasındaki farkı hissediyordum.

Düğmelerini açtığım gömleği kenara iterek elimi ter-

mal tişörtün altına sokup sert karnını hissettim. Nefesi kesildi. Geri çekilip dirseğimin üstüne yaslanarak ona baktım.

"Dövmelerini görmek istiyorum."

"Görmek istiyorsun demek, öyle mi?" Bakışları gözlerimi delip geçti. Başımı salladığımda elini kazağının altından çekip doğruldu; açılmış gömleğini gördüğünde bana kaşını kaldırarak baktı. Sırıttığını gördüğümde yüzüm kızardı ve o da bana gülerek gömleğini çıkarıp kenara attı.

Ensesine uzanıp beyaz termal tişörtü erkeklerin hep yaptığı gibi çekerek çıkardı, ne rimelini bozmaktan ne de kumaşa allığını sürmekten endişe duymuyordu ya. Gömleğini ters çıkarıp tişörtün üstüne attı ve yeniden yere uzanıp incelemem için kendini bana bıraktı.

Teni pürüzsüz ve güzeldi, karnı belirgin kaslarıyla bölümlere ayrılmış ve yurt odamda gördüğüm iki dövmeyle süslenmişti-sol tarafında karmaşık bir sekizgen, sağ tarafındaysa dört satırlık bir yazı vardı. Bir tane daha vardı-kalbinin üstünde bir gül, yaprakları koyu kırmızıydı, koyu yeşil dalı hafifçe kıvrılmıştı. Kollarını çoğunlukla dövme demir gibi kalın ve siyah desenler ve şekiller kaplıyordu. Parmaklarımı hepsinde birer birer gezdirdim ama dönmediği için sol tarafına doğru kıvrılan şiir gibi satırları okuyamadım. Bir aşk şiirine benziyordu, o yüzden o kelimeleri o denli kalıcı yapmak istemesini sağlayacak kadar bağlılık uyandıran kişiyi kıskandım. Gülün de onu temsil edip etmediğini merak ettim ama soramadım.

Parmaklarım karnından göbeğine doğru inen tüylerde gezindiğinde kalkıp oturdu.

"Sanırım sıra sende."

Şaşkın bir şekilde, "Benim dövmem yok," dedim.

"Onu anlamıştım zaten." Ayağa kalkıp elini uzattı. "Şimdi resmi görmek ister misin?"

Bana yatak odasına gitmeyi teklif ediyordu. Zekice bir cevap vermem gerekiyormuş gibi hissettim kendimi, mesela *Sana yatakta Lucas mı Landon mı diye seslenmeliyim?* gibi ama yapamadım. Uzanıp elini tuttum ve çok çaba harcamadan beni kaldırdı. Elimi bırakmadan yatak odasına yöneldi, ben de peşinden gittim.

Dışarıdaki odadan yansıyan loş ışık mobilyaları ve yatağına bitişik, üstünde en az yirmi otuz civarında resmin asılı olduğu duvarı aydınlatıyordu.

Lambalardan birini yaktığında duvarın tüm yüzeyinin mantarla kaplı olduğunu gördüm. Lucas mı monte etmişti yoksa o gelmeden önce buradaydı da kendine yaşayacak bir yer ararken onu görür görmez buranın tam kendine göre olduğunu mu anlamıştı, merak ettim.

Mantar kaplı olmayan iki duvar toprağımsı, boz kahve tonuna boyanmıştı, mobilyaları da koyu renkliydi ve hiç de tipik bir üniversite öğrencisine ait gibi görünmüyordu-yüksek, ikiz yatağından sağlam masası ve dolabına kadar. Yatağıyla resim duvarı arasındaki dar aralığa girdim, kendimi arıyordum ama gözüm diğerlerine kayıyordu-şehirden ufuk çizgisinin tanıdık görüntüsü, çocuk ve

yaşlı adamların tanımadığım yüzleri ve Francis'in dinlenirken çizilmiş iki resmi.

"Bunlar inanılmaz."

Yanıma gelip durduğunda diğerlerinin arasında kendi yüzümü bulmuştum. Sırtüstü uzanıp ona baktığım resmi seçip karakalem çalışmıştı. Yeri duvarın sağ tarafında, aşağı kısımdaydı. Görünüşte asıldığı yer düşük bir önem verildiğine işaret ediyordu ama yatağından bakıldığında nereye denk geldiğinin farkındaydım—yastığının tam karşısındaydı.

Kim uyandığında ilk bunu görmek istemez ki? demişti. Yatağına oturup resme baktım, o da yanıma oturdu. Birden çıplak göğsünü fark ettim, bir de öteki odada söylediğini: *Sanırım sıra sende.* Ona döndüğümde beni izlediğini gördüm. Böyle bir anın Kennedy ile ilgili beni zayıf düşürecek anıları-öpüşünü, birlikte geçirdiğimiz yılları yüzeye çıkaracağından öyle emindim ki. Ama açıkçası onu özlemiyordum. Bir üzüntü parçası bile hissedemedim. Onu kaybetmenin acısıyla hissizleştiğimi düşündüm ki bu endişe verici olurdu, ya da geçen haftalarda o kadar çok ağlamış ve öyle derin bir şekilde yas tutmuştum ki artık atlatmıştım. Onu unutmuştum.

Lucas bana doğru eğildiğinde Kennedy bulutum tamamen söndü. Kulağımda Lucas'ın nefesini hissettim, dilini kıvrımlı köşede gezdirip dolgun kulak mememi ve minik pırlanta tek taş küpemi emerek ağzına aldı. Gözlerim usulca kapandı ve ağzımdan, hafif, özlem dolu bir ses

çıktı. Dudaklarını boynuma götürüp kenarına yumuşak öpücükler kondurdu. Eli yana düşen başımı taşımak için yukarı kalktı. Ağırlığı yataktan kayboldu ve yere diz çökerek çizmelerimi ayaklarımdan çıkardıktan sonra tekrar yerine geçip kendininkileri de çıkardı. Dudakları dudaklarımın üstünde hareket ederken beni yatağın ortasına çekip yatırdı. Geri çekilip bana baktığında gözlerimi açtım. "Durmak istediğin anda dur de. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Şimdi durmak istiyor musun?"

Başım yastıkta arkaya öne hareket etti.

"Şükürler olsun," diyerek yeniden ağzını ağzıma dayadı, ben güçlü kollarını kavrarken dilini ağzıma soktu. Dilini dilimle okşayıp ağzımın derinliklerine doğru emdiğimde inledi ve sadece beni hafifçe kaldırıp kazağımı çıkarmak için çekildikten sonra geri döndü. Parmak uçlarından biriyle göğsümü hafifçe okşadıktan sonra kavisi dudaklarıyla takip etti.

Omzuna yaslandığımda durdu, gözleri dalgındı. Onu sırtüstü yatırıp kucağına oturdum, kotlarımızın arasından sert ve hazır olduğunu hissettim. Elleri belimi okşayıp beni kendine çekti ve kucağında sallanırken onu derin derin öptüm. Birkaç dakika sonra sutyenimin kopçasını açmıştı ve askılarını kollarımdan aşağıya çekiyordu.

Beni yukarı çekip göğüs uçlarımdan birini ağzına alana kadar tamamen üstümden çıkarmamıştı.

"Ah," dedim nefesim kesilerek, kollarında dağılıverdim.

Yeniden döndü ve bu sefer altındaydım, elleri her yerimde geziyor, daireler çiziyor, ağzı da onları takip ediyordu. Sonra kotumun düğmelerini açıp fermuara dokunduğunda sanki birden dünyam karardı. Ağzımı onunkinden çektim. "Bekle."

"Durayım mı?" dedi nefes nefese, beni izleyerek.

Dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Her şeyi mi durdurayım yoksa sadece daha ileriye mi gitmeyelim?"

"Sadece... sadece daha ileri gitme," diye fısıldadım.

"Tamamdır." Beni kollarına alıp öptü, bir elini saçıma doladı, diğeriyle de sırtımı okşuyordu; kalplerimizin atışı içimdeki müzisyenin bir arzu konseri olarak çevirebileceği bir tempo yaratıyordu.

***

Eve dönüş yolunda gözlerimi açık tuttum. Lucas'ın omzunun üstünden bakarak geçip giden manzarayı izledim-korkutucu değil neşe vericiydi. Ona güveniyordum. O geceden beri güveniyordum, beni yurduma götürmesine izin verdiğim geceden beri.

Kennedy asla böyle durmazdı. Beni zorladığından ya da öyle yapmaya yaklaştığından değil. Durmasını istersem durur ve arkaya uzanırdı, eli yüzünde, kendini sakinleştirip, "Tanrım Jackie, beni öldüreceksin sen," derdi. Sonrasında daha fazla fiziksel yakınlık kurmazdı-öpüşmek, dokunmak yok. Kendimi hep suçlu hissederdim.

Sevişmeye başladıktan sonra bu suçluluk hissinin kaybolacağını sanmıştım çünkü nadiren seksi ertelemek istiyordum ama tam tersine artık kendimi çok kötü suçluyordum. Birden dururdu, sanki acı çekiyormuş gibi. Ya hep ya hiçti. Birkaç derin nefes alır, bir maç açar ya da kanallar arasında zap yapardı ya da gidip bir şeyler yerdik. Ben de kendimi dünyadaki en kötü kız arkadaş gibi hissederdim.

Lucas bir saat daha öpüşmeye devam etmişti. Bitmeden önce elini kotumun üstünden bacaklarımın arasına götürmüştü. "Bu sorun olur mu?" diye sormuştu ve ona nefes nefese izin verdiğimde beni tutkuyla öperken bir yandan da parmaklarıyla okşayarak aradaki kot kumaşına rağmen boşalmamı sağlamıştı. Şoke olmuştum, biraz da şaşırmıştım ama yüzüne bakınca anladım ki vücudumun ona verdiği tepkiden ve buna sebep olmaktan son derece mutluydu. Benim de ona aynı iyiliği yapmama izin vermemişti.

"Bana hevesle bekleyecek bir şey bırak," diye fısıldamıştı.

Şimdi beni binamın önünde bırakıyordu, soğuk yolculuğumuzdan sonra cin gibi uyanıktım, gerçi Lucas yolda ellerimi donmasınlar diye ceketinin altına sokmuştu. Başlıkları ve eldivenleri çıkarıp beni kendine çekti, elleri ceketimin altında, kazağımın üstündeydi. "Karakalem çalışmam hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. "Evet. Resimlerini gösterdiğin için teşekkür ederim... savunma hareketini de."

Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapadı. "Hı-hım." Burnumun ucunu öpüp dudaklarını dudaklarıma getirdi. Onu öpmek canımı yakıyor gibiydi-sanki. Dudaklarının arasından iç geçirdim.

"Şey olmadan önce içeri girsen iyi olacak..." Beni yine öptü, daha da arzuluydu, kıvrılan ellerimi aramızda, sert göğsünde tuttum.

"Ne olmadan..?"

Burnundan nefes alıp verdi, ağzı gergin bir çizgi şeklini aldı, elleri belimdeydi. "Sadece. Önce işte."

Çenesinin kenarını öpüp geri çekildim. "İyi geceler, Lucas."

Harley'e yaslanıp beni izlemeye devam etti. "İyi geceler, Jacqueline."

Binama giden merdivenleri çıktım ve ancak kapıya varıp anda başımı kaldırdığım anda Kennedy'nin üst basamakta durduğunu gördüm, gözlerini kısmış, merakla bir Lucas'a bir de bana bakıyordu. "Jackie." Yanına çıkarken bana baktı. "Uğramıştım, konuşabiliriz diye düşündüm. Erin dışarıda olduğunu söyledi ve geri gelip gelmeyeceğinden bile emin değildi?" Erin'e bir not yazıp yerimi söylemiştim. Dışarı çıktığımı Kennedy'nin yüzüne vururken eğlenmiş olmalıydı. Kennedy kaldırıma baktı ama ben Lucas'ın hâlâ orada olup olmadığını görmek için dönmedim.

"Neden mesaj atmadın? Ya da aramadın?"

Omuz silkti, bir eliyle saçını alnından çekerken diğeri de kot pantolonun ön cebindeydi.

"Binadaydım."

Başımı yana yatırdım. "Binadaydın ve uğradığında odamda olacağımı mı varsaydın?"

Odamda olmayı planlamıştım ama mesele bu değildi.

"Hayır, elbette burada olacağını varsaymadım." Geri adım attı. "Burada olmanı umdum." Yeniden kaldırıma baktı. "Şu... çocuk seni mi bekliyor ne?"

Dönüp Lucas'ı gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ motosikletine yaslanıyordu.

Bu mesafeden yüz ifadesini seçemiyordum, her ne kadar yurdun etrafı projektörlerle çevrili olsa da. Ancak vücut dili gayet açıktı. Elimi kaldırıp salladım, ona tehdit edilmediğimi göstermek istedim. "Hayır. Beni bırakıyor."

Lucas'a küçümseme kokan bir bakışla sırıtan Kennedy keskin yeşil gözlerini bana çevirdi. " Bana sorarsan 'bırakma' kavramından pek haberi yok gibi."

"Ama sana sormadım. Ne istiyorsun, Kennedy?"

İçeri giren bir çocuk ona seslendi: "K-cik!" Kennedy de onu çenesini kaldırarak selamladıktan sonra bana döndü. "Söyledim ya, konuşmak istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum, Lucas'a sokulurken hissetmediğim serinliği hissetmeye başlamıştım.

"Ne hakkında? Söylenmesi gereken her şeyi söylemedin mi? Bana bir kez daha değersizmişim gibi mi davranmak istiyorsun? Çünkü itiraf etmeliyim, bunu makul karşılayacak değilim."

Sanki çılgın bir taşkınlığa tolerans gösteriyormuş gibi

iç geçirdi, bu son üç yılda pek çok kez karşılaştığım ve benim *katılığım* karşısında-bunlar kendi sözleriydi-verdiği her zamanki tepkiydi.

Bunu şimdi tekrar görene dek unutmuştum. "Katı olmaya gerek yok," dedi, sanki zihnimi okumuş gibi.

"Öyle mi? Bence katı olmam için pek çok sebep var. Ya da inatçılığım için. Hırçınlığım için de. Dik kafalılığım için de-"

"*Anladım*, Jackie."

Yumruklarımı sıkarak ellerimi belime koydum. "Adım. *Jacqueline*."

Bana doğru bir adım attı, gözleri ateş saçıyordu. Kısa bir an için kızgın olduğunu sandım ama gözlerindeki öfke değildi. Arzuydu. "Anladım, Jacqueline. Seni incittim. Söylediğin her şeyi hak ediyorum, hissettiğin her şeyi de." Elini yüzüme götürdüğünde geriye doğru bir adım atarak ondan uzaklaştım, düşüncelerim karmakarışıktı. Elini indirerek, "Seni özledim," dedi.

On Üç

Açık kalan ağzımı kapayarak kartımı kapıdan geçirip yurda girmek için arkamı döndüm ama Kennedy de peşimden gelerek kapıdan geçti. Onunla konuşmak istemediğimi söylemek için döndüğümde Lucas'ın kapı kapanmadan aradan geçtiğini gördüm; eski sevgilime çok sert bakıyordu ve Kennedy dönüp onu fark ettiğinde aralarındaki gerilim havaya yansıdı.

"İyi misin, Jacqueline?" diye sordu Lucas, gözlerini eski sevgilimden bir an olsun ayırmadan.

"Lucas-" Kennedy'nin benim için fiziksel bir tehdit oluşturmadığını yeniden ifade etmeye çalışıyordum ki Kennedy ukala bir tavırla gülüp Lucas'ı şöyle bir süzdü.

"Bir dakika-sen tamirci değil misin? Dernek evindeki klimayı tamir etmiştin hani?" Önce bana, sonra da Lu-

cas'a baktı. "Okul idaresi öğrencilerin kuyruğunda gezindiğini öğrense ne düşünürler?"

Lucas'ın yüzündeki ifade cinayet işlemek üzereymiş gibiydi ama tepki vermeden olduğu yerde kalarak Kennedy'nin sorusunu sanki hiç sorulmamış gibi duymazlıktan geldi. Gözlerini bana çevirip cevabımı bekledi.

"İyiyim. Gerçekten." Nefesimi tutup bana inanmasını umdum. Kapının yakınlarındaki insanlar birbirlerini dürtüp fısıldıyordu.

"*Bu herifle de mi yatıyorsun?*" Kennedy araya girdi.

"Onunla da mı?" diye sordum ama o daha cevap vermeden neden bahsettiğini anlamıştım.

"Buck'tan başka."

Bir anda görüş alanım bulandı. "Ne?"

Kennedy kolumu dirseğimin üstünden tuttu, sanki beni götürmeye hazırlanıyordu. Lucas elini uzatıp onu bileğinden kavrayarak elini kolaylıkla üstümden çekti.

"Ne oluyor lan?" Kennedy'nin sesi kolunu Lucas'ın elinden çekerken bir kükreme gibiydi. Önüme geçip yüzünü Lucas'a döndüğünde etrafımızdaki herkes gözleri önünde gelişmekte olan gösteriyi kıpırdamadan, ağızları bir karış açık izliyordu. İkisi birbirlerine denk gibi görünüyordu ama Lucas'ın maharetine bizzat tanıklık etmiştim. Kennedy kaybederdi, Lucas da okuldan atılırdı.

Eski sevgilimin yanına geçip elimi koluna götürdüm. Parmaklarımın altında taş gibi sertti.

"Kennedy, *git*."

"Seni bununla bırakmaya niyetim-"

"Kennedy, *git.*"

"O bir *tamirci,* Jackie-"

"O bir *öğrenci*, Kennedy." Lucas'ın ekonomi sınıfımızdan olduğunu söylemedim çünkü Kennedy'nin onun asistan olduğunu fark edip benimle çıktığı için şikâyet etmesini istemiyordum.

Kennedy başını kaldırdı, yüz ifadesi endişe doldu-kaşını hafifçe kaldırıp cevap ararcasına gözlerime baktı. "Haftaya konuşuruz. Evdeyken." Söylemek istediği gayet açıktı ve Lucas'a yönelikti. İkimiz yaşadığımız şehirde birkaç gün geçirecektik ve orada beni istediği kadar görebilecekti, kimsenin müdahalesi olmadan.

Onunla konuşacak hiçbir şeyim olmadığını söylemek istedim, ne şimdi ne de sonra, ama çenem öyle kasılmıştı ki konuşamadım.

Şükran Günü tatilinde ne yapacağımdan hâlâ emin olmadığım için baş başa olacakmışız gibi konuşmasını duymazdan geldim. Akıllı davrandı ve bana tekrar dokunmaya çalışmadı ama Lucas'la burun buruna durduklarında ikisinin de yüzünde aynı ölümcül ifade vardı. Kennedy kapıdan çıkana kadar nefesimi tuttum.

Bizi seyredenlerin hayal kırıklığı aşikârdı. Birkaçı şimdi Lucas'la benim aramda fazladan bir raunt daha yaşanıp yaşanmayacağını görmek için bekledi. Hâlâ adrenalin pompaladığını görebiliyordum-gergindi, bedeni kontrbasımın telleri gibi gerilmişti, kolunun ön tarafını tut-

tuğumda deri ve kumaş katlarının üstünden bile granit gibiydi.

"Ben iyiyim, cidden." Derin bir iç geçirdim. "Eh, ondan sonra olabileceğim kadar." Ona gözlerimi kısarak baktım. "Senin kaç işin var bu arada? Barista, meşru müdafaa gurusu, tamirci, otopark polisi-hem bu geçen bahar iki dakikalığına çift sıra park edip kütüphaneye kitap teslim etmek için koşturduğumda aldığım cezayı *senin* verdiğin anlamına mı geliyor?

Şakacı tonumla omuzları gevşedi ve o hayaletimsi tebessümüyle ödüllendirildim.

"Buna cevap vermesem daha iyi. *Çok* ceza yazıyorum. Tamir olayı nadiren. Meşru müdafaa için de gönüllü oluyorum."

Saymadığım ve onun da eklemediği şey vardı: *ekonomi asistanı.*

"Sanırım bir şey daha eklemeliyiz, hım?" dedim ona dikkatle bakarak. Hiç tepki vermedi. "Jacqueline Wallace'ın kişisel koruması?"

Hafif tebessümü yeniden belirdi.

"Başka gönüllü işlerin de var mı, Lucas?" diye cilveli bir tavırla sorup kaşlarımı kaldırdım.

"Ders çalışmak için zamanı nereden bulacaksın? Ya da eğlenmek için?"

Elleri uzanıp kaçlarımı kavrayarak beni kendine çekti. Gözlerime bakarken sesi alçaktı.

"Bazı şeyler için zaman yaratabilirim, Jacqueline." Eği-

lerek kulağımın hemen önündeki noktayı öptü, nefesimi kesen noktayı. Sonra da dönüp beni koridorda bırakarak motosikletine doğru hızla yürüdü. Binayı saran ışıklı alandan çıktığında onu göremedim.

Arkamı dönüp, şapşal bir edayla odama girdim.

★★★

Jacqueline,

Makalen iyi. Araştırman sağlam. Bence Doktor H memnun kalacak. Birkaç tutarsızlığı not aldım, bir de alıntını belirtmeyi unuttuğum bir yeri. Onun dışında bence sağlam, iyi desteklenmiş bir argüman.

Yarınki grup çalışmasının kâğıdını ekledim. Artık arayı kapadın ve yeni konuları da iyi kavramış gibisin ama istersen son iki haftanın çalışma kâğıtlarını da göndermeye devam edebilirim.

Tatilde eve gideceğini varsayıyorum? Ben çarşamba sabahı yola çıkacağım. Orada kablosuz internet yok, yani Pazar gününe kadar yokum.

LM

Landon,

Makaleyi erken vereceğim gibi görünüyor-çok rahatladım. Yardımın için sağ ol. Evet, lütfen çalışma kâğıtlarını göndermeye devam et.

Ailem tatilde kayak yapmaya gidiyor ama ben kampüste kal-

maktansa birkaç günlüğüne eve gidip eski arkadaşlarımla takılmayı tercih ederim. Annem şeytani köpeği Coco'yu da götürecek, yani huzurlu ve sessiz geçecektir.

Sen eve uçakla mı gideceksin? Araban olmadığını söylediğini hatırlıyorum.

JW

Jacqueline,

Ailen kayağa sensiz mi gidiyor? Şükran Günü'nde tek başına mı olacaksın? Arabası olan biriyle gideceğim. Ev uzak değil ama bazen başka bir dünyadaymış gibi geliyor.

LM

Landon,

Ailem eski sevgilimde kalacağımı sanıyordu. Son iki yıldır yemekte iki aileyi bir araya getirmeye çalışmak yerine sırayla birbirimizin evinde geçiriyorduk. Kankamın ailesi büyükannesiyle babasının Boulder'ın dışında kalan kulübesinde kutlayacak, ben de kimseye yük olmak istemiyorum. Yalnız kalmayı tercih ederim. Garip, değil mi?

JW

Jacqueline,

Bence değil. Ama belki de ben de garibimdir, yani farkı bilmeyebilirim.

E-mail'lerini özleyeceğim.

LM

Landon,

Aynen. İyi tatiller.

JW

***

Pazartesi günü derste Lucas'a cumartesi gecesini düşünmeden bakamadım. Kısık gözlerinin ardından bakışları onun da aynı sorunu yaşadığını düşünmeme yol açtı. Onu Kennedy'nin başına arkadan delici bakışlar atarken yakaladıktan sonra bir daha dönmedim. Ders bittiğinde Kennedy dönüp bana gülümsedi. Dudaklarım bir çizgi şeklini aldı ve toparlanmak için ona sırtımı döndüm. Bu ders, bu dönem bir an önce bitmeliydi, hem de sayısız sebepten ötürü.

"Bir şey söyleyebilir miyim-eski sevgilin taş gibi ama kendini beğenmiş bir *dallamaya* benziyor." Benji spiralli defterini sanki içindeki kâğıtlar her an taşabilirmiş gibi duran sırt çantasına tıkıştırdı. Sırt çantamın fermuarını çektim. "Evet, kesinlikle öyle."

Sıraların arasından çıkmadan önce Kennedy'nin geçmesini bekledik ve onunla göz teması kurmaktan özellikle kaçındım.

Döndüğümüzde konuşacağımızı söylemesi beni biraz fazla endişelendirmişti; duymak istediğim bir şey söyleyebileceğini hayal bile edemiyordum.

Sınıf arkadaşlarımızın arkasından indik, herkes yaklaşan uzun hafta sonunun heyecanıyla canlanmıştı.

Benji bana Georgia'daki evine gidip babasına gay olduğunu söyleyeceğini anlattı-ailesinde bilmeyen tek kişi oymuş. "Annem gay olduğumu on üç yaşımdan beri biliyor."

Onun için endişelendim. "Baban... kızar mı?"

Gülümsedi. "Bence biliyor. Sadece karşısına bir elbiseyle falan çıkacağımı sanıyor." Elbise giymiş bir Benji hayali çok da hoş bir görüntü değildi; gülmeme mani olamadım. O da gülüp, "Değil mi ya?" dedi.

Lucas gitmişti, en azından ben öyle sanıyordum. Ta ki Benji'yle kalabalık koridora çıktığımızda onu uzaktaki duvara, genellikle binadan kaçmak için kullandığım yan kapının oraya yaslanırken görene kadar. İlerleyişimizi izledi ama aynı zamanda diğer herkesi de dikkatle kolaçan ediyor gibiydi. Doktor Heller'ı aradığını tahmin ettim.

"O olduğunu bildiğini hâlâ söylemedin değil mi?" diye sordu Benji dişlerinin arasından.

Başımı salladım.

"Çok acı çektirme. Biraz kırılgan görünüyor."

Güldüm. "Tabii. Onun gibi sert, kaslı-insanları dövmek için eğitim almış, kızlara kim olduğu hakkında yalan söyleyen biri çok kırılgan olmalı."

Benji kolumu dirseğimin üstünden sıkıp gülümsedi.

"Ya gelip geçmiş bütün şerefsizlerden de şerefsiz ya da tüm o yalanların bir sebebi var."

İç geçirdim. "Keşke zihin okuyabilsem."

"Belki de içindekileri bilsen pişman olurdun."

"Tabii öyle bir şansım olursa."

Benji hak verircesine omuz silkip uzun koridorun aşağısındaki çıkışa doğru yürümeye başladıktan sonra dönüp seslendi, "İyi tatiller, Jacqueline."

"Sana da."

Lucas'ın yanına geldiğimde o da dönerek beni takip etti, kapıyı itmek için bana doğru eğildi. "Bu gece görüşebilir miyiz?" diye mırıldandı.

Bu sadece bir seks ilişkisine mi dönüşüyordu diye merak ettim. Ya da onun için hiç bundan fazlası olup olmadığımı-bana Landon Maxfield olduğunu söylememesinin sebebinin bu olup olmadığını da...

"Yarın astronomi sınavım var. Bu gece odamızda çalışma grubu olacak."

Ona baktım, yanımda yürürken elleri kot pantolonunun ön cebindeydi. Gözleri sürekli kalabalığı tarıyordu, sanki nöbet tutuyor gibiydi.

"Ya yarın gece?" Binaya yaklaşırken bana baktığında nereye gittiğimi bildiğini fark ettim. "Yarın toplu provam

var. Pazar sabahlarını genellikle müzik salonunda geçiririm ama dün kaçırdım."

Lucas'a kontrbas çaldığımı söylememiştim. Landon'a söylemiştim.

"Uyuya mı kaldın?"

Başımı salladım.

"Ben de."

Girişe vardık ve kapının yanında durduk.

"Kontrbasımı da toplamam lazım, onu da eve götürüyorum." Tepki vermesini bekleyerek gözlerini izledim, etrafımızdaki yüzleri tararken bulutlu gökyüzüyle aynı tonlarda, gri-maviydi.

"Tatilde bol bol çalma şansım olacak."

"Ne zaman gidiyorsun?" Saçını savurarak gözlerinden çekti, enstrümanımla ilgili konuşmamı tamamen duymazdan geliyordu.

"Çarşamba sabahı. Sen?"

"Ben de." Olduğu yerde kıpırdandı, gergindi, alt dudağı dişlerinin arasındaydı, sonra birden durup hareketsiz kaldı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarını hiç kaçırmadı.

"Erken dönersen bana mesaj at. Ya da planların değişirse. Olmazsa tatilden sonra görüşürüz." Sırt çantasının asılı olduğu omzunu kaldırdı. "Görüşürüz, Jacqueline," diyerek arkasını döndü ve ilerleyen öğrencilerin arasına karıştı, koyu saçlarla kaplı başı hepsinin arasında bile yüksekte kalıyordu.

★★★

"Dur bir dakika. Yani asistan *Landon* ve taş OKÇD *Lucas aynı kişi mi?*" Maggie'nin gözleri şoktan öyle yusyuvarlak olmuştu ki açık kahverengi irislerinin etrafındaki beyazlığı tamamen görebiliyordum.

"Anlamadığım şey neden palavrasını *hemen* yüzüne vurmadığın." Erin'in yüzünde talk show katılımcısı ifadesi vardı. Her an bana *kızımmm* deyip benim yerimde olsa onu nasıl benzeteceğini ince ayrıntılarıyla anlatmaya başlayabilirdi. Chaz'le ayrıldığından beri sınırı aşan erkeklere karşı çok daha az tahammül gösteriyordu. En azından öyle görünüyordu.

İç geçirip onlara hiç söylememiş olmayı diledim. "*Ağzını tıkayıp sonra kurtul*'a, onu *ayrılığımı atlatmak için kullanmaya* ve de *operasyon kötü çocuk dönemine* ne oldu?

Üçümüz yurt odasında, yerde bir yorganın üstüne oturmuş, kahve içip Oreo yiyorduk; gaz devleri ve astronomik seyrüseferler yerine Landon/Lucas'ı tartıştığımız son yarım saat boyunca etrafımızdaki astronomi kitapları ve ders notlarına elimizi bile sürmemiştik.

"O *senin* seks ilişkin olmalı. Diğer türlü değil." Erin'in sesi otoriterdi.

Maggie "Evet," diyerek destek verdi. "Neden mesaj atıp sonra buluşmak istediğini söylemiyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Çünkü sabah 9:30'da sınavım var-ki zaten onun için çalışıyor olmalıydık. Hem zaten biraz mesafeye ihtiyacım olabilir..."

Erin beni süzdü. "Yok *daha neler*—ondan cidden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Ellerimle yüzümü kapatıp arkama uzandım. "Ayyhhh!"

"Bu arada-seks ilişkisi demişken Buck'la hakkında duyduklarım ne? Kötü çocuk kumaşı olduğu kesin," dedi Maggie. "Onu OKÇD ahırına bize söylemeden mi bağladın?"

Parmaklarımın arasından Erin'e yalvarırcasına baktım.

"Buck yalancının teki. Sen de biliyorsun, Maggie," dedi alaycı bir sesle.

Maggie başını salladı. "Doğru... Hem, onunla birinci sınıfta takılmıştım. Pek iyi değildi, hatırladığım kadarıyla. Yapış yapış öpüyordu." Ürperdi. "Yapış yapış öpüşenlerin sorunu ne? Bizi salyayla boğmaya mı çalışıyorlar? Tanrım, insan arada bir *yutkunur*."

Erin eliyle omzumu sıkarak güldü, ben sesindeki yapmacıklığı duyduğum halde Maggie duymadı. Erin'in aklının nereye gittiğini biliyordum. Ona fazla ayrıntı vermemiştim, o da sormamıştı. O geceden genel hatlarıyla bahsetmek bile yeteri kadar zordu. Asıl mesele yaşananlar ve az daha yaşanacak olanlardı, ayrıntılar değil.

"Yani onunla yatmıyorsun?" diye ısrarla sordu Maggie. Sadece merak ediyordu ama adımın Buck'la anılması bile içimi yakıyordu.

"Erin'in de dediği gibi-yalancının teki." Ben de merak ediyordum. Belki de hastalıklı bir meraktı. "Neden? Hakkımda bir şey mi söylüyor?"

Maggie omuz silkti. "Trisha dedi ki kız kardeşinin erkek arkadaşı Buck'ın bu konuda Kennedy'ye sataştığını söylemiş. İkisi kız keçiler için boynuzlarını tokuşturan büyük keçiler gibi. Sanırım Buck hâlâ *mirası** olduğu halde Kennedy onu yeminli sınıf başkanlığında yendiği için kızgın." Daha önce hatırlayamadığım sorun *buydu* işte aralarındaki çok mühim çatışma. Tuhaf, kardeşçe rekabetlerinin sebebi. Kaşlarımı çattım. "Ama Kennedy'ninki de mirastı." Maggie parmaklarındaki Oreo kırıntılarını yaladı. "Evet ama Buck'ın hem mirasıydı *hem de* babası yeminli sınıf başkanıydı. Cepte sanıyordu."

Doğrulup oturdum, Buck'ın gerçek amaçlarını anladıkça öfkeleniyordum. Beni incitme sebebi eski sevgilimi kışkırtmaktan başka bir şey değildi. "Bu da Buck'ın onu *becerdiğim* gibi yalanlar söylemesi gerektiğini mi ifade ediyor?" Bana gerçekten saldırması da bir yana.

"*Mantıklı* demedim."

Erin ders notlarını kucağına aldı. "Pekâlâ, hanımlar, sınavda yıldız haritasında hangi takımyıldızları çizmek zorunda kalacağız sizce?"

En yakın arkadaşıma konuyu değiştirdiği için minnettar bir bakış attım. Buck'la ilgili düşüncelerimi elimden geldiği kadar zihnimin gerilerine ittim.

* Birinci derece akrabalardan birinin kardeşlik derneğine önceden üye olması ayrıcalığı.

On Dört

Üç ay uzak kaldıktan sonra evin kokusu tuhaf geldi. Köpek gibi... Annemin daima sürdüğü Chanel parfüm ve zihnimin *ev* olarak sınıflandırdığı tanımlanamayan başka bir koku daha. Öyle de olsa yabancıydı. Artık buraya ait değildim ve bedenim de bunun farkındaydı.

Kontrbasımı içeri taşıdım, hâlâ tekerlekli yolculuk çantasında güven içindeydi. Ailem ve Coco yokken salondan daha ileriye götürmenin anlamı yoktu. Duvarın yanında bıraktım, bir mobilya gibi durdu. Evdeki ışıklandırma zaman ayarlıydı, annemle babam gittiği için mutfak ve yatak odamdaki ışıklar dışında hepsini istediğim zaman kendim açıp kapamaya karar verdim, herhalde ikisi de kendiliğinden açılmazdı.

Kilerde ve dondurucuda yiyecek vardı ama buzdola-

bında pek bir şey yoktu. Annemle babam bu gece geleceğimi bilmedikleri için yolculuklarından önce bozulabilecek her şeyden kurtulmuşlardı, çünkü onlara söylememiştim. Annem önceden mesaj atıp uçağa bindiklerini haber vermişti ve eklemişti: *Erin'le iyi eğlenceler. Gelecek ay görüşürüz.* Sonradan planlarımı tekrar sormadığı için bir şekilde oda arkadaşımla gideceğim sonucuna varmıştı.

Akşam yemeği için organik vejetaryen lazanya ısıttım ve Şükran Günü öğle yemeğim için dondurucudan hindili börek alıp buzdolabına koydum. Buzlukta ayrıca yarım paket tater tots* vardı, kilerde de açılmamış bir şişe kızılcık kokteyli buldum. Buzdolabına koydum. İşte! Tek kişilik Şükran Günü. Birkaç tane komedi dizisinin tekrarını izledikten sonra televizyonu kapadım, ceviz ağacından yapılma sehpayı kusursuzca ortasına yerleştirildiği el dokuması Tibet halısının üstünden ittim ve kontrbasımı çıkardım. Nota sehpamı bulamadığımda bir çiçeklikle idare ederek yıl sonu solom için bestelemeye başladığım prelüdün başlangıcını çalıştım. Notaları porte kâğıdına karalarken duymayı beklediğim son ses kapı ziliydi. Daha önce evde yalnız kalmaktan hiç korkmamıştım ama aynı zamanda burada hiç tamamen yalnız kalmamıştım da. Evde yokmuşum gibi davranmayı düşündüm ama dışarıdaki her kimse çaldığımı ve durduğumu duymuştu. Kontrbası yan yatırıp yavaş yavaş kapıya giderek parmak uçlarımda yükselip delikten baktım.

* Paket halinde satılan patates markası.

Kennedy durmuş, doğrudan bana gülümsüyordu, verandadaki çifte ışıkla aydınlanmıştı. Elbette beni göremiyordu ama bu kapıyı pek çok kez açmıştı ve içeriden nasıl göründüğünü en az benim kadar iyi biliyordu.

Kilidi açtıktan sonra kapıyı açtım ama girişten çekilmedim.

"Kennedy? Burada ne işin var?"

Arkama bakıp evin aşırı şekilde sessiz olduğunu fark etti. "Annenle baban yok mu?"

İç geçirdim. "Burada değiller."

Kaşlarını çattı. "Bu geceliğine mi yoksa tatil boyunca mı?"

Kennedy'nin *söylenmeyenlere* ne kadar çabuk odaklanabildiğini unutmuştum. Bu özelliği büyük olasılıkla kazandığı çoğu münazaranın asıl sebebiydi.

"Onlar burada değil de-*sen* neden buradasın?"

Omzunu kapının pervazına yasladı. "Önce mesaj attım ama cevap vermedin." Mesaj sesini duymamış olmalıydım. Çalmaya başladığım kontrbasım her şeyin sesini bastırıyordu.

"Akşam yemeğinde annem seni yarın 1:00'da getirmemi söyledi-ve evet, bu onlara ayrıldığımızı söylemediğim anlamına geliyor. Bu akşam anlatmaya kalkıştım ama senin de Evelyn ve Trent'ten kaçmak isteyebileceğini düşündüm. Neredeler bu arada?"

Sorusunu duymazdan geldim. Ayrılığımız ortak bir kararmış gibi *ayrıldığımızı* dediğini fark ettim. Sanki bu denklemde gafil avlanan aptal ben değilmişim gibi.

"Sırf ailene ayrıldığımızı söylememek için Şükran Günü yemeğine gelip aramızda bir sorun yokmuş gibi davranmamı mı istiyorsun?

Gamzelerinden biri belirginleşecek kadar gülümsedi. "*O kadar* da korkak değilim. İstersen onlara anlatıp seni arkadaş olarak davet ettiğimi söylerim. Ama istemezsen hiçbir şey açıklamamız gerekmiyor. Kardeşim bir yıldan uzun zamandır ot içiyor-öyle bir dağıtıyor ki kardeşlik derneğinin adını çıkardı ama bundan bile haberleri yok."

"Onun için endişelenmiyor musun?"

Omuz silkti. "Notları hâlâ idare ediyor. Sadece sıkılmış. Hem *benim* çocuğum değil ki."

"Ama o senin kardeşin." Kardeşlik ilişkilerini ancak teorik olarak anlıyordum çünkü benim hiç kardeşim olmamıştı ama mantıken biraz sorumluluk gerektirdiğini varsayıyordum. Kennedy ise hiç böyle bir şey hissetmiyor gibiydi.

"Söyleyeceklerimi dinlemez ki."

"Nereden biliyorsun?" diye ısrar ettim.

İç geçirdi. "Bilmiyorum. Belki de hiç dinlemediğindendir. Haydi, yarın gel. Seni 1:00 olmadan alırım. Şeyden daha iyi olur... mikrodalgaya atmayı planladığın dondurulmuş şey neyse?"

Gözlerimi devirdiğimde güldü.

"Onlara neden söylemediğini hâlâ anlamış değilim. Bir aydan uzun zaman oldu."

Yine omuz silkti. "Bilmem. Belki de ailemin seni ne kadar sevdiğini bildiğimdendir."

Bu palavranın daniskasıydı. Kaşımı kaldırınca güldü.

"Tamam ama sana alışmışlardı-*bize* alışmışlardı. Sen seninkilere söyledin sanırım?"

Soğuk mermer zeminde parmaklarımı kıvırdım, dışarıdaki soğuk girişten içeri sızıyordu.

"Anneme söyledim. O da babama söylemiş olmalı. Biraz canları sıkılmış gibiydi, tabii bu sıkkınlığın beni terk ettiğin için senden mi yoksa seni elimde tutamadığım için benden mi kaynaklandığından emin değilim." Sanki onu özlüyormuşum gibi bir izlenim yaratan bu kederli sözlerimden dolayı kendimi çimdiklemek istedim.

Aslında annemle ben ona üniversite planlarımdan ilk bahsettiğimde yaptığımız tartışmayı yeniden yaşamıştık. Onaylamamış, akıllı kızların kendi eğitimlerine uygun bir yol belirlemeleri gerektiğini, üniversiteye lisedeki erkek arkadaşlarının peşinden gitmediklerini iddia etmişti.

"Ne istersen yap. Hep de öyle yaptın zaten," diyerek odamdan çıkmıştı. Kennedy benden ayrılana kadar bunu tekrar tartışmamıştık.

"Herhalde artık onun hakkında haklı olduğumu belirtmenin bir yararı yok," diyerek iç geçirmişti telefonda. "Üniversiteye onun peşinden gitme kararının tedbirsiz olduğunu da."

Ne zaman bir tartışmayı kazanacak olsam annem "Bozuk saatler bile günde iki kez doğru gösterir," gibi bir şey derdi. Bu bilge tavrını ona karşı kullandığımda tıpkı üniversite planlarımı söylediğimde yaptığı gibi iç çekerek

umutsuz biçimde akılsız olduğumu söylemiş ve konuyu kapatmıştı. Bilmiyordu ki o anda ilk kez ona tamamen hak veriyordum. Erkek arkadaşımın peşinden devlet üniversitesine gelmek verdiğim en salakça karardı.

Kennedy durduğu yerde başparmaklarını kemerine taktı, pişman görünüyordu.

"Sanırım Şükran Günü yemeğini Dahlia'nın ya da Jillian'ın ailesiyle yemek gibi bir planın yok, yoksa çoktan söylerdin."

Tatil kutlamalarının bitmesini beklemeyi tercih ederek lise arkadaşlarımı arayıp evde olduğumu haber vermemiştim. Jillian birinci sınıfın sonunda LSU'dan atılmış, sonrasında Forever 21 yöneticiliği eğitimi almak için taşınmış ve bir alışveriş merkezinde takı dükkânı işleten bir adamla nişanlanmıştı. Dahlia Oklahoma'daki hemşirelik eğitiminin ikinci yılındaydı. Mezuniyetten sonra hepimiz uzak kalmıştık. Tuhaftı, artık aramızda hiçbir bağ kalmamış gibi hissediyordum. Lisede dört yıl boyunca yapışık ikizler gibiydik. Şimdiyse Dahlia komşu eyalette hemşirelik öğrencileriyle takılıyordu, Jillian'ın ise saçlarında mavi gölgeler, tam zamanlı bir işi ve bir nişanlısı vardı.

Kennedy ile ayrıldığımda ikisi de şok geçirmişti. Mesaj atıp arayan ilk kişilerdendiler, bir yıldır yakın olmasak bile teselli ediyor ya da en azından etmeye çalışıyorlardı. Beraber takılıp Kennedy hakkında midem kalkana kadar *konuşmayacağımızı* umdum.

"Kimseyle plan yapmadım. Evde *tek başıma* kalmamın

iyi olacağını düşündüm." Özellikle gözlerine bakarak vurgulamıştım.

"Şükran Günü'nde burada tek başına kalamazsın."

Varsayımının altında yatan acımadan nefret ettim ve ona ters ters baktım. "Hayır, kalabilirim."

Koyu yeşil gözleri yüzümü taradı. "Evet, kalabilirsin," diye onayladı. "Ama kalman gerekmiyor. Arkadaş olabiliriz, değil mi? Sen benim için daima değerli olacaksın. Bunu biliyorsun."

Bunu hiç de bilmiyordum. Ama hayır deyip tek başıma ailemin evinde kalıp Şükran Günü'nde mikrodalgada ısıtılmış hindili börek yersem sanki hâlâ onu unutamamış gibi görünürdüm.

Sanki etrafında bile olamayacak kadar incinmişim gibi.

"Tamam," dedim ve anında pişman oldum.

***

"Ee, mankafalı abimle barıştın mı şimdi?" diye sordu Carter alçak bir sesle.

Bu kadar iri olmasa Carter ağabeyinin kopyası olurdu-aynı yeşil gözler ve kirli sarı saçlar. Ama Kennedy uzun ve zayıftı, Carter ise onun boyuna erdiyse de bir top taşıyıcının bel ölçüsü ve kaslarına sahipti. Onu cılız, on dört yaşında bir çocuk olduğu günlerden beri tanıyordum-Kennedy hâlâ ondan uzun olsa bile dönüşümü baş döndürücüydü. Onu ağabeyinin gölgesinde, sessiz,

somurtkan bir çocuk olarak hatırlıyordum. Anlaşılan o dönem tamamıyla kapanmıştı.

Masayı kurarken arkamıza baktım, başka kimsenin bizi duyacak kadar yakında olmadığını gördüğümde içim rahatladı. "Hayır."

Arkamdan gelerek çatalları katladığım peçetelerin üstüne koydu. "Kennedy'ye yazık."

Bunu duyunca gözlerim büyüdü, ona baktığımda sırıttı. "Ne? Herkes onun için fazla iyi olduğunu görebilir. Neden buradasın ki?"

"Şey, sağ ol. Annemle babam Breckenridge'e gitti."

Afallayarak geri çekildi. "Lanet olsun, ciddi misin? Ben de *benimkilerin* şehirdeki en büyük aşağılıklar olduğunu sanırdım."

Sırıtmama mani olamadım ama elimden geldiği kadar frenlemeye çalıştım. Carter daima mantıklı, serinkanlı aile üyelerine kıyasla başa çıkılamayan, duygusal biri gibi görünmüştü. Onların yanında kendini ne kadar dışlanmış hissediyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. O, Kennedy ve otuz yaşında bir muhasebeci olarak doğmuş gibi görünen kız kardeşi Reagan'ın arasındaki tez canlı ortanca kardeşti.

"Sözlerine dikkat et, Carter," dedi Kennedy köşeden dönerken.

"Siktir git, Kennedy!" Carter hiç duraksamadan cevabı yapıştırdı.

Tepkime tamamen hâkim olmam imkânsızdı. Çenemi

taş kesmiş gibi kasmıştım ama yine de kahkahamı bastırdığımda küçük bir ses çıkardım, bu da Carter'ın kocaman, göz kamaştıran şekilde sırıtmasına yol açtı. Annesine yardım etmek için mutfağa giderken bana göz kırptı. Gözlerimi kırpıştırıp eski lisemdeki kızların o yanlarından geçerken dolaplarına doğru yığıldıklarını hayal ettim.

Kennedy somurttu.

"'O benim çocuğum değil' diyordun hani?" diye sorarken ona doğru dönmeden önce son kaşığı da yerleştirdim. "S-ile başlayan o kelimeyi kullandı diye azarlamanda sakınca yok ama sözümona uyuşturucu bağımlılığından kurtulmasına yardım etmek için sorumluluk kabul etmiyorsun, öyle mi?" Kesinlikle kaşınıyordum. Kennedy ile münazara etmek kazanabileceğim bir şey değildi.

Başını kaldırdı. "Haklısın."

Yeniden gözlerimi kırpıştırdım, Moore erkekleri şehri terk etmeden önce beni şoka sokarak öldüreceklerdi.

Grant ve Bev Moore tıpkı Kennedy'nin dediği kadar habersizlerdi. Onlarla geçirdiğim dört saat boyunca oğullarıyla aramdaki gerginliği ya da birbirimize sevgi gösterilerinde bulunmayışımızı fark etmediler. Kennedy yemek sırasında sandalyemin arkasına kolunu atmadı—otururken sandalyemi tutsa da yanağımı öpüp elimi tutmadı. On üç yaşındaki Reagan keskin gözlerini bize çevirdiğinde denetlendiğimizi fark etmemiş gibi davrandım. Öte yandan Carter elbette bana imalı bakışlar atıp abartılı biçimde flört etti, beni güldürüp ağabeyini kızdırmaya çalı-

şıyordu. Annesiyle babası hiçbir şeyi fark etmezken o iki konuda da başarılı oldu. Dev ekran televizyonlarındaki maçı izlerken Kennedy ile yan yana oturduk ama bacağını benimkine yaslamak hariç temas kurmadı. Carter maçı izlerken öyle öfkelendi ki birkaç kez ayağa kalkıp ekrana küfretti ve tüm ailesi, dördü birden onu sakin bir tavırla azarladı. İkinci kez kalkışında odadan çıkıp birkaç dakika boyunca geri gelmedi. Döndüğünde elini açıp kapayışından yatak odasına gidip bir şeye vurduğu izlenimini çıkardım.

Kennedy beni eve bırakmak için evin önündeki yola park ettiği anda arabadan fırladım, beni davet ettiği için ona teşekkür ettim ve içeri tek başıma gideceğimi açıkça belirttim. Gergin bir tebessümle konuştu, "Cumartesi günü takılalım. Seni ararım." Neyse ki arabadan inmeye kalkışmadı.

Sanki bir teklifte bulunmamış gibi ona yeniden teşekkür ederek veda ettim. İçeri girer girmez onu perdenin arkasından izledim. Bir an için kapalı ön kapıya düşünceli bir edayla baktıktan sonra arabayla geri giderken telefonunu çıkarıp birini aradı.

***

Dahlia ve Jillian'la Cuma gecesi için plan yaptıktan sonra salondaki ışıklar kendiliğinden 23:00'da sönene kadar kontrbas çaldım.

Karanlıkta gülüp el yordamıyla enstrümanımı duvara yasladıktan sonra yayını da yakındaki kitaplığa kaldırdım. Çiçeklikteki telefonum aydınlandı, mesaj gelmişti. Karanlıkta durup okuduktan sonra cevap yazdım.

Lucas: Kampüse ne zaman dönersin?

Ben: Büyük ihtimalle pazar günü. Sen?

Lucas: Cumartesi.

Ben: Aile sorunları mı?

Lucas: Hayır. Arabasıyla geleceğim kişinin dönmesi gerekiyor.

Lucas: Erken dönersen bana haber ver. Seni görmek istiyorum.

Lucas: Yeniden resmini çizmem lazım.

Ben: Ya?

Lucas: Hatırladığım kadarıyla bir iki tane yaptım ama aynı olmadılar.

Lucas: Çenenin şeklini oturtamadım. Boynunun hatlarını.

Lucas: Dudaklarını da. Onları daha az tadıp daha çok izlemeliyim.

Ben: Bu fikre katıldığımı söyleyemeyeceğim.

Lucas: O zaman ikisi de. Döndüğünde bana mesaj at.

Uyuyamayacaktım demek ki.

Mesajını tekrar okurken dudaklarının dudaklarımdaki hissinin sinsi hatıraları beni sardı ve cumartesi gecesine dair anılarım kafamda en ince ayrıntılarıyla canlanırken içimde arzu kıvılcımları yanıp kaynaştı.

Karanlıkta durup gözlerimi kapadım.

Lucas/Landon söz konusu olduğunda öfkeli ya da en azından temkinli olmalıydım ama ihmal günahından ötürü öfkelenmeye çalışsam da başarısız olmuştu. Kennedy ve Buck'ın arasında fazlasıyla kızgınlık yaşadığıma karar verdim ve onlara kıyasla Lucas bir riskten çok bulmaca gibiydi. Ne de olsa planım ayrılığımı unutmak için onu kullanmaktı, *Operasyon Kötü Çocuk Dönemi*, yani ben de *o konuda* çok dürüst davranmamıştım sonuçta.

Değişken düşüncelerimi toparlamaya çalışarak buzdolabından bir şişe su alıp koskoca evde hâlâ ışıkları yanan tek oda olan yatak odama gittim.

E-mail'imi kontrol ettiğimde kredi teklifleri ve *listserv* bilgilerinin arasında LMaxfield'den gelen bir e-mail vardı. Kalbim birden hızlandı. Bugün öğleden sonra, mesajlaşmamızdan saatler önce göndermişti. Okuldan uzaktayken asistanla Lucas arasında bağlantı kurmaya başlamıştım. Benimle Landon adıyla iletişim kuran Lucas'la. Sebebini öğrenmek istiyordum ama sormak istemiyordum-onun bana söylemesini istiyordum.

Jacqueline,

Bait & Tackle'ın kahve ve kablosuz internet edindiğini öğrendim, yeni isimlerinin yanı sıra bu yeni özelliklerini de tanıtıyorlar. Joe (yerin sahibi) yeni bir tabela yapma zahmetine girmemiş-antika tabelasının üstüne beyaza boyanmış bir tahta iliştirmiş o kadar. Şimdi elle yazılmış tabela(lar)da şöyle yazıyor:

Bait & Tackle & Kahve, "Kahve" nin altında da "&kablosuz". Üç adet minicik masa ve bir iki tane de yumru yumru, fazla doldurulmuş çiçek desenli koltukları var-Starbucks gibi, tabii Starbucks bir ninenin yaptığı garaj satışından alınan eşyalarla dekore edilmiş olsaydı. Bugün burada açık olan tek yer burası, yani ağzına kadar dolu. Kahvesi korkunç sayılmaz ama bundan daha iddialı bir tavsiyede bulunamam. Tahmin edebileceğin gibi mekân tamamen balık kokuyor, bu da hedefledikleri bistro havasını bozuyor.

Günün planladığın gibi geçti mi?

Her gece evin kapılarını kilitleyip alarmı kuruyorsun, değil mi? Küstahlık etmek istemem ama evde yalnız kalacağını söylemiştin.

LM

Landon,

Evet, geceleri kapıları kilitlemek konusunda hayli yeteneklıyim. Son model alarm sistemi de tamamen çalışmakta. (Küstahlık olarak algılamıyorum. İlgini takdir ediyorum.)

Günü eski sevgilimin evinde geçirdim. Ailesi ayrıldığımızdan habersiz. Bir sebepten onlara hiç söylememiş. Tuhaf, neden beni gitmeye ikna etmesine izin verdim bilmiyorum. Benimle "konuşmak" için Cumartesi günü görüşmek istiyor. Kampüse erken dönmem gerekebilir. Henüz karar vermedim.

Yarın arkadaşlarımla buluşacağım, daha eğlenceli olacaktır.

Ya senin ailen? Siz ne yaptınız?

JW

Cevabımı aldığından emin olamadım çünkü Bait & Tackle & Kahve'nin kablosuz internetinin bağlanmasını beklemesi gerekiyordu. Huzursuz-geçmek bilmeyen bir geceden sonra daha önce olduğumdan da bitkin haldeydim. Kahve yapıp okul e-mail'imi açtım. Normal olarak gelen kutumda LMaxfield'den gelen yeni bir e-mail yoktu. Lucas'a mesaj atmayı düşündüm ama ne söyleyecektim ki? Tüm geceyi dönüp durarak, ellerini bedenimde hayal ederek geçirdiğimi mi?

On Beş

Kampüs yolunu yarıladığımda durup benzin alırken Kennedy'ye bir mesaj atıp erken dönmeye karar verdiğimi söyledim. Daha otoyola çıkmadan telefonum çaldı. Kennedy. Derin bir nefes alıp açmadan önce teybi kapadım.

"Gittin mi? Yarın gideceğini sanıyordum. Bu gece konuşacağımızı düşünmüştüm."

İç geçirdim, kafamı direksiyona vurmak istedim ama saatte yüz on iki kilometre hızla giderken çok da iyi bir fikir olmasa gerekti. "Ne hakkında konuşmak istediğini anlamıyorum, Kennedy." Konuşmak için kaç kez hazır ve istekli olduğumu bile görmediğini mi ve umarsızca görmezden geldiği fırsatların farkında bile olmadığını mı sorguladım.

"Ben galiba hata ettim, Jackie." Afallamış sessizliğimi

yanlış anlayarak ekledi, "Yani Jacqueline. Üzgünüm. Alışmam biraz zaman-"

"Hata ettim de ne demek?"

"Biz. Ayrılmamız."

Yine sessiz kaldım. Sözleri algılamaya çalışırken yapışıp kaldı. Kampüs dedikodularını elimden geldiği kadar dikkate almıyordum ama duyduklarım ve gördüklerimden sonra Kennedy'nin de ayrı geçirdiğimiz haftalarda bir aziz gibi davranmadığını biliyordum. İstekli katılımcı sıkıntısı da çekmemişti. Ama yatağını paylaşmak isteyen kızlar yalnızca onu seven birinin yapacağı gibi gelişigüzel ruh hallerine katlanmıyor, usandırıcı hukuki fikirlerini dinlemiyor ve de yaşamdaki hedeflerini desteklemiyordu. Hayır-bu benim rolümdü ve ben kovulmuştum.

"Neden?"

İç geçirdiğinde ne yaptığını tahmin ettim-tavana bakıyor, eliyle saçını alnından çekerek geriye atıp dirseğini bükmüş, öylece duruyordu. Alışkanlıklarını benden telefonda bile saklayamazdı.

"Neden mi hata yaptım yoksa neden mi hata olduğunu düşünüyorum?"

Biliyordum ki soruya soruyla cevap vermesi bu zorlu durumdan mantık yürüterek çıkış yolu bulmak için zaman kazanma yöntemiydi.

"Bu konuşma yüz yüze daha kolay olurdu-"

"Biz yaklaşık üç *yıldır* birlikteydik, sense benimle pat diye ayrıldın-hem de hiç-yoktu bile-" Dilim dolaşıyordu. Durup bir nefes aldım. "Belki de bir hata değildi."

"Bunu nasıl söylersin?" Bir de incinmiş gibi konuşmaya cüret ediyordu.

"Bilmem ki," dedim öfkeyle. "Belki de senin benden o kadar rahatlıkla ayrılabilmen gibi."

"Jackie-"

Dişlerim gıcırdadı. "Bana. *Öyle*. Seslenme."

Sessizdi, tek duyduğum kamyonetim bir şehirden ötekine doğru kilometrelerce yolu aşarken gelen yol sesleriydi. Yılın bu zamanında yolun iki tarafındaki arazilerin çoğu boştu ama kocaman yeşil bir atma makinesinin pamuk tarlasında gezdiğini görünce ona baktım. Birine ne olursa olsun başka yerlerde hayat devam ediyordu. Kennedy beni ilk öptüğünde aynı anda başka insanların ayrılmış olması mümkündü. Kennedy'nin kalbimi kırdığı gece de başka bir yerde-belki yurt binamda bile başkaları âşık oluyordu.

"Jacqueline. Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Birkaç saniye sonra büyük bir alışveriş merkezi dışında bir şey barındırmayan bir kasabayı da geçmiştim. Her kilometreyle Kennedy'den uzaklaşıyordum. Lucas'a yaklaşıyordum. Lucas'ın *yanına gidebileceğim* biri olduğunu düşünmek tuhaf geldi ama sonra tanıştığımız andan itibaren benim için bir güvenlik bölgesi oluşturduğunu fark ettim.

"Hiç," diye cevap verdim. "Hiçbir şey söylemeni istemiyorum."

Eski sevgilim çıkmaza girdiğinde anlama kabiliyetine

sahipti. Perşembe günü geldiğim için teşekkür edip kampüse döndüğünde bana haber vereceğini söylediğinde duymazlıktan geldim.

***

Jacqueline,

Seninle bir araya gelmek istiyor gibi, en azından arkadaşlıktan fazlasını istiyor. Asıl soru: sen ne istiyorsun?

Ailem sadece babamla benden ibaret. Şükran Günü'nde eski dostlarımız geldi, o yüzden babam normal şartlarda olacağından daha konuşkandı. Evde biz bizeyken bazen saatlerce konuşmadığımız olur. Tabii "affedersin" ve "tuzu uzatsana" türünden şeyleri saymazsan. Sessizlik günlerce sürebilir.

Babamın kiralık bir balıkçı teknesi var. Körfezde yılın bu zamanı fazla hareket olmaz ama o yine de kış boyunca açık deniz balık tutma yolculukları ve yerli kuşları izleme turları düzenler. Bugün için de bir tane ayarlamış, o yüzden sabah 5'te vedalaştık. Ben de öğleden sonra evime döndüm.

LM

Lucas on dakikalık mesafedeydi. Ona mesaj atıp benim de döndüğümü söylemek istedim. Bu savaşta daha fazla galip olamayacağımı biliyordum. Bavulumu boşaltıp çamaşır yıkadım. Bizim kattaki makineler çok az kişi dönmüşken müsaitti ama yarın böyle olmayacaktı, her-

kes dönecekti. Aşağıya inmemi ya da yukarıya çıkmamı gerektirmeyecek saatlerde çamaşır yıkıyordum. Merdivenleri kullanmamayı tümden alışkanlık edinmiştim. Bir grup içindeyken bile kaçınıyordum. Bahanem Erin hariç herkeste işe yarıyordu. Ona ikinci kez "Odada bir şey unuttum-aşağıda buluşuruz," dediğimde beni dikkatle incelemişti.

Bir gece bana doğrudan sordu, "Merdivenlere gitmeye korkuyorsun değil mi?"

Ayak tırnaklarımı kan kırmızıya boyuyordum, minik fırçaya bakıp elimin titremesine mani olmaya çalıştım. *Kütikülden başlayıp yukarı doğru çık. Kütikülden başlayıp yukarı doğru çık.* "Sen korkmaz mıydın?"

"Korkardım," diye cevapladı.

Bir sonraki sefer Erin, "Kahretsin, cüzdanımı odamda unuttum. J, gel de bana kapıyı aç, olur mu?" demişti. Diğerlerine dönüp "Hey, sizinle beş dakikaya aşağıda görüşürüz," diye eklemişti.

Ben: Döndüm.
Lucas: Yarına kadar dönmeyeceğini sanıyordum.
Ben: Fikrimi değiştirdim.
Lucas: Görüyorum. Bu gece boş musun?
Ben: Evet.
Lucas: Akşam yemeği?
Ben: Evet.
Lucas: Seni saat 7'de alırım.

"Daha önce hiçbir erkek benim için yemek pişirmemişti."

Tezgâhın öteki tarafından gülümsedi, çiğ sebzeleri dilimliyor ve yeni yaptığı bir karışımı üstlerine döküyordu.

"Güzel. O halde beklentilerin düşük olacaktır." Malzemeleri bir folyoya döktükten sonra yuvarlayarak fırına, akşam yemeğinin geri kalanının yanına koydu.

Burnumdan nefes aldım.

"Hımm, hayır, güzel kokuyor. Sen de ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun. Korkarım ki beklentilerim fazlasıyla yüksek."

Alarmı kurduktan sonra ellerini yıkayıp kuruladı, köşeden dönerek elimi tuttu ve beni kanepeye yönlendirdi.

"On beş dakikamız var." Yan yana oturduk ve elimi inceledi, parmak uçları kontrbas çalmamı engellemeyecek uzunluktaki tırnaklarımda gezerken soğuktu, başparmağı elimin arkasını okşuyordu. Elimi usulca çevirerek işaret parmağını parmaklarımın arasındaki hassas çukurların iç tarafında, yukarı aşağı götürdü. Avcuma bir spiral çizdi, yavaşça, ortasına doğru hareket ediyordu; kendimden geçtiğimi hissettim, bana bu kadar yumuşak bir şekilde dokunuşunu hem izliyor hem de hissediyordum.

Parmakları benimkilerin arasına kaydı, avcu avcumdaydı; beni çekerek kucağına oturttu, dudakları boynumun başlangıç noktasında durdu. Alarm dakikalar sonra çaldığında duyacak durumda değildim.

Hazırladığı yemek ayrı ayrı folyolarla kaplanmıştı-seb-

zeler, fırında patates ve iki gün önce yakaladığı kırmızı mercan balığı. Francis sonuncusundan kendi payına düşeni alana kadar bir yangın alarmı gibi miyavladı. Tek boş duvarın önüne çekilmiş küçük masaya gittiğimizde "Anladığım kadarıyla tek kişilik yemek yapmaya alışkınsın?" diye sordum.

Başını salladı. "Son üç yıldır falan. Ondan önce iki kişilik yapıyordum."

"Sen mi? Neden annenle baban değil?"

Boğazını temizleyip çatalıyla patatesini dürttü. "Annem ben on üç yaşındayken öldü. Ondan önce, evet, yemek yapardı. Sonraysa... eh, ya yemek yapmayı öğrenmek ya da tost ve balıkla yaşamak zorundaydım-sanırım babam da ben yokken öyle yapıyor ama arada sırada meyve ve yeşil bir şeyler almaya ikna etmeye çalışıyorum."

Ya. Hikâyesi Landon'ınkiyle tutuyordu-babasıyla yaşıyordu, kardeşi yoktu-bunun farkında olmalıydı. Aynı zamanda annesini çocuk yaşta kaybetmişti ve onu ikiyüzlülükle suçlayamayacak kadar bunun farkındaydım. "Üzgünüm."

Bir kere başını salladı ama başka bir şey demedi.

Yemekten sonra kediyi dışarı çıkardı, masaya dönüp elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Yatağının ortasında yan yatıyor, hiçbir şey demeden birbirimize bakıyorduk. Dokunuşu neredeyse dayanılmayacak kadar hafifti, çenemin üstünde bir fısıltı gibi geziyor, boynumdan aşağıya iniyordu, sonrasında seçtiğim beyaz gömleğin

düğmelerini birer birer açmaya başladı. Omzumdan aşağı indirip çıplak tenimi öptüğünde gözlerimi kapayıp iç geçirdim. Ellerim gömleğinin altına gittikten sonra doğrulup başından çekerek çıkardı ve tek bir hareketle fırlatarak üstüme çıkıp beni öpmeye başladı.

Ağzı talepkârdı, dudakları dudaklarımı aralayıp dili ağzımın içine girdi. Elim yan tarafına, kelimelerin olduğu yere dokunduğunda titrediğini hissettiğimi sandım. Beni üstüne çıkarıp gömleğimi diğer omzumdan aşağı çekti, orada beni yarı çıplak bırakıp dikkatini dolgun görünümlü sutyenimin üstündeki çıplak tene yöneltti. Tüm bedenim sanki statik yükle çekiliyormuş gibi ona doğru hareket ediyordu.

Soru sormadan ve de açıklama yapmadan geçen hafta çizdiğim sınırda durdu. Konuşmamız *orası* ve *Tanrım* ve de *oh ile sınırlıydı.* Sonraysa yalnızca *evet, evet, evet* olarak algılanabilecek mırıltılar, iniltiler ve anlaşılmayan sesler çıkardık.

"Seni geri götürsem iyi olur." Sesi boğuktu. Son bir saattir konuşmamıştı. Masasındaki saate baktığımda gece yarısına az kaldığını gördüm. Lucas bir kenara fırlatılmış sutyenimi uzatıp tişörtünü yeniden giydi. Ayağa kalktığımda gömleğimi tutup ben kollarımı geçirirken bekledi, sonra bana dönüp düğmelerimi iliklediği ve bitirdiğinde beni öpmek için eğilip elleriyle yüzümü kavradı.

Motosikletinin yanında durmuş, eldivenlerimi giyiyordum ki bahçenin karşısındaki evin kapısı açıldı ve bir

adam elinde dolu bir çöp torbasıyla çıktı. Tekerlekli çöp tenekesini açıp torbayı içine attı. İçeri girmek için döndüğünde Lucas'ın adamı izlerken olduğu yerde donup kaldığını fark ettim. Adam sanki bakışlarımızı hissetmiş gibi arka kapının ışığında döndü. Bu, Doktor Heller'dı.

"Landon?" dediğinde ikimiz de ne kıpırdadık ne de cevap verdik. "Jacqueline?" diye ekledi, şaşkındı. Birdenbire saatin kaç olduğunu ve ikimizin kiracısının evinden çıktığımızı algıladı. Özel ders gibi bir bahanemiz olamazdı-saat kaç olursa olsun onun dairesinde buluşmamız yakışık almazdı.

Upuzun bir an boyunca kimse konuşmadı. Sonra Doktor Heller'ın omuzları çöktü. İç geçirip Lucas'a kararlı bir tavırla gözlerini dikti. "Döndüğünde benimle mutfakta buluşmanı bekleyeceğim. Otuz dakikadan fazla sürmesin, lütfen."

Lucas'ın elleri başlığı sımsıkı sardı. Doktor Heller'a başını hızla salladıktan sonra başlığını taktı. Kendiminkini doğru taktığımdan emin olmak için bana dönüp baktığında göz göze geldik ama o da ben de konuşmadık. On dakikalık dönüş yolculuğu boyunca hiçbir açıklık getirmedi. Ne sihirli kelimeler ne de yalanları için kendini aklama çabası. Bana nedenini söylemesini beklemekten başka söyleyebilecek ya da yapabilecek bir şey düşünemedim.

Vardığımızda arkasından indim, eldivenli parmaklarımda huzursuzca başlığımı ve tokamı çıkardım. Moto-

sikletinde oturmaya devam ederken o da başlığını çıkardı ve iki başlığı da sanki kendininkini tekrar takmayacakmış gibi kenara koydu. Yüzüne baktığımda gidonu sımsıkı tutan ellerine bakıyordu. "Zaten biliyordun, değil mi?" Sesi alçaktı ama ne düşündüğünü anlayamadım.

"Evet."

Başını kaldırıp bana baktı, kaşlarını çatmış, gözlerime soru sorarcasına bakıyordu. "Neden bir şey demedin?"

"Sen neden demedin?" diye karşılık verdim. Soru cevaplamak istemiyordum. Sorularıma cevap vermesini istiyordum ve beni sormak zorunda bıraktığı için de gıcık olmuştum.

"Yani adın Landon mı? Ama Ralph sana Lucas diyor. O kız da-başkaları da sana Lucas diyor. Hangisi peki?"

Bir an için bakışları ellerine döndü ve öfkem kaburgalarımın altında şişen bir balon gibi kabardı. Bana ne anlatacağı ve ne anlatmayacağına karar veriyor gibiydi. Harley hafifçe gürledi, her an fırlayıp gitmeye hazırdı.

"İkisi de. Landon ilk adım, Lucas da ikinci adım. Lucas'ı kullanıyorum... artık. Ama Charles-Doktor Heller beni uzun zamandır tanıyor. Bana hâlâ Landon der." Gözlerime baktı. "Biliyorsun, bazı insanlar seni hep alışkın oldukları gibi çağırmayı bırakamazlar."

Çok mantıklı. Hepsi. Bana iki farklı insanmış gibi davranması hariç.

"Bana anlatabilirdin. Anlatmadın. *Yalan söyledin.*"

Motoru durdurup bacağını kaldırdıktan sonra önümde durdu ve omuzlarımı kavradı.

"Ben sana asla yalan söylemedim. Sen Ch-Doktor Heller'ın bana seslendiği isim üzerinden varsayımda bulundun. E-mail'lerimizi oku. Kendime asla Landon demedim."

Omuzlarımı silktim. "Ama benim sana Landon dememe izin verdin."

Ellerini indirdi ama bana bakmayı sürdürerek hareket etmeme engel oldu. "Haklısın, benim suçumdu. Özür dilerim. Seni istiyordum, bunu Landon olarak yaşayamazdım. Aramızda herhangi bir şey olması kurallara aykırı, ben de onları çiğnedim."

Zorlanarak yutkundum, hıçkırmamak için mücadele verdim. Henüz söylemediğini duymuş sayılırdım. Bana bittiğini söylüyordu, bu kadar basit. Kennedy'nin haftalar önce başlattığı korkunç terk edilme hissi sanki bir baraj çökmüş gibi üstüme geldi ve hiçbir uyarı olmaksızın boğulmaya başladım. Ailem beni terk etmişti, Kennedy beni terk etmiş, Erin ve Maggie dışındaki arkadaşlarım beni terk etmişti.

Şimdi de Lucas-ve Landon. İki farklı ilişki, ikisi de benim için önemliydi.

"Yani bitti."

Bana baktı, parmakları yüzümde gezse bu kadar hissederdim. "Diğer türlü notun tehlikeye girer. Bunun sorumluluğunu ben üstleneceğim, bu gece döndüğümde; Doktor Heller seni sorumlu tutmayacaktır."

"Yani bitti," diye tekrarladım.

"Evet," dedi.

Arkamı dönüp binaya girdim ve Harley'nin motorunun çalıştığını ayağım alt basamağa değene kadar duymadım.

On Altı

"Bayan Wallace, lütfen dersten sonra bir dakikalığına yanıma gelin."

Pazartesi günkü dersten sonra Doktor Heller'a bakıp onaylarcasına başımı salladım.

"Ooooo," dedi Benji. "Seni yaramaz." Yüz ifademi görünce tebessümü sönüp gitti.

"Sorun ne? Başın gerçekten belada değil, değil mi?" Sınıfın arka tarafına bir göz atarak profesörle sorun yaşamamın tek nedeni olabilecek kişiye odaklandı. "Şeyi mi öğrendi-işte." Başını Lucas'tan tarafa salladı.

"Evet."

Gözleri açıldı ve sesini alçalttı. "Of, *kahretsin*, ciddi misin sen? Nasıl?"

Başımı salladım. "Önemli değil, Öğrendi ve artık bitti."

Dudaklarını sımsıkı kapayıp defterini sırt çantasına koyduktan sonra iç geçirdi.

"Of be, üzgünüm." Ela gözleri anlayış doluydu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım, konuyu değiştirmem gerekiyordu. "İyiyim. İtirafın nasıl geçti?"

Geniş bir gülümsemeyle kollarını açtı. "Görebildiğin gibi hâlâ tek parçayım. Bütün hayati parçalar yerinde." Kaşlarını indirip kaldırdı, ben onu ittikten sonra da çantasını omzuna taktı. "İyiydi. Her şeyi açığa çıkarmak rahatlatıcıydı—ikimiz için de, sanırım."

"Güzel." Onun için sevinmiştim ama ben son zamanlarda yaşanan aleni keşiflerde benzer bir deneyim edinmemiştim. Dönüp Lucas'a bakmayacaktım. Ben sınıfa girdiğimde gözlerini resim defterine dikmişti, bana bakmamaya kararlıydı.

"Selam, Jacqueline." Kennedy sıraların arasından geçerken gülümsedi, sanki adımı nihayet hatırlayabildiği için kendiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

"Selam," diye karşılık verip sınıfın ön tarafına doğru giderken yanından hızla geçtim.

En alt basamakta durduğumda, Doktor Heller etrafına toplanmış öğrenci kafalarının üstünden bana bakıp öğleden sonraki ofis saatlerinde makalemi almak için gelmemi söyledi. Kararlı ifadesinden bunun bir davetten çok talimat olduğunu çıkardım. Yüzümü ateş basarak ona orada olacağımı söyledim.

***

"Yanlış bir şey yapmadın, yani endişelenmeni gerektirecek bir şey de yok. Büyük ihtimalle Lucas-Landon-Ek gösterilerde de Bob ya da her kimse işte onun senden faydalanmadığından emin olmak istiyordur"

Erin'in teselli çabasını takdir ettim, he ne kadar yanılıyor olsa da.

Yatağıma çıkıp çizmeli ayaklarımı ucundan sarkıttım. Kare penceremizden görünen kurşun renkli göğün oluşturduğu çembere baktım. Fazlasıyla sıcak odamızda bile ürperdim. Erin'le ben geçen kış antik merkezi ısıtma sisteminin küçücük odamızı bir saunaya çevirene dek sıcak hava pompaladığını keşfetmiştik, sonra da yeniden kapanıp yavaş yavaş buz kestikten sonra tekrar saunaya dönüş yapıyordu. Şubat'a kadar zatürree olmamamız mucizeydi.

"*Landon* mükemmel bir asistan. *Lucas*'la aramdakilerse kimseyi ilgilendirmez."

"Ben hariç," dedi Erin muzipçe.

Başımı çevirip hafifçe gülümsedim. "Sen hariç."

Simle kaplı kardeşlik cemiyeti posterine son eklemelerini de yaptı. "Kaçta orada olman gerek?"

"3:30 ila 4:30 arası."

"Acele etsen iyi olur. Bu şeyi bitirir bitirmez işe gidiyorum. Benzetmem gereken biri olursa bana mesaj atıp haber ver. Unutma-yarın bu hafta sonu gideceğimiz parti için elbiseleri alıyoruz."

Oda arkadaşımın hızla konu değiştirme kabiliyeti efsaneviydi. "Unutmadım."

★★★

Doktor Heller bu dönem masasının öteki tarafından ikinci kez bana böyle bakıyordu, sandalyede kıvranmamaya çalıştım. Hiç öğretmenlerin tepkisini çeken bir öğrenci olmamıştım, kendimi birkaç hafta içinde ikinci kez bu konumda bulmam inanılmazdı.

Oturmamı söylediğinden beri bana bakmamıştı. Bir yığın dosya ve kâğıdı karıştırdıktan sonra araştırma makalemi çıkarıp mırıldandı, "İşte."

O makaleyi inceleyip zımbalanmış sayfaları çevirirken ellerim kucağımda kasıldı. Çoktan not verip vermediğini merak ettim, ya da önümüzdeki dakikalarda söyleyip söylemediklerimin bir etkisi olup olmayacağını.

Boğazını temizlediğinde irkildim. "Bay Maxfield'le konuştum, herhalde haberiniz vardır."

Gergin bir nefes aldım. "Hayır, efendim. Konuşmadık."

Kaşları kalktı ve gözleri büyüdü. "Anlıyorum." Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Pekâlâ, size de ona sorduğumu soracağım ve dürüst olmanızı rica ediyorum, lütfen. Bu makaleyi hazırlamanıza yardım etti mi?"

Ben de ona şaşkınlıkla baktım, tam olarak ne sorduğunu anlayamamıştım. "Bana araştırma kaynaklarıyla ilgili

örnekler verdi. Bitirdiğim makaleyi okuyup teslim etmeden önce düzeltmem gereken birkaç hatayı belirtti. Ama çalışma bana ait."

Başını sallayıp iç geçirdi. "Peki. Bir de diğer öğrencilerden önce size...*haber* verilmiş olabilecek diyelim... test meselesi var?"

Yutkundum. "Gönderdiği çalışma sayfasını yapmamı tavsiye etti." Doktor Heller bana gözlerini doğrultup kalın kaşlarından birini kaldırarak baktığında açıkladım. "Yapmamda *ısrar* etti. Ama bana bir test olacağını söylemedi ve açıkçası ben de sadece üstünlük tasladığını düşündüm-anlamadım bile-" *Kahretsin.*

"Verdiği yanlış kararın tüm sorumluluğunu üstleniyor Bayan Wallace."

Nefes alamadım, düşüncelerim isyan ediyordu. Onu ilk gördüğüm andan itibaren-o otoparkta Buck'a meydan okuduğunda, yani onu üstümden çektiğinde—beni koruyordu. İlişkimiz her neyse, onun yüzünden işten atılma tehlikesiyle mi karşı karşıyaydı?

Yaklaştım, elim masadaydı. "Lucas hiçbir şekilde-benden faydalanmadı. Bir asistan olarak çok yardımcı oldu. Grup çalışmalarıyla çakışan başka bir dersim olduğu için hiç gidemedim ama bana çalışma kâğıtlarını e-mail attı." Nefesim kesilince durdum, durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Kara sevdaya kapılmış bir kız gibi davranamazdım yoksa beyanlarımın hiçbir anlamı kalmazdı. "Benim yüzümden başı belaya girmemeli."

Dr. Heller hâlâ elinde duran makaleme baktı. Birkaç dakika öncekinden daha endişeli görünüyordu. Alnı kırışmıştı, bakışlarını kaldırıp bir an için bana baktı. "Aynı zamanda...görüştüğün kişinin...asistan olduğundan habersiz olduğunu söylüyor. Akademik ilişkinizi yalnızca e-mail aracılığıyla sürdürdüğünüzü."

Başımı salladım, Lucas'ın söylediği bir şeyle çelişki yaratmak istemiyordum.

Tekrar iç geçirdi, düşünceli bir şekilde arkasına yaslanarak tek eliyle ağzını kapadı. En sonunda masadaki makaleyi bana doğru itti. "Araştırmanız ve vardığınız sonuçlar bir lisans öğrencisi için etkileyici. Aferin Bayan Wallace. Finalde iyi bir iş çıkarırsanız ders notunuz, ee, dönem ortasında yaşadığınız duygusal karmaşalardan zarar görmeyecektir. Ancak size bir tavsiyem var, bu hayatta sizi zayıf düşüren bir şeyle ilk mücadeleniz olmayacak. İlerideki derslerinizde ve de gerçek dünyada-şimdi olduğu gibi eğitmenleriniz ve işverenleriniz daima anlayışlı olmayacaktır. Hepimiz şey yapmak zorundayız-kızım hep ne der-hazmedip baş etmek?"

Notuma bakmak için son sayfayı açma içgüdüme karşı koydum. "Evet, efendim." Ayağa kalkıp ona teşekkür ettikten sonra hazır iyi tarafına denk gelmişken ofisinden çıkmam gerektiğini biliyordum. "Ya Lucas? Başı belada mı? İşini kaybedecek mi?"

Başını salladı. "Gerçek bir hasar yok gibi görünüyor ama Landon'a-yani Lucas'a-bazen bir olayın algılanma

şeklinin gerçeklerden daha fazla önem taşıdığını hatırlattım. Bunu unutmayarak dönemin geri kalanında bir asistan olarak iletişimini kısıtlamasını önerdim."

Lucas gelecekte iletişim kurmaktan bahsetmemişti. Aramızdakinin bittiği konusundaki kararı kesindi ve bana aksini belirtecek bir e-mail ya da mesaj atmamıştı ve bildiğim kadarıyla derste bana doğru bile bakmamıştı.

"Teşekkür ederim Doktor Heller." Aldığım nota bakmak için dışarı çıkana kadar bekledim- 94. Kuşkusuz ara sınava girseydim alacağım nottan çok daha iyiydi.

★★★

Çarşamba ve Cuma günü derste yerime geçerken Lucas'a bakmadım, çıkarken de bakmadım, özellikle de her iki gün de benimle yürümek için sıraların arasında bekleyen Kennedy varken. Çarşamba günü eski sevgilim bana özel derslerimin nasıl gittiğini sordu.

"Ne?" Sonraki basamakta tökezlediğimde beni dirseğimden yakaladı.

"Sana abayı yakanlar sekizinci sınıflar mıydı dokuzuncu sınıflar mı?" Güldüğünde, dışarı çıktığımız sırada yanımızdan geçen iki kız başını çevirdi, Kennedy her zamanki gibi fark etmemiş gibiydi. "Yoksa artık *hepsi* mi senden hoşlanıyor?"

Ha-*kontrbas dersleri*, *ekonomi*'den bahsetmiyordu. Binanın köşesinden döndüğümüzde, buz gibi hava yüzümüze

çarptı; çenemi tüylü atkıma yaslayıp montumun fermuarını çektim ve o da yakasını kaldırıp ellerini montunun ceplerine soktu.

"Çoğunlukla ne düşündüklerini bilmiyorum. Hepsi biraz haşin."

Bana bakıp gülümsedi, gamzesi onu ilk gördüğüm andan beri dikkatimi çekmişti ve yine aynı şeyi yapıyordu, sonra da güzel yeşil gözleri. Beni dirseğiyle hafifçe dürttü. "Haşinlikleri hepsinin senden hoşlandığını gösterir."

Kaşlarımı çatarak önüme döndüm ve hızlandım. Lafı nereye getireceğini bilmiyordum ama izini sürmeyecektim. "Sonra görüşürüz, Kennedy. İspanyolca dersine gitmem lazım."

Kolumu tuttu. "Maggie Cumartesi günü partiye geleceğini söyledi?"

Başımı salladım. Erin'le Perşembe akşamı dört saat boyunca elbise ve ayakkabı alışverişi yapmıştık. Chaz'in ona tapınmak dışında aldığı tüm kararlarından pişman olmasını sağlamaya kararlıydı.

"'Hani avlanmayı severim' diyordun?" diye sorduğumda denediği onuncu ya da on birinci tamamen-mükemmel-sayılmayacak kokteyl elbisesini de bir kenara atıp kalçasına kadar yırtmaçlı, gümüş renkli bir kumaş parçasının içine girmeye çalışıyordu. Aynaya bir yırtıcı kararlılığıyla sırıtarak fermuarını çekmemi bekledikten sonra kırmızı saçlarını sanki tüm bedeni alev almış gibi yansıtan parlak elbisesinin üstünde duruşunu inceledi.

"Ha, *avlanıyorum* ya işte," dedi mırlarcasına.

Kennedy'den arkama bile bakmadan uzaklaştığımda bana seslendi.

"Görüşürüz, Jacqueline."

Son anda kaçabilmek için aklıma gelen bütün bahaneleri değerlendirip vazgeçtim, geç de olsa Erin'e yıllık partiye katılma sözünü hiç vermemiş olmayı diledim. Genellikle aklı başında olan oda arkadaşım eski erkek arkadaşının hayatını en azından bir geceliğine cehenneme çevirmeye kararlıydı. Cuma günü akşam yemeğinde, "Bunu yapmam lazım. Konuyu kapatmak için," dedi.

Maggie bana masanın karşısından kaşını kaldırarak baktı. Erin/Chaz dramasının, Kennedy'nin ayrılığımızı geri alma çabalarının ve Buck'ın da orada bulunma olasılığının arasında Cumartesi gecesi bir an önce geçip gitsin istiyordum.

***

Cumartesi günkü meşru-müdafaa dersi sırasında göz temasından kaçınmak ekonomi dersinde birbirimizi görmezden gelmekten daha zordu ama Lucas'la ilk saat boyunca başarılı olduk. Geçtiğimiz haftanın en tuhaf yanı çalışma sayfalarını göndermeye devam edip başka bir not iliştirmemesiydi. E-maili yalnızca şundan ibaretti: *Yeni çalışma kâğıdı ekte, LM.*

"Bir tekme kurban tarafından yanlış hesaplanma ya

da suçlu tarafından savuşturulabilme riskini taşırken diz darbesi daha yakın mesafeden ve daha kolay uygulanır, o yüzden ilk olarak bu savunmayı çalışacağız."

Ralph'ın sesi beni yeniden meşru müdafaa dersine getirdi. "Siz hanımların dizlerinizle nereyi hedef aldığınızı bildiğinizi varsayıyorum."

İki hafta önceki gibi bizi iki gruba ayırdılar ve ben Don'un grubuna geçtiğimde Erin de peşimden geldi. Don kaslı koluna sabitlemek için bağcıklı kalın bir koruyucu taktı, diz darbelerini açıklayıp bir gönüllünün açıklamasına yardım etmesini istedi, Erin de hemen atıldı. Don'u omuzlarından kavrayıp dizini koruyucusuna geçirirken yankılanan *Hayır!* deyişinden gurur duydum. Lucas'ın Buck'a karşı uyguladığı hareket olduğunu gark ettim ama o kasığına değil çenesine vurmuştu. Buck da dosdoğru yere yuvarlanmıştı ve orada kalmıştı.

Sıra bana geldiğinde utangaçlık ve tereddüdüm grubumun cesaretlendirmeleri ve Don'un her darbe arasında "Tekrar" demesiyle kayboldu. Coşkuyla, kocaman açılan gözlerimle ve adrenalinden titreyerek Erin'in yanına gittim. Gülüp, "Aynen!" dedi.

Tekmelere geçtik ve her vuruşumda ve Don'un tatmin veren homurtusunu duyduğumda bunları gerçek hayatta yapamayacağıma dair korkum azaldı. Vickie-yani iki hafta önce bana derste kalmam için bilmeden de olsa cesaret veren beyaz saçlı kadın doğru yere yeteri kadar güçlü vursak bile iki katımız kadar olan bir adamı nasıl yenebileceğimizi sordu.

Don bize kavgada kazanmamız gerekmediğini hatırlattı-sadece kaçıp kurtulmamız gerekiyordu. "Her saniye kaçmanız izin zaman kazandıracaktır."

Ralph kısa bir mola verdiğimizi söylediğinde Lucas'a kaçamak bir bakış attım. Onunla konuşan iki kızın başının üstünden bana bakıyordu, buz gibi gri-mavi gözleri aydınlık odanın öteki ucundan neredeyse renksiz gibi görünüyordu. Sabah yaptığımız fiziksel aktiviteden sonra verdiğim tepki çok güçlüydü. Nefesim hızlanıp kesildi, ikimiz de bakışlarımızı kaçırmadık, ta ki Erin koluma girip beni çekene kadar.

"Haydi, âşık kız," diye mırıldandı benden başka kimsenin duyamayacağı bir sesle.

Kızararak beni koridora, soyunma odasına doğru götürmesine izin verdim. Lavaboya doğru eğilip yüzüme su çarptıktan sonra aynaya baktım. Lucas'ın bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordum. Kennedy'nin ne gördüğünü. Buck'ın ne gördüğünü.

"Fena tutuldun, değil mi?" Erin bana kâğıt havlu uzatıp dudaklarını büktü ve başını yana yatırıp aynada yüzümü inceledi. Koyu gözleri benimkilerle buluştu. "Rastgele sevişme terapisinin sende işe yaramayacağını bilmeliydim. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o da senden daha az bozguna uğramış gibi görünmüyor."

Gözlerimi devirip yanaklarıma su çarptım. "İster inan ister inanma ama bu bana kendimi daha iyi hissettirmedi."

Kaşını kaldırdı, bakışları kendi görüntüsüne kaydığın-

da dudağındaki hayali bir kusuru ve vahşi atkuyruğunu düzeltti. "Hı hı"

***

"Son birkaç hareketi önümüzdeki saat boyunca öğreneceğiz—Tutulma ve boğulma hareketlerine karşı savunma hareketleri. Haftaya da öğrendiğiniz her şeyi olası senaryolarla uygulayacağız." Ralph ellerini çırparak ekledi, "Gruplara ayrılın da başlayalım."

On iki kişi otomatik olarak önceki grubu oluşturduk. Ralph başlık da dâhil kısmen koruyucu süngerlerden takan erkeklere döndü. "Don, Lucas, bu kısımda takımları değiştirin. Saldırgan taktiklerini biraz karıştırın."

Aman Tanrım. Birbirimizi görmezden gelmek de buraya kadarmış.

Bundan kaçışım olmadığını bilsem de beynim herkesin gözü önünde Lucas'ın kollarını etrafıma kenetlenmemesi için bir çıkış yolu aradı. İlk saldırının adı ayı sarılmasıydı ve korkusuz, beyaz saçlı Vickie savunma hareketini ağır çekimde göstermek için gönüllü oldu.

Erin ve grubumdaki diğer hanımlarla izledim, nefesim düzensizdi ve kalbim göğüs kafesimden çıkmaya çalışırcasına atıyordu. Lucas daha bana elini bile sürmemişti. Kafa atmanın önemini açıkladığında başlık ihtiyacı açıklığa kavuştu-kurbanın başının arkası saldırganın ağzına ya da burnuna çarpacaktı. Aynı zamanda ayağın üstüne bas-

ma hareketi vardı (Lucas korunmasız ayağına gerçekten basmaktan kaçınmamızı rica ederek seve seve sanki sertçe basmışız gibi davranacağını söylediğinde herkes güldü), karna dirsekle vurma ve nasıl ilerlediğimize bakmak için yanımıza gelen Ralph'ın *çim biçme makinesi* adını verdiği bir hareket daha.

Lucas'ın önünde durup konuştu, "Bu hareket de hiçbirinizin cesur eğitmenlerimizin üzerinde gerçekten denemeyeceğinizi umduğumuz bir hareket." Dönüp Lucas'ın omzunu sıvazladı. "Çocukları babalıktan mahrum bırakmak istemeyiz." Kadınlar gülerken, Lucas hafifçe kızarıp yere baktı; dudakları yapmacık, mağlup bir tebessümle kıvrıldı. "Gerçek bir saldırıda, bir eliniz serbest ve alçaktaysa geriye uzanıp mallarını kavrayacaksınız ve bir çim biçme makinesi çalıştırır gibi döndürüp öne doğru çekeceksiniz."

Gösterirken çim biçme makinesi sesi çıkarmayı da ihmal etmedi, Don'un grubundakiler bile izleyip gülüyordu. Lucas dudağını ısırıp başını salladı.

Altı kişi, birer birer gidip önünde durduk, herkes gruba dönük, teknikleri uygulayabilmek için Lucas'ın kendisini tutmasını bekliyordu.

Çim biçme makinesi yaşlı hanımların favorisiydi ve hepsi ses efektiyle birlikte uyguladı. Erin gözleri parlayarak öğrendiğimiz bütün savunmaları birer birer kullandı-kafa atmak, ayağa basmak, incik kemiği darbesi, karna dirsek atıp diğer kolla çim biçme makinesi hareketi. Gru-

bumuzdaki hanımlar alkışladıktan sonra Lucas, "Aferin. Bu noktada yerde kaçman için yalvarıyor olacak," dedi.

"Kaçmadan önce onu tekmelemeli miyim?" diye sordu Erin tamamen ciddi bir ifadeyle.

"Ee... eğer sana doğru hamle etmiyorsa *kaç*. Ayağını tutup seni aşağıya çekmesini istemezsin." Erin başını sallayıp yeniden bana doğru yürüdü ve yanıma geldiğinde elimi sıktı.

Lucas ben ona doğru yürürken gözlerime baktı. Ben de ona bakıp yanına gittiğimde arkamı döndüm ve yapmam gerekenlere odaklanmaya çalıştım.

Birden kolları şeritler gibi etrafımı sardı ama bir saldırganınkinden çok daha nazikti.

Kasları sert ve savuşturulamazdı.

Sinirlerim bozuldu ve öğrendiğim bütün savunma hareketlerini unutup etkisiz bir şekilde kollarında kıvranmaya başladım.

"Vur bana Jacqueline," dedi kulağıma. "Dirsek."

Korumayla kaplı karnına vurduğumda homurdandı.

"Güzel. Ayağıma bas."

Dikkatle basıyormuş gibi yaptım.

"Kafa at."

Başımın üst kısmı koruma kaplı çenesine yetişmiyordu bile ama vurdum.

"Çim biçme makinesi." Sesi yumuşaktı, nefesi kesilmiş gibiydi ve hayal gücümün her zerreciğine başvursam da ona zarar vermek için orasına dokunmayı hayal edemedim.

Hareketi ses efekti olmadan ve tamamen kızararak yaptım ve beni bıraktı. Erin'e doğru sendeledim, normalde kendimi aptal gibi hissederdim ama odadaki her kadının yaptığım şeyi yaptığını biliyordum. Ama içlerini eritip sıvıya dönüştüren bir erkekle yapmıyorlardı tabii. Dönüp o kollarda sarılı kalmak istemelerini sağlayan bir erkekle yapmıyorlardı.

Grubumdakiler sanki donup kalmamışım gibi gülümseyip omuzlarımı sıvazlayarak beni övdüler. Önden yapılan ayı kucaklayışı daha kötüydü, tabii Lucas'a baktığımda göz bebeklerinin hafifçe genişlemesi ve göğsümün göğsüne yaslı oluşu hariç. Erin'in de dediği gibi etkilenmiyor değildi. Bunu bilmek kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. Boğma hareketleri daha kolaydı ve o yönlendirmeden yaptım. Sonra da ders bittiğinde Ralph bizi hareketleri gelecek hafta dikkatle çalışmaya teşvik etti.

"Gelecek hafta oğlanlar tüm vücutları korunaklı gelecek ve siz de onları kendinizi tutmadan bir güzel benzetebileceksiniz."

Erin'le Vickie çaktılar, Ralph da onlara gülümseyerek avuçlarını birbirine sürttü.

"Kana susamış ve amansız. Görmek istediğim tam da bu."

On Yedi

Cadılar Bayramı partisinden bu yana başka Greek etkinliğine katılmamıştım ve Buck'ı da merdivendeki olaydan sonra daima bir grupla beraberken insan içinde görmüştüm. Yanıma yaklaştığında uzaklaşıyordum, sanki varlığıyla bile beni tiksindiriyormuş gibi, ki bu doğruydu.

Onu düşündüğümde bile ağzım kuruyup midem düğümlenmiş gibi oluyordu. Erin aynaya son kez baktıktan sonra döndü. "Senden uzak dursa iyi eder yoksa *çim biçme makinemi* kıçında kullanırım," dedi.

"O hareket kıçta kullanmak için değil," diye şaka yaparken Buck'ın kollarını etrafımda düşündüğümde içimde beliren ürpertiden nefret ettim.

Erin'in bir gölge edinmeye hazır olmasını umdum çünkü yanından ayrılmaya niyetim yoktu.

Kolu omuzlarımı kavradı ve ikimiz de boy aynasına bakmak için döndük. "*Ateşliyiz* be kızım." Gözleri yansımamızdaki gözlerimle buluştu. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Kızlar da çok destek oldu ama onlar sen değil. Yanımda olacağını bilmek bana güç veriyor."

Gülümseyip ona sarıldım. Gerçekten de ateşli görünüyorduk. Parlak gümüş elbisesi ve gümüş kayışlı topuklu ayakkabılarıyla Erin disko topu gibiydi.

Mavi elbisemin ön tarafı sade bir kesime sahipti ve gözlerimle aynı mavi tonundaydı-sıradan hatta Erin'in yanında sıkıcı görünüyordu, ta ki arkamı dönene kadar. Kontrbas çalmak ve yoga yapmak sırtımı şekillendirmişti, elbise de bunu neredeyse beline kadar inen "V" kesimiyle gösteriyordu. Ayaklarımdaki siyah, arkadan bağcıklı ayakkabılar da *sıkıcı* olmayı başlı başına imkânsız kılıyordu.

Erin birkaç dans hareketi yaptı. "Haydi gidip Chaz'in hiç doğmamış olmayı dilemesini sağlayalım."

Gözlerimi devirip güldüm. "Of, Erin. Benim tarafımda olduğun için çok mutluyum."

"Tabii ya kaltak." Popoma bir tane şaplattı ve montlarımızı aldık.

Sessiz bir anlaşma yapmış gibi ara merdivenlere açılan kapının önünden geçip geniş, açık merdivenlerden aşağıya indik. Yanından geçtiğimiz herkes ağzı bir karış açık bize bakıyordu, sıska bir birinci sınıf basamaklardan birinde takıldı, gözleri Erin'le benim aramda gidip geldi.

Neyse ki yukarı çıkıyordu, o yüzden iki elinin üstüne, Erin'in ayaklarının dibine düştü.

Onu bir nefesle süzüp "Oha," dedi.

Erin başını okşayıp çocuk bir köpek yavrusuymuş gibi mırıldanarak, "Ayy, ne tatlı," dedi. Çocuğun o dokunuştan sonraki hayran bakışları Erin'i bir sütunun üstüne koyup tanrıçaymış gibi tapınmaya hazır olduğunu gösteriyordu. Aslında Erin'in bir erkeğin kendisine böyle davranmasını iddia ettiği kadar istemediğini düşündüm.

★★★

Chaz'in kardeşlik derneğindeki erkekler tüm imkânlarını kullanmış, bir disko topu asıp müzik grubu kiralamıştı. Takım elbise, kravat ve zararlı ölçüde özgüven takınmışken cehennemden ateşliydiler ve hepsi bunun farkındaydı. Yeminli üyelerden iki erkek kapıda durmuş, biri montları asıyor, diğeri de Erin'in uzattığı iki kişilik davetiyeyi alıp ikimize de mutfağa kurulan 'bar' ve başka bir yeminli üyenin başında dikildiği ödül masası için bir için birer çekiliş bileti veriyordu. Ödüllerin büyük kısmı elektronik aletlerdi-iPod'lardan oyun sistemlerine ve 106 ekran televizyonlara. "*Çocuklar*," Erin dudak büktü. "Spa günü nerede? Ya da Victoria's Secret alışveriş kuponu?" Masadaki çocuğun gözleri ikinci fikrini onaylar gibi kocaman açıldı.

"Merhaba, Erin," dedi derin bir ses. Döndüğümüzde

Chaz kömür grisi, mükemmel kesimli takım elbisesi ve Erin'in saçıyla bir şekilde kusursuz bir uyum içinde olan kırmızı kravatıyla inanılmaz hoş görünüyordu. Bana baktığında ifadesi sıcak ve arkadaşçaydı.

"Merhaba, Jacqueline." İlişkileri Erin beni savunduğu için bittiği halde bana karşı sitem duyduğunu hissetmedim.

"Merhaba, Chaz. Burası harika görünüyor." Ben ikimiz adına da konuşurken Erin müzik eşliğinde sallanıp arkadaşlarına el sallıyordu, sanki eski sevgilisi yokmuş gibi. Bu yılki partinin konusu *Cumartesi Gecesi Ateşi* idi. Grup Keith Urban şarkısından Bee Gees şarkısına geçiş yaptı—ailem üniversitedeyken popüler olmalıydı.

Chaz etrafına şöyle bir bakıp yeniden bana döndü. "Teşekkürler," dedi, sonraysa gözlerini Erin'den ayırmadı. Erin çoktan dans etmeye başlamış insanları izlerken yanından geçen ve ellerinde bir dolu bardak tutan bir çocuktan bir bardak kaptı. Çocuk tam ağzını açıyordu ki Chaz ona ters bir bakış atıp sıkıysa Erin'e bir şey söylemesini beklermiş gibi durdu. Çocuk dudaklarını kenetleyip yoluna devam etti.

Erin içkisini yudumlayıp Chaz yokmuş gibi davranırken Chaz ona bakıyordu. Bunun nereye varmasını istediği açıktı, Erin'in de bariz bir biçimde Chaz dışında her yere bakmasından duruma duyarsız olmadığını anladım. Gecenin kalanında birbirlerinin etrafından ayrılmadılar ama Chaz de onunla tekrar konuşmaya kalkışmadı.

Chaz'in iyi biri olduğunu biliyordum, belki yanlış yönlendirilmiş ve saftı. Buck'ın aramızda yaşandığını söylediği şeyleri yutmuştu, Erin'e o gece sarhoş olabileceğimi ve olanları doğru hatırlamadığımı söylemişti. Büyük olasılıkla tecavüzcülerin çalıların arkasından atlayıp rasgele bir kıza saldıran çirkin adamlar olduğunu sanıyordu. Ona göre tecavüzcüler iyi insan dediği iş arkadaşı, dernek kardeşi ya da en yakın arkadaşı olamazdı. Belki de en yakın arkadaşının bir kızın özgüvenini beş dakika gibi bir sürede parçalayacak türden bir adam olduğu aklına bile gelmemişti. Bir rakibini yaralamak için masum birini incitebileceği. Kendi güçsüzlüğünü örtbas edebilmek için çarpık bir çabayla bir kızın ırzına geçebileceği. Kızın kendisini sürekli tehlikede hissetmesini sağlayıp bunu hiç umursamayacağı.

Kendimi sadece Lucas'layken tamamen güvende hissediyordum.

Lanet olsun.

On dakika sonra Buck'ın Erin'in kardeşlik derneğinden son sınıftaki bir kızla dans edişini izledim. Gülümseyip kahkaha atıyordu, kız da öyle. Buck öyle... normal görünüyordu ki. İlk kez, bu dehşeti yaşattığı ilk kızın ben olup olmadığımı merak ettim ve eğer öyleyse nedenini.

Kulağımda Kennedy'nin sesini duyduğumda sıçradım. "Göz kamaştırıcısın, Jacqueline." İçkim bardağın kenarından elime döküldü, neyse ki elbiseme gelmedi. Kennedy bardağı elimden aldı. "Of, üzgünüm-seni ürkütmek istemedim. Gel sana bir havlu vereyim."

Beni kalabalıkta yönlendiren kolundan ve çıplak sırtımdaki elinden dolayı öyle şaşkındım ki sanki elime sadece bira dökülmemiş de ölümcül bir yaram varmış gibi elimi lavaboya tuttuğu ana kadar Erin'in yanından ayrıldığımı fark etmedim. Elimi yıkayıp kuruladı ve hemen bırakmadığında elimi çektim. Geri çekilişimi görmezden gelip bana gülümsedi. "Demin de söylemeye çalıştığım gibi, bu gece çok güzelsin. İyi ki geldin."

Müzik sesi yüksekti ve konuşmamız istemediğim kadar yakın durmamızı gerektiriyordu. "Erin için geldim, Kennedy."

"Biliyorum. Ama burada olmadan duyduğum mutluluğu azaltmıyor."

Her zamanki Lacoste parfümünü sürmüştü ama bu koku artık ona yaslanıp içime çekme arzusu uyandırmıyordu. Bir kez daha Lucas'ın tam zıttıydı, onun kokusu tek bir şey değildi-deri ceketi, hayal meyal belirgin olan traş losyonu, benim için pişirdiği yemek ve resim çizdikten sonra parmaklarındaki az da olsa keskin grafit kokusu, Harley'sinin egzozu ve yastığındaki naneli şampuan kokusu.

Kennedy bana tek kaşını kaldırarak, dikkatle baktığında ya bir şey söylediğini ya da sorduğunu fark ettim.

"Affedersin, ne? Kulağımı ona doğru götürdüm ki bir an için Lucas'ı zihnimden atabileyim.

"'Dans edelim,' dedim."

Kaçıp giden düşüncelerimden sıyrılamayarak kabul

ettim, eski sevgilimin beni dans pistine, tam da grubun önüne götürmesine izin verdim. Motorlu ve uzun boylu erkekler için tehlike oluşturacak kadar alçak duran disko topunun hemen altındaki alanda mobilya bırakılmamıştı. Yavaşça dönerken aynalı yüzeyi odaya ışığı dalgalar halinde dağıtıyor, yüzleri ve dönen bedenleri aydınlatıyor ve de kapı tokmakları, mücevherler ve Erin'in gümüş elbisesi gibi yansıtıcı yüzeylerde parıldıyordu. Erin'in elleri Pi Kappa Alpha kardeşliğinden son sınıftaki bir çocuğun boynuna kenetlenmişti, parmaklarından da boş bir bardak sarkıyordu. Dans partneri bilinçsizce Chaz'in ölümcül bakışlarına maruz kalıyordu. Ama Erin fark etmişti ve çocuğa biraz daha sokulup pürdikkat gözlerine bakmaya başlamıştı. Zavallı Chaz. Ben de ona kızgın olmalıydım ama acınacak halde olduğu açıktı.

"Chaz'le Erin'den haberim var. Ne oldu?" Kennedy bakışlarımı takip etmişti.

"Chaz'e sormalısın." Kennedy'nin Buck'ın davranışlarını nasıl yorumlayacağını merak ediyordum. Birbirlerine medeni davranıyorlardı ama ilk günden beri rekabet içindeydiler.

"Sordum sayılır. Konuşmak istemedi. Büyük bir tartışma yaşadıklarını söyledi, Erin'in mantıksız davrandığını falan filan-bilirsin, erkeklerin güzel bir şeyi mahvettiklerinde söyledikleri aptalca şeyler."

Tam o sırada müzik hızlandı ve kişisel alanımı oluşturan baloncuğu yeniden yaratıp ayrılıklar ve hatalarla ilgili

konuşmayı da kesme fırsatı buldum. O konuşmadan sıyrıldığım için öyle rahatlamıştım ki Erin'in nerede olduğuna dikkat edemedim. Buck'ın nerede olduğuna da.

Şarkılar arasındaki geçişte bana yaklaştı. "Selam, Jacqueline," dedi ve o gece ikinci kez sıçradım. "Bu ezikle dans etmeyi bitirdin mi? Gel benimle dans et." Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, bedenimdeki tüm sinirler alarma geçti ve Kennedy'ye yaklaştım, o da kollarını omuzlarıma doladı. Kolunu istemiyordum ama aralarında seçim yapmam gerekirse başka bir seçeneğim yoktu. Buck gülümseyerek elini uzattı.

Eline inanamıyormuş gibi bakıp Kennedy'ye sokuldum, onun da bedeni kaskatı kesilip benimkine uyum sağlamıştı. "Hayır."

Her zamanki uyuşuk ifadesiyle sırıtan Buck bana sanki eski sevgilim yanımızda değilmiş gibi baktı. Yalnızmışız gibi. "Pekâlâ o halde, belki sonra."

Başımı iki yana sallayıp o sabah tekrar tekrar söylediğim kelimeye odaklandım. Her tekmeyle tekrarladığım kelimeye. "*Hayır* dedim. *Hayır* dan anlamaz mısın sen?" Göz ucuyla Kennedy'nin yüzüme baktığını gördüm.

Buck'ın gözleri kısıldı ve kısacık bir an için umarsızlık maskesi düştü. Sonra kendini toplayıp yeniden rolünü takındı. O anda vazgeçmeyeceğini anladım. Sadece doğru zamanın gelmesini bekliyordu. "Tabii. Seni duydum. *Jacqueline.*" Gözleri yüzündeki ihtiyatlı ifade ip gibi gerilmiş bedeniyle tamamen zıt durumda olan Kennedy'ye gitti.

"Kennedy." Başını salladı, Kennedy de karşılık verdiğinde arkasını dönüp gitti.

Aniden eski sevgilime doğru düşer gibi oldum, sonra kollarından ayrıldım ve gözlerim küçük evdeki insan kalabalığında Erin'in gümüş elbisesini aramaya başladı.

"Jacqueline, Buck'la aranda neler oluyor?"

Sorusunu duymazlıktan geldim. "Erin'e ihtiyacım var. Erin'i bulmam lazım." Buck'ın gittiği taraftan aksi yöne doğru yürümeye başladığımda Kennedy kolumu tutup çekti. Kolumu geri çektiğimde herkesin baktığını fark ettim.

Bana yanaştı ama dokunmadı. "Jacqueline, neler oluyor? Erin'i bulmana yardım edeceğim." Sesi alçaktı, sadece benim duyabileceğim gibi. "Ama önce anlat bana. Neden Buck'a bu kadar kızgınsın?"

Ona baktığımda gözlerim doldu. "Burada olmaz."

Dudaklarını kenetledi. "Benimle gel? Odama?" Duraksadığımda ekledi. "Jacqueline, panikliyorsun. Benimle konuş."

Başımı salladım ve o da beni merdivenlerden yukarı çıkardı.

Kapıyı kapadı ve yatağında oturduk. Odası her zamanki gibi temiz ve düzenliydi ama yatağı toplanmamıştı ve masasının yanındaki sandalyeye atılmış kot pantolonlar ve gömlekler vardı. Bu sonbahar kampüse gelmeden önce yeni bir şey istediği için beraber seçtiğimiz çarşaflarını ve yorganını gördüm. Kitaplığını ve en sevdiği romanları,

hukuk kitaplarını ve devlet başkanlarının biyografilerini gördüm. Bu odanın içeriği tanıdıktı. O da tanıdıktı.

"Neler oluyor?" Cidden endişeliydi.

Boğazımı temizleyip ona Cadılar Bayramı partisi gecesinde olanları anlattım, Lucas'ı hikâyeye katmadan. Sessizce dinleyip ayağa kalkarak volta atmaya başladı, derin nefesler alıyordu, yumruklarını sıkmıştı. Anlatmayı bitirdiğimde durup pat diye oturdu.

"Kurtulduğunu söyledin. Yani o-"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Ofladı. *"Lanet olsun."* Kravatını gevşetip beyaz gömleğinin ilk düğmesini açtı. Dişlerini öyle bir kenetlemişti ki boynundaki damarlar sanki çenesinden aşağıya borular iniyormuş gibi kabardı. Başını sallayarak bacağına yumruk attı. *"Aşağılık herif."*

Kennedy genellikle pek küfretmezdi—bu sözlerin hiçbiri normal kelime haznesine dâhil değildi. Beni dikkatle inceledi. "Bunu halledeceğim."

"Çoktan-çoktan geçti gitti, Kennedy. Ben sadece... beni rahat bırakmasını istiyorum." Tuhaf bir şekilde ağlamıyordum, garipti. Sanki ona söylerken güç kazanmış gibiydim. Tıpkı Erin'e söyledikten sonra güçlendiğimi hissettiğimde olduğu gibi.

Çenesi yeniden kasıldı. "Bırakacak." Yüzümü elleriyle kavrayıp tekrar etti. "Seni rahat bırakacak. Bırakmasını sağlayacağım." Sonra da beni öptü.

Dudakları odasına girdiğimde saydığım eşyalar kadar

tanıdıktı. Kitaplıktaki kitaplar. Elimin altındaki battaniye. Köşedeki kaya tırmanışı malzemeleri. Eskiden ödünç aldığım kapüşonlu sweatshirtü. Parfümünün kokusu. İstemeden dudaklarını hissettim, biraz sert hareket ediyorlardı. Buck'a olan öfkesinin öpücüğünü de daha az yumuşak kıldığını düşündüm ama gerçeği biliyordum. Çünkü bu da tanıdıktı. Bu öpücük-beni hep böyle öperdi. Dili ağzıma sahiplenici bir şekilde girdi, tanıdıktı ve iyiydi ama Lucas değildi.

Geri çekildim.

Elleri düştü. "Tanrım, Jackie, Özür dilerim-bu çok uygunsuzdu-"

Yanılgısını görmezden geldim. "Hayır, sorun değil, ben sadece... ben..." Zihnimi taradım, istemediğim şeyi tanımlamaya çalıştım. Yedi haftadır ayrıydık. Yedi hafta, ve ben artık bitirmiştim. Kucağımda duran avcuma baktım; farkındalık ve bu son hissi şok gibi geldi.

"Anlıyorum. Biraz daha zamana ihtiyacın var." Ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım, bu tanıdık odadan ve konuşmadan uzaklaşmak istiyordum.

Zaman hislerimi değiştirmeyecekti—ya da hissetmediklerimi. Zaman geçirmiştim ve beni terk etmesinden doğan acı kaybolmasa da azalıyordu. Geleceğim belirsizdi, evet ama artık onu hiç özlemeyeceğim bir gelecek hayal etmeye başlamıştım.

"Haydi gidip sana Erin'i bulalım, ben de Buck'la konuşacağım."

Donup kaldım, kapıya giderken durdum. "Kennedy, senden öyle bir şey-"

Döndü. "Biliyorum. Önemli değil. Bunu halledeceğim. *Onu* halledeceğim."

Derin bir nefes alıp peşinden çıktım, kararlılığının beni geri kazanmak değil doğru şeyi yapma arzusundan doğduğunu umuyordum.

Erin'le ben camdan izlerken Buck'la Kennedy evin arkasındaki arazide yüzleşti. Hava kimsenin dışarıda parti yapamayacağı kadar soğuk olduğundan yalnızlardı. Konuşmalarını duyamıyorduk ama beden dilleri yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu. Buck daha uzun ve iriydi ama eski sevgilim değersiz bulduğu kimseye kontrol devretmeyen, doğuştan gelen bir üstünlüğe sahipti. Kennedy konuşurken, Buck'ın yüzünde salt öfkesini bir maske gibi kapayan sıkkınlık dolu bir ifade vardı; Kennedy parmağını ona doğru bir, iki, üç kez kaldırırken ona hiç dokunmadı ama korku da göstermedi. Onun bu özelliğine imreniyordum. Hep imrenmiştim.

Kennedy eve dönmek için döndüğünde pencereden çekildik ama Buck cama bakıp bana nefret dolu bir bakış atmıştı bile.

"Tanrım," diye mırıldandı Erin koluma girip. "*İçki* zamanı."

Maggie'yi bir grupla çeyreklik* oynarken bulduk. "Er-

* İçki oyunu. "Quarters"

rrrrrin!" diye geveledi. "Gel de takımıma katıl!" Erin kaşını kaldırdı. "Takımlarla mı oynuyoruz?"

"Evet." Erin'in kolunu tutup onu kucağına çekti. "J, sen Mindi'yle eş ol! Erin'le ben size gününüzü göstereceğiz."

Mindi ufak tefek sarışın yeminlilerdendi. Gülümseyip büyük yeşil gözlerini kırpıştırdı, bana odaklanamıyordu bile.

"Adın Jay mi?" Ağır ağır, tane tane konuşuyordu ve kirpikleri bir çizgi film karakteri gibi inip kalktığında on sekiz yaşından daha genç ve daha narin göründü. Maggie'nin alaycı davranışları ve esmer peri görüntüsünün tam zıttıydı. "Bir erkek ismi gibi, Jay mi?"

Masanın öteki tarafındaki erkekler kıkırdayınca Maggie iğrenmiş bir ifadeyle gözlerini devirdi. Partnerini neden almamı istediği belliydi. "Ee, hayır. Jacqueline'in J'si." Oğlanlardan biri duvardan iki tane katlanır sandalye alıp Mindi'yle Maggie'nin yanına yerleştirdi. Ben Mindi'nin yanına oturdum ve Erin de ötekine geçti.

"Ya." Mindi kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırdı. "Yani sana sadece Jacqueline diyebilir miyim?" Aksanıyla sarhoşça gevelemesinin arasında neredeyse kendi adımı anlayamayacaktım.

Maggie kendi kendine mırıldanmaya başladığında, "Tabii, çok iyi olur," dedim ve masaya baktım. "Ee, kazanıyor muyuz?"

Diğer taraftaki oğlanlar sırıttı. Kesinlikle kazanmıyorduk.

On Sekiz

Şoför olarak belirlediğimiz arkadaşımız bizi yurda bıraktığında Erin'le ben en iyi ihtimalle duvarların döndüğü en kötü ihtimalle de tuvaletlere sarılarak geçireceğimiz bir gece yaşayacak kadar çeyreklik ve biralı pinpon oynamıştık. Pazar günü öğleden sonrayı fısıltıdan yüksek sesle konuşmayarak geçirdik. Dört saat sonra bir kardeşlik derneği toplantısı vardı ve Erin bu toplantıyı Kardeşlik Partisi'nden sonraki güne koyan kişi her kimse soyuna küfretti.

"Hiçbir karar alamayacağız ve en azından yarımız oturum tokmağını vuran ilk kişiyi öldürecektir." Hâlâ normalden iki kat daha alçak sesli konuşuyorduk.

Bilgisayarımın açılmasını beklerken boynuna mor bir atkı sarışını ve onunla uyumlu eldivenler takışını izledim. "En azından senin sefaletini paylaşanlar olacak."

"Yaşasın." Çılgın kızıl saçlarının üstüne mor bir başlık geçirip montunu giydi. "Birkaç sefil saat sonra görüşürüz."

Lucas çoktan Pazartesi'nin çalışma sayfasını göndermişti. Hâlâ kişisel bir not yoktu.

Benimle neden görüşemediğini ve yaptığımız şey neyse neden bittiğini anlayabiliyordum. Ama neden e-maillerimizin de son bulması gerektiğini anlayamıyordum. Onları özlüyordum ve ona e-mail atarsam ne yapacağını merak ediyordum. Ona dün geceden ve Buck'tan bahsetmek istiyordum. Hayır derken aynı anda hem ölümüne korkup hem de kendimi güçlü hissettiğimi söylemek istiyordum.

Dersin son bir haftasıydı, bir hafta da finaller sürecekti sonra da dönem bitecekti. Bu onun için bir fark yaratır mıydı, bilmiyordum.

Yapabileceğim en az beyin yorucu ödevi yapıp yarınki astronomi laboratuvarı için bir takımyıldız çizelgesi çıkarmam gerekiyordu, bir de yatağımın yanındaki sepette üç ya da...dört...belki de beş gündür bekleyen temiz çamaşırları asmam gerekiyordu. Toplu prova da dâhil bu hafta bütün kontrbas çalışma saatlerimi kaçırmıştım. O yüzden önümüzdeki hafta boyunca ek saatlerde tamamlamak için çırpınacaktım.

Erin döndüğünde yatağıma dönüp akşamdan kalmışlığımın kalıntılarını da uyuyarak atlatmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Esneyerek kapıya doğru döndüm, "Ben erkenden yatmayı düşünüyorum-"

Erin yalnız değildi. Kolunun altında Mindi, önceki gece çeyreklik oynarken partnerim olan kız duruyordu. İlk önce akşamdan kalmışlığının benimkinden de fena olduğunu sandım

Ama sonra Erin'in yüzündeki acı ifadeyi fark ettim ve Mindi'nin kıpkırmızı kesilmiş, kanlanmış gözlerine baktım. Sadece alkol yüzünden kendini berbat hissetmiyordu. Ağlamıştı. Çok ağlamıştı. Bacaklarımı yataktan aşağı indirdim.

"Erin?"

"J, bir sorunumuz var." Kapı arkalarından kapandı ve Erin Mindi'yi yatağına çekip oturttu. "Dün gece senle ben gittikten sonra Mindi Buck'la dans etmiş." Mindi irkilip gözlerini kapadı, gözünden yaşlar süzülmeye başladı.

Kalbim hızlanmaya başladı. Erin'in söyleyebileceği her şeyi hayal ettim ve hiçbiri hoş değildi. Uzun zamandır dua etmiyordum ama yalvardığımı fark ettim. *Lütfen Tanrım lütfen benim yaşadıklarımdan fazlasını yaşamış olmasın. Lütfen. Lütfen.*

"Mindi'yi odasına çıkmaya ikna etmiş." Mindi elleriyle yüzünü kapattı ve başını bir çocuk gibi Erin'in omzuna yasladı. "Şişt, Şişt," Erin mırıldanarak onu iki koluyla sardı. Mindi'nin başının üstünden birbirimize baktık ve o zaman onu kurtaran bir Lucas olmadığını anladım.

"J, söylemek zorundayız. Artık söylemek zorundayız."

"Kimse bana inanmaz!" dedi Mindi boğuk bir sesle. Sesi pürüzlüydü ve onun da benim yaptıklarımı yaptığı-

nı düşündüm-Buck'a durması için yalvarmıştı. Gece boyunca ağlamış olmalıydı sonra da günün geri kalanında, hiç olmadığım kadar öfkeliydim ve korkuyordum. "Ben şey değilim..." Sesi fısıltıya dönüştü. "Bakire değildim."

"Önemi yok," dedi Erin kararlı bir sesle.

Boğazımdaki yumruyu yutkunduğumda indirebildim ama mücadele verdi. "Sana inanacaklar. Daha önce de-benimle denedi, bir ay önce."

Mindi'nin nefesi kesildi, nokta nokta kızaran yüzü ve ardına kadar açık gözleri bana döndü.

"Sana da mı tecavüz etti?"

Ensemden ayak bileklerime kadar ürperirken başımı iki yana salladım. "Biri onu durdurdu. Şanslıydım." Bu ana kadar ne kadar şanslı olduğumun bilincinde değildim. Bildiğimi sanıyordum ama bilmiyormuşum.

"Ya." Sesi usulca titredi ama ağlamayı bırakmadı. "Bu sayılır mı?"

Erin, Mindi'yi uzanmaya ikna ederek üstüne bir battaniye örttü. "Sayılır." Mindi'nin yanına oturup elini tuttu. "Lucas sana şahitlik eder mi, J? Yani tahminimce hakkında bildiklerimize bakılırsa edecektir."

Lucas o gece polisi aramasına izin vermediğim için çok öfkeliydi. Olanları polise bildirmeyerek Buck'ın kendini dokunulmaz hissetmesine izin verdiğimi fark etmemiştim. Yeniden yapacağını. Lucas'ın Buck'a yaptığının yeterince caydırıcı olduğunu düşünmüştüm. Ama merdivenlerde yaptığını engellememişti... ya da partide, Kennedy'nin gözü önündeki tehditkâr imalarını.

Başımı salladım. "Edecektir."

Erin titrek bir nefesle Mindi'ye baktı. "Polise haber verip hastaneye falan gitmemiz gerek, değil mi? İlk önce ne yapmamız gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Hastane mi?" Mindi korkmuştu ve onu suçlayamazdım.

"Büyük ihtimalle...muayene falan edeceklerdir." Erin yumuşak bir sesle konuştu ama *muayene* dediği anda Mindi'nin gözleri kocaman açılıp yeniden gözyaşlarıyla doldu. Parmak boğumları battaniyeyi kavrarken bembeyaz kesildi. "Ben muayene istemiyorum! Hastaneye gitmek istemiyorum!"

Onu nasıl suçlayabilirdim, özellikle de polise şikâyet etmek daha fazla acı ve aşağılanma yaratacakken?

"Seninle geleceğiz. Bunu yapabilirsin." Erin bana döndü. "Önce ne yapmalıyız?"

Başımı iki yana salladım, kampüs polisini düşündüm. Don gibileri bu tür bir durumda ne yapılacağını bilebilirdi. Bazıları da bilmezdi. Doğrudan hastaneye gidebilirdik ama hangi adımları takip etmemiz gerektiğinden emin değildim. Telefonumu açıp numarayı çevirdim.

"Alo?" Lucas'ın sesi tetikteydi, onu daha önce hiç aramadığımı fark ettim.

"Sana ihtiyacım var." Gönderdiği çalışma sayfaları ve dün sabahki meşru müdafaa dersleri haricinde iletişim kurmayalı bir hafta olmuştu.

"Neredesin?"

"Odamda." Ne istediğimi sormasını bekledim ama sormadı.

"On dakikaya oradayım."

Gözlerimi kapadım. "Sağ ol."

Telefonu kapadı ben de telefonumu koydum ve bekledik.

***

Lucas Mindi'nin göz hizasında topuklarının üstüne çömelmişti. "Şikâyet etmezsen yine yapacak. Başkasına." Sesi odanın öteki ucundan zar zor duyuluyor, içimden bir mırıltı gibi geçip gidiyordu. "Arkadaşların yanında kalacak."

Erin yatağa oturmuş, Mindi'nin elini tutuyordu. Bu kızı tanımıyordum bile ama Buck sayesinde artık müttefiktik, aramızda kimsenin bağlantılı olmak istemeyeceği türden bir bağ vardı.

"Sen de orada olacak mısın?" Sesi bir fısıltıydı.

"İstersen," dedi Lucas.

Mindi başını salladığında kıskançlık hissimi bastırdım. Bu durumda imrenilecek bir yan yoktu.

***

Acil servisin bekleme odasındaki televizyonun sesi kulak zarımı patlatacak yükseklikteydi ve bu zaten ağrıyan

başıma yarar sağlamıyordu. Kapamak ya da sesini kısmak istedim ama üç metre ötesindeki sandalyeye yerleşmiş olan yaşlı bir adam komedi programının tekrarını izliyordu. Eğer o gürültü burada olmasının nedenini unutmasını sağlıyorsa eğlencesini elinden almaya ne hakkım vardı? Lucas yanıma oturdu, büktüğü dizi bana doğru dönüp bacağımın üst kısmına değdi. Eli benimkine öyle yakındı ki serçe parmağımla onunkini okşayabilirdim. Yapmadım.

"O programa bir garezin mi var?"

Gülünç sorusu somurtkanlığımı bozdu. "Hayır, ama sanırım sokağın öteki ucundan bile duyabilirim." O hayalet tebessümünü takındı, ben de içinde eriyip kaybolmak istedim.

"Hımm," dedi, dizine yasladığı çizmeye bakarak. "Sen de mi biraz akşamdan kalmasın?" Erin'le Mindi ona dün gece olanları ayrıntılarıyla anlatırken benim de Greek partisine Erin'le gittiğimi anlamıştı.

"Belki, biraz." Buck'ın da orada olacağını bildiğim bir partiye giderek kendimi aptalca tehlikeye attığımı mı düşündüğünü merak ettim. Tanıştığımız geceki azarı-*çok sorumluluk sahibisin*-hâlâ canımı yakıyordu, çünkü doğruydu.

"Peki seninle konuştu mu? Dün gece?" Hâlâ çizmelerine bakıyordu.

"Evet. Dans etmek istedi."

Çenesi kasıldı, gözleri benimkilerle buluştuğunda soğuktu.

"Hayır dedim." Sesimdeki savunmacı tavrı duydum.

Lucas derin bir nefes alıp tamamen bana döndü, sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Jacqueline, şu anda bizzat peşine düşüp *yaptıklarını burnundan getirene kadar dövmek* yerine burada oturup adaletin kanunlara uygun bir şekilde işlemesini beklemek tüm sabrıma mal oluyor. Seni suçlamıyorum-Mindi'yi de. İkiniz de onun yaptıklarını hak etmediniz-böyle bir hak etmek söz konusu bile olamaz. Bu psikopatların ve geri zekâlıların savunduğu rezil bir yalan. Tamam mı?"

Başımı salladım, bu beyanı karşısında nefessiz kalmıştım.

Gözleri kısıldı. "*Hayır* cevabını kabul etti mi?" Cümlesinin sonunda duyduğum şuydu: *Bu sefer?*

Tekrar başımı salladım. "Kennedy yanımdaydı. Buck'ın yanında ne kadar garip davrandığımı fark etti, ben de ona olanları anlattım. Senden ya da kavgadan bahsetmedim. Sadece kaçtığımı söyledim."

Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık belirdi. "Nasıl karşıladı?"

Kennedy'nin karakteriyle hiç uyuşmayan küfürlerini hatırladım. "Onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Buck'ı dışarı çıkarıp benden uzak durmasını söyledi... Bu da Buck'ın kendini zayıf hissetmesine yol açmış olmalı, o yüzden de..." Mindi'ye o yüzden tecavüz etmişti.

"Şimdi ne dedim ben? Bu senin suçun değil."

Başımı sallayıp bakışlarımı kucağıma indirdim, göz-

yaşlarım gözlerimi yakıyordu. Benim suçum olmadığına inanmak istiyordum ama Mindi, Kennedy Buck'ı hırpaladıktan sonra incinmişti. Benim yüzümden. Benim suçummuş gibi hissediyordum. Öyle olmadığını bilsem de bağlantı kurmaktan kaçınamıyordum.

Lucas'ın parmakları çenemi okşar gibi tutup yüzümü kendine çevirdi. "Senin. Suçun. Değil."

Başımı tekrar sallayıp sözlerine sanki kurtuluşummuş gibi sığındım.

***

Bir komşunun evinin önüne park edip kamyonetin kapısını mümkün olduğu kadar sessizce kapatarak tek tük aydınlatılmış araba yolundan dışarıdaki garaja doğru parmak ucumda yürüdüm. Saat geçti-kimsenin camdan dışarı bakıp da bir kızın bir erkeğin dairesine gizlice girdiğini görmeyeceği kadar geç olduğunu umdum.

Lucas'ın motosikleti basamakların altına park edilmişti. En alt basamakta, elim tırabzanda durdum, kalbim küt küt atıyordu. Dönüp Doktor Heller'ın evine baktım. İçeride ışıklar yansa da hareket görmedim. Derin bir nefes alıp basamakları çıkıp kapıya hafifçe tıkladım.

Kapıda bir gözetleme deliği vardı, yani kapıyı yüzünde şaşkın bir ifadeyle açtığında beni veranda ışığının altında beklerken gördüğünü anladım. Bir saat önce beni Erin ve Mindi'yle yurda bırakmıştı ve o gittikten sonra söylemek istediğimi söylemediğimi fark ettim.

Söylemek istediklerimin çoğu da söylerken onu görmemi gerektiriyordu.

"Jacqueline? Neden-?" Yüzümdeki ifadeyi görünce beni içeri çekip kapıyı arkamdan kapadı. "Ne oldu?" Elleri dirseklerimi kavradığında başımı kaldırıp ona baktım. Lastikli pijama altı ve siyah bir tişört giyiyordu, dövmelerinin seksi çizgileri kollarından bileklerine kadar uzanıyordu. Bir de gözlerinin mavisini ve koyu kirpiklerini ortaya çıkaran ince, siyah çerçeveli gözlük takmıştı.

Derin bir nefes alıp ödleklik etmeden önce her şeyi söyleyiverdim. "Sana sadece şeyi söylemek istedim-Seni özlüyorum. Belki kulağa aptalca geliyor-çünkü birbirimizi tanımıyor sayılırız ama e-mail'ler ve mesajlar arasında ve... diğer her şeyden sonra sanki tanıyormuşuz gibi hissettim. Tanıdığımızı. Ben-başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum—ikinizi de özledim."

Yutkundu, gözlerini kapayıp yavaş bir nefes aldı. Tamamen mantıklı davranıp doğru-şeyi-yaparak beni kendinden uzaklaştıracağını biliyordum ve ona bu fırsatı vermemeye kararlıydım. Ama sonra gözleri açıldı, "Siktir et," diyerek beni kapıya yasladı, kollarını başımın iki tarafına dayayarak beni hiç öpülmediğim kadar güçlü öptü, öyle ki ağzının kenarındaki halkanın dudağımın yüzeyini çizdiğini hissedebiliyordum.

Sert vücudunu benimkine yasladığında ben de karşılık verdim, tişörtünü çekerek bedenine sokulduğumda dili ağzımın içinde gezindi. Bir an için çekildiğinde utanç ve-

rici şekilde anlamsız bir ses çıkardım ve o da hafifçe güldü, yalnızca montumu çıkarıyor ve beni kanepeye doğru çekiyordu. Oturup beni bacaklarımı iki yana açarak kucağına aldı, başımı tek eliyle tutarken diğeriyle de beni kendine çekiyordu.

Birbirimizden nefes nefese ayrıldık; gözlüğünü komodinin üstüne atıp tişörtünü çıkardıktan sonra benimkini daha nazik bir hareketle çıkardı.

Sıcak elleri yan taraflarımı kavrayıp beni daha da sıkı tuttu, dudaklarımız birlikte hareket ederken dili benimkiyle ağır, güçlü okşayışlarla buluştu. Kollarımı boynuna dolayıp ağzımı açarak onu içeri aldım. Ağzımın kenarını öpüp dudaklarını boynumun altındaki çukura getirdiğinde başım geriye düştü. Hafifçe emdiğinde tetiklenen yumuşak, istekli iniltilerime engel olamadım.

"Burada bir çilin var," diye fısıldadı, dilini çenemin hemen altındaki noktada gezdirdi. "Her üstüme çıktığında aklımı başımdan alıyor. Bunu yapmak istiyorum..." Ağzını usulca gezdirişi beni sınıra itti ve dizlerim kalçalarının etrafında kasılırken üstünde sarsıldım.

Açık renkli gözleri ateşler saçarken sutyenimi çıkardı parmak uçlarıyla iç-içe daireler çiziyor, bana öyle nazik dokunuyordu ki arzudan başım dönüyordu. Elleri göğüslerimi avuçladı, başparmakları alt taraflarını okşadı ve ben de yüzümü onunkine eğip dilini emerek ağzımın içine aldım, elimi sert karnından aşağıya doğru indirip yumuşak flanel pantolonunda gezdirdim. İplerden birini çektim.

"Tanrım, Jacqueline," dedi bir nefesle, kolları etrafıma dolanırken elime yaslandı, ağızlarımız birbirinin tadına bakarken parmakları ensemde, saçlarımın içinde kayboldu. Öpücüğü yarıda bırakarak alnını omzuma yaslayıp inledi, dişleri kenetlenmişti. "Bana durmamı söyle."

Şaşkın bir şekilde başımı iki yana salladım, ama bu hareketim ateşli mi yoksa belli belirsiz miydi bilmiyordum. Nefesi göğüslerime vurduğunda kulağına eğildim, bir mırıltıyla. "Durmanı istemiyorum," dedim.

Tek kelime etmeden beni de tutup yan tarafa yuvarladı, pantolonumun fermuarını açıp elini iç çamaşırımın varla yok arasındaki kumaşıyla tenimin arasına soktu, beni öperken parmakları aradığı noktayı buldu. Adını ağzına doğru verdiğim bir nefesle söylerken parmaklarım kol kasını kavramıştı, sesi kulağımda alçak bir kükreme gibiydi. "Jacqueline. Dur de."

Başımı bir kez iki yana salladım, avcum aşağıya kayarak bedeninin benden istediği şeyin kanıtına yaslandı. Bir nefesle, "Durma," dedim. Koşulsuz olarak onun istediği şeyi istediğimi söylüyordum. Onu öptüm, devam etmek için ihtiyacı olan tek onayın hareketlerim ve sözlerim olduğundan emindim.

Yanılıyordum. "Dur de, lütfen. *Lütfen*." Son fısıltısı reddedemeyeceğim bir yakarıştı. Nedenini anlamasam bile.

"Dur," diye fısıldadım, aslında ciddi olmasam da, istemesem de, Lucas titreyerek elini üstümden çekti. Elleri-

mi göğüslerimizin arasına yerleştirdi. Kıpırdamadım, konuşmadım. Uzun dakikalar boyunca kollarında uzandım, ta ki nefesi yavaşlayana, en sonunda derin ve düzenli hale gelene kadar.

Landon Lucas Maxfield kanepesinde uyuyakalmıştı. Benimle.

***

Francis'in içeri alınmak için boğuk boğuk miyavlama sesine uyandım. Lucas'tan dikkatle ayrılarak kanepeden kalkıp onu içeri almaya gittim; sutyenimle uzun kollu tişörtümü de alıp giydim. Lucas'ın kedisiyle beraber buz gibi hava da içeri girdi ve kapıyı o çekilir çekilmez hemen kapadım. Kuyruğunu iki saniyeliğine bacağıma doladıktan sonra yatak odasına gitti. Sanırım bundan daha fazla minnet göstermiyordu.

Kanepeye gittim ama Lucas'ı uyandırmak ya da yeniden kollarının arasına girmek yerine yere oturup onu inceledim. Koyu saçları tarafından kısmen kapanmış yüzü, dolgun, hafifçe aralık dudakları ve kalın kirpikleri uykuda bir araya geldiğinde, erkeğin içindeki çocuğu daha önce görmediğim kadar net görebiliyordum. Akşam ne olduğunu anlamıyordum, neden onu durdurmamı sağladığını ya da neden herkesten uzak durduğunu, *benden* uzak durduğunu, ama anlamak istiyordum.

Gül dövmesinin olası bir ipucu olduğunu düşündüm,

özellikle de kalbinin üstünde olduğu düşünülünce. Kollarındaki dövmelerin çoğu semboller ve karmaşık desenlerden oluşuyordu, aralarında ona ait bir desen olup olmadığını merak ettim. Tam o sırada sırtüstü yattı ve nihayet sol tarafındaki kelimeleri okuyabildim:

Sevgi mantığın yokluğu değil
İrdelenmiş ve yeniden hesaplanmış halidir
Isıtılmış ve kalbin içine
sığması için şekillendirilmiştir

Büyük olasılıkla çok uzak geçmişinde Lucas'ın birini çok sevdiğini anlamak için daha fazla kanıta ihtiyacım yoktu. Kaybettiği biri olmalıydı çünkü hayatındaymış gibi görünmüyordu. Sonra yüzünün yakınındaki, yukarı bakan bileğindeki dövmeye daha yakından baktım. Mürekkeple kaplı desenin arasında normal pembe teniymiş gibi gizlenen ince ama derin bir yara izi vardı. Bir taraftan ötekine uzanıyordu-tüm bileğini kaplıyor, dövmelerinin altında gizli bir kod gibi saklı duruyordu.

Sağ bileğinde de aynı, etrafını saran dövme vardı, yüzünde uyanmak üzere odluğuna dair bir iz aradıktan sonra göğsünden kaldırıp bakmak için hafifçe çevirdim. O da diğer bileği gibi tamamen yara iziyle kaplıydı-dövmeci tarafından ustalıkla gizlenmişti.

Şaşkınlıkla yerde oturup uyuyuşunu izledim. Bunu ona hiç sorabilir miydim bilmiyordum, bana isteyerek

anlatacağı bir şey miydi. Kennedy'yle yaşadığım ayrılıktan sonra sefil gibi geçirdiğim günler ve geceler olmuşsa da asla intiharı düşünecek kadar depresyona girmemiştim. İnsanı o umutsuz noktaya neyin itebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten de. Geç olmuştu ve yurduma gitmem gerekiyordu. Dersimiz-benim dersim sekiz saat sonraydı. Mutfak tezgâhında açık bir zarf buldum ve üstüne yurda döndüğümü ve onunla yarın görüşeceğimizi yazdım.

"Bekle." Lucas'ın sesiyle elim kapı tokmağındayken durdum. Uyku mahmuru bir halde doğrulup oturdu.

"Seni uyandırmak istemedim, not bıraktım." Komodinden alıp katlayarak cebime koydum. Söyleyecek ve soracak o kadar çok şey vardı ki hiçbirini söyleyemedim.

Gözlerini ovuşturup ayağa kalktı, boynunu sağa sola yatırıp esnetti; kollarını arkaya uzattığında gözleri kapalıydı. Kol ve göğüs kasları hareket ettiğinde dik dik bakmamaya çalıştım ama o gözlerini açıp bakana kadar ben gözlerimi ondan alamadım.

"Sana kamyonetine kadar eşlik edeyim."

Tişörtünü almak için döndüğünde bir kez daha onu utanmazca izlemeye koyuldum. Kaslı omuzlarının üst kısmında ve sırtında başka dövmeler ve yazılar daha vardı ama tişörtü onları çabucak kapadı. Yatak odasına gidip kapüşonlu sweatshirtü ve daha önce giyerken hiç görmediğim, fena yıpranmış bir çift Sperry ile döndü. Normalde sürekli çizme giyerdi.

"Francis yataktaydı? Patisiyle kavrama yeteneği geliştirmediyse onu içeri sen almış olmalısın." Bana doğru yürürken gülümsedi. Yaklaştığı sırada başımı salladım ve tebessümü soldu. Birbirimize sarılıp uyamadan önce olanları düşündüğünü biliyordum, durmak istemediğimi belirttiğim halde *dur* demem için yalvardıktan sonra onun hakkında ne düşündüğümü merak ediyordu. Bir bilseydi-beni tuhaf bir şekilde reddettiği için yaşadığım şaşkınlık bileklerindeki yaralara neyin sebep olduğuna dair endişemle boy ölçüşemezdi bile.

On Dokuz

Lucas derste beni bir hafta görmezden geldikten sonra Pazartesi sabahı ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Fark küçüktü ama göz ardı edilemezdi. Sınıfa girdiğimde gözlerimiz buluştu ve dudaklarında bir tebessüm ifade edebilecek minicik bir kıpırtı oluştu. Onunla ilgili her şey tanıdık gelmeye başlamıştı. Dans ettiğimiz gece, hatları hoşlanılmayı fazlasıyla hak eden bir erkek oluşturuyordu. Şimdiyse sert hatlı bir çene kemiği, belirgin bir çenesi, önceden kırıldığını hafifçe belli eden bir burnu vardı. Elmacık kemiğinde hilal şeklinde bir yara izi vardı ve renksiz gözleri de bazen biraz ürkütücü oluyordu. Dağınık saçlarının kâkülleri bu bütünü yumuşatacak kadar uzundu; saçını kısa kesse tamamen farklı biri gibi görünürdü.

Dikkatini her zaman yanında taşıdığı resim defterine çevirdi, ben de basamaklardan aşağıya yuvarlanmamak için önüme baktım. Daha saatler önce yüzümü ellerinde tutmuştu, beni kamyonetimin kapısına yaslayıp sanki yapmak istediğim şeyi yapmışız gibi öpmüştü.

Yurduma tutku sarhoşluğuyla dönmüştüm.

Benji'nin yanındaki yerime oturup omzumun üstünden bakma içgüdüme karşı koydum. Beni izlemiyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktım, izliyorsa yakalanacaktım.

Sağımdaki kız her Pazartesi olduğu gibi yanındakine hafta sonunu özet geçiyordu... bir de onu duyabilen yirmi otuz kişiye. Benji onun hareketlerini biraz teatral da olsa kusursuzca taklit ediyordu, ben de kahkahamı saklamak için öksürme numarası yaptım. Maalesef dikkatini çeken öksürüğüm oldu.

"Ne yapıyorsun, *Ölüyor musun*?" diye sorup yapmacık, alaycı bir tavırla güldüğünde başımı iki yana salladım. "Eh, insan içinde ciğerini çıkartmak hiç çekici değil—haberin olsun"

Yüzüm kızardı ama hemen sonra Benji ona doğru eğildi. "Hımm, her Pazartesi sabahı sınıfın yarısına alkolik bir şırfıntı olduğunu en ürpertici ayrıntılarına kadar, teferruatıyla anlatman da *hiç çekici değil.* Haberin olsun."

Kızın birden nefesi kesildi ve etrafındakiler de kahkahalarını bastırmaya çalıştılar, ben de dosdoğru önüme bakmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Neyse ki Doktor Heller tam o sırada girdi ve ders başladı. Ben de üç sıra

arkada, beşinci sırada oturan Lucas'ın varlığını unutmaya çalıştığım elli uzun dakika geçirdim.

"Ee... finale dokuz gün var." Benji sırt çantasını toplayıp ben de benimkini toparlarken bana sırıttı.

"Hı hı."

"Dokuz gün sonra artık... *kısıtlamalar* yok."

Kaşları aşağı yukarı dans ederken ona bakıp gözlerimi devirdim. "Ee? Ee?"

Elimde olmadan Lucas'ın hâlâ sınıfta olup olmadığını kontrol ettim. Yine daha önce konuştuğu o Zeta kızıyla konuşuyordu ama onun arkasından bana bakıyordu.

Benji sıraların arasında yan yan ilerlerken ağzı kulaklarındaydı. Sıra dışı feminenlikte bir sesle "200 dolara *Ateşli Asistanları* seçiyorum, Alex*," dedikten sonra *Jeopardy* jenerik müziğini mırıldanmaya başladı. Çıkmadan önce Lucas'a gülümsediğinde de *hâlâ* mırıldanıyordu.

Lucas benim durduğum basamağa indiğinde kızarmadığımı umdum ama ikimiz de sınıftan çıkana dek konuşmadık. Boğazını temizleyip omzuyla uzaklaşmakta olan Benji'yi işaret etti. "O, ee, biliyor mu? Şeyi...?"

Alt dudağını ve küçük gümüş halkayı kemirdi, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Aslında onun sayesinde öğrendim... yani kim olduğunu."

"Ya?" Daha önce bir kere yaptığı gibi bana İspanyolca dersime kadar eşlik etmek için yürümeye başladı.

---

* Jeopardy adlı yarışma programının sunucusunun adı.

"Bizi fark etti... birbirimize baktığımızı," Omuz silktim, "sonra da bana senin grup çalışmalarına gelip gelmediğimi sordu."

Lucas gözlerini bir an için kapayıp bir nefes aldı. "Tanrım. Çok üzgünüm." Bekledim, bana nihayet Landon/Lucas hilesinin sebebini söylemesini umdum. Bir iki dakika boyunca yokuşlu kampüste yürüdük, her adım bizi sınıfıma yaklaştırıyordu. Gökte tek bir bulut bile yoktu ve güneş bizi ışık huzmelerinde ısıtırken ağaç ve binaların gölgelerinde donuyorduk.

"Seni ilk hafta fark ettim." Sesi yumuşaktı. "Sadece güzelliğinden dolayı değil, tabii onun da payı oldu." Gülümsedim, adımlarımız birbirine uyum sağlarken ayaklarımızı izledim.

"Dersi dinlerken bir şey dikkatini çektiğinde dirseklerinin üstüne yaslanıyordun. Güldüğünde asla dikkat çekmek için değil, sadece-gülüyordun. Saçını sol kulağının arkasına takıntılı bir şekilde atıp sağ tarafın bir perde gibi inmesine izin veriyordun. Sıkıldığında ses çıkarmadan ayağını yere vurup parmaklarını sırada bir enstrüman çalıyormuş gibi gezdiriyordun. Resmini çizmek istedim."

Durup güneşin altında durduk, dil sanatları binasının gölgeli girişinden hayli uzaktaydık. "Neredeyse seni her gördüğümde *onunlaydın*. Ama bir gün binaya tek başına geldin. Senden önce giren birkaç kız için kapıyı tutmuştum ve senin de yetişmeni bekledim. Geldiğinde memnun oldun, biraz da şaşırdın. Diğerlerinin aksine rastgele

birinin senin için kapı tutmasını beklemiyordun. Bana gülümseyip, 'Teşekkür ederim.' dedin. Bu da son damla oldu. Özel derslere gelmemen için dua ettim, özellikle de onunla. Asistan olduğumu bilmeni istemedim. Değerini bilmiyordu, yanında durduğunda, elini tutarken. Sanki onun için bir aksesuarmış gibiydin." Kaşlarını çattı, ben de Kennedy'nin yanında kendimi aynen öyle hissettiğimi hatırladım. Çok fazla. "Asla incinmeni istemedim ama seni ondan almak istedim. Kendime sürekli onun olup olmamanın bir şey ifade etmediğini söylüyordum. Çünkü geçemeyeceğim bir sınırın ötesindeydin. Sonra ara sınav günü gelmedin-sonrakinde de, sonrakinde de. Sana bir şey olduğunu sanıp endişelendim. O ilk günlerde biraz içine kapanıktı. Haftanın sonundaysa kızlar onunla dersten önce flört etmeye başlamıştı. Onun verdiği tepkiden ne yaşadığınızı anladım.

"Dersi bıraktığından emindim o yüzden, bencilce mest oldum. Ne yaptığımı bile fark etmeden kampüste seni aramaya başladım." Gözlerime bakıp sesini daha da alçalttı. "Sonra da Cadılar Bayramı partisi oldu."

Nefes alamadım. "Sen orada mıydın? Partide miydin?"

Başını salladı.

"Nasıl? Greek değilsin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Önceki gece dernek evinin klimasını tamir etmiştim. Tamirciler akşamları ve hafta sonları acil olmayan durumlarda gelmez ama sözleşmeli çalıştığım için kabul ettim. Bahşiş almayı reddedince

bir iki çocuk beni partiye davet etti. Sadece senin orada olmanı umduğum için evet dedim. İki hafta olmuştu ve bu kampüs öyle büyük ki seninle asla karşılaşmayacağımı düşünmeye başlamıştım." Hafifçe gülüp ensesini sıvazladı.

"Vay canına. Takipçi bir sapık gibi konuşuyorum."

Bana göre tamamen seksiydi. *Tanrım.* "Neden benimle o gece hiç konuşmadın? Şeyden önce..."

Başını salladı. "Öyle içine kapanık ve çökmüş görünüyordun ki. Neredeyse sana yaklaşan tüm erkekleri yüzlerine bile bakmadan reddettin. Onlardan biri olmaya niyetim yoktu. Zaten tanıdığın birkaç kişiyle dans ettin-o da onlardan biriydi."

"Buck."

"Evet. Sen ayrıldıktan sonra o da peşinden geldi ve ben de belki... belki ikinizin kimse bilmeden beraber ayrılma kararı aldığınızı düşündüm. Benimle dışarıda buluş falan gibi."

Sınıf arkadaşlarımdan üçünün binaya girişini izledim. "Oda arkadaşımın erkek arkadaşının en yakın arkadaşı. Yani, artık *eski* erkek arkadaşının en yakın arkadaşı. Tanıdığım bir varlıktı. Bir arkadaş sanıyordum. Nasıl da yanıldım."

Başını sallayıp yüzünü astı. "Gitmek üzereydim-motorumu ön tarafa park etmiştim. İçimde bir huzursuzluk vardı. Ama dönem boyunca erkek arkadaşına karşı hissettiğim dayak atma arzusunu duyduğum için kendi

nedenlerimi sorguladım. Kendimle tartışarak bir dakika kaybettim. O yüzden üzgünüm. En sonunda gerçekten birlikteyseniz önden dolanıp Harley'me atlayarak çekip gitmeye karar verdim. Seni unuturdum."

"Ama öyle olmadı."

"Evet."

Aniden etrafımızda koşuşturan insanlar olmadığını fark edince telefonumu çıkardım. Onu iki geçiyordu. "Kahretsin. Geç kaldım."

"Aman. Bu geç kaldığında seni sınıfa rezil eden hoca değil mi?"

Etkileyici. "Hatırladın." Homurdanıp telefonumu çantama tıktım. "Şimdi de dersi asmak istiyorum sanki."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Seni dönemin son haftasında ders ekmeye teşvik edersem ne tür bir üniversite çalışanı olurum?"

"Sadece ders tekrarı yapıyoruz. A aldım. Tekrar ihtiyacım yok."

Birbirimize baktık.

Başımı yana yatırıp açık renkli gözlerine baktım. "Senin dersin yok mu?"

"On bire kadar yok." Daha önce de hissettiğim gibi, yüzümde gezen bakışları yumuşak bir esinti gibiydi ya da mümkün olan en hafif dokunuştu. Bakışları ağzımda durdu.

Dudaklarımı araladım, nefesim yavaşlarken kalbim hızlandı. "Resmimi tekrar çizmedin."

Gözleri gözlerimle buluştu ama cevap vermedi, mesajındaki talebini unutmuş olabileceğini düşündüm.

"Aklından çizmekte zorlandığını söyledin. Çenemi, boynumu..."

Başını salladı. "Bir de dudaklarını. Onları daha az tadıp daha çok izlemem gerektiğini söyledim."

Başımı salladım. Yüce Tanrım. *Hatırlamadığı* bir şey var mıydı?

"Bence çok aptalca bir şey söyledim." Yine ağzıma bakıyordu.

Dudaklarım onun yoğun incelemesi altında karıncalandı. Parmaklarımı üstlerinde gezdirmek istedim. Ya da gıdıklanma hissini geçirmek için dişlerimin arasına almayı. Dilimle ıslattığımda Lucas birden nefes aldı. "Kahve. Bir kahve içelim."

Başımı salladım ve tek kelime daha etmeden günün bu saatinde kampüsteki en kalabalık yer olan öğrenci merkezine doğru yürümeye başladık.

"Demek gözlük takıyorsun, hım?" Minicik bir masada oturmuş kahvelerimizi yudumluyor ve besbelli rahat olmadığımız bir sessizliğe katlanıyorduk, o yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Şey, evet."

Harika. Lafı *o* geceye getirmiştim. Ama *o geceden* bahsetmemeli miydim? Konuşmamız gerekmez miydi? Beni asistan olduğu için mi yoksa bileklerindeki yaralar yüzünden mi kendinden uzaklaştırdığını sormamalı mıydım?

"Lens takıyorum. Ama günün sonunda gözlerim yoruluyor."

Lucas'ın kapıyı açışı gözümde canlandı, yüzündeki endişe, gözlükler ona resmi bir görünüm verirken pijamalarının tam tersi bir etki yaratması. Boğazımı temizledim. "Sana yakışıyor. Gözlük. Yani her zaman takabilirsin, istersen."

"Motosiklet başlığıyla sıkıntı yaratıyor. Tekvando'da da."

"Ya, tabii. Tahmin edebiliyorum."

Yine sessizleştik, onun dersine ve benim kontrbas provama kırk dakika vardı.

"Şimdi resmini çizebilirim," dedi.

Sebepsiz yere yüzüm kızardı.

Neyse ki sırt çantasına uzanıyordu, resim defterini alıp boş bir sayfa açtı. Kalemini kulağının arkasından alıp bana baktı. Rengimdeki yoğunlaşmayı gördüyse bile söz etmedi. Tek kelime etmeden sandalyesine yaslanıp defteri dizine koydu ve çizmeye başladı, kalemi ne yaptığını bilen birinin çabasız kuvvetli kıvraklığıyla hareket ediyordu. Gözleri defterden bana ve sonra tekrar deftere dönüyordu, tekrar ve tekrar, sessizce oturup kahvemi yudumlarken yüzünü izledim. Ellerini izledim.

Biri için modellik yapmanın samimi bir yanı vardı. Lisede birinci sınıftaki resim dersinde fazladan not alabilmek için modellik etmeye gönüllü olmuştum. Katiyen resim çizmek gibi bir yeteneğim olmadığı için ders

boyunca bir masanın üstünde oturacağımı düşünmeden ekstra iki puan alma fırsatına atlamıştım. Bir sınıf dolusu genç erkeğe bana bir saat boyunca diledikleri gibi bakma izni vermek benim için yeni bir tuhaflık türüydü. Özellikle de Jillian'ın erkek arkadaşı Zeke portreye göğsümle başladığında. O arsızca bakıp arkadaşlarına sanatsal çabalarını gösterirken ben kızarıp onun meme uçları ve dekolteyle ilgili esprilerini ve de gömleğimi tümden çıkarmamı ya da en azından bir düğmesini açmamı istediğine dair söylemlerini duymazdan geliyordum.

"Çoğu ressam kafayı çizmekle başlar," demişti Bayan Wachowski omzunun üstünden bakarken. Zeke ve masadaki diğer çocuklar gülüp tüm sınıf bakmaya devam ederken ben de aşağılanma duygusuyla tutuşuyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

O hikâyeyi paylaşmayacaktım. "Liseyi."

Alnına düşen saçları orada olduğundan emin olduğum kırışıklığı kapıyordu ama dudakları birbirine kenetlendi.

"Ne?" diye sordum, bu sözlerin ne gibi bir değişim getirdiğini merak ediyordum.

Kafede, etrafımızdaki konuşmaların, müziğin ve mekanik seslerin arasında kurşun kalemin kâğıtta çıkardığı cızırtılı ses duyulmuyordu. Kalemin elinde dans edişini izledim, hangi tarafımı çizdiğini merak ettim, hangi taraflarımı çizmek istediğini de. On altı yaşındayken nasıldı? O zaman da resim çiziyor muydu? Kendi yaşındaki oğlanlarla takılıyor muydu? Âşık olmuş muydu? Kalbi taş

kalpli bir kız tarafından mı kırılmıştı? O yaraları bileklerine çoktan yansıtmış mıydı yoksa dahası mı vardı?

"Onunla üç yıldır birlikte olduğunu söyledin." Sadece onu duyabileceğim kadar yüksek bir sesle konuştu, kalemi ileri geri hareket ederken defterine bakıyordu. Sesinde bir soru yoktu. Kennedy'yi düşündüğümü varsaymıştı.

"Onu düşünmüyordum."

Çenesi kasıldı, dudakları tekrar kenetlendi. Kıskançlık mı? Kıskanmasını *istediğimi* fark ettiğimde suçluluk duydum.

"Lise hayatın nasıldı?" diye sordum ve hemen sonra sorumu geri almak istedim. Gözleri aniden benimkilerle buluştu eli durdu.

"Seninkinden hayli farklı olsa gerek." Gözleri hâlâ yüzümde geziniyordu, ama artık resim çizmiyordu ve yüz ifadesi çok gergindi.

"Öyle mi? Nasıl?" Gülümsedim, ya pencere kenarına tutunmaktan kurtulacaktık ya da aşağı düşecektik.

Bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Öncelikle, hiç kız arkadaşım olmadı."

Kalbinin üstündeki gülü düşündüm, sonra da sol tarafındaki şiiri. O aşkın taze olmasını istemiyordum. "Öyle mi? Bir tane bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben... konar göçerdim, denebilir. Kızlarla birlikte oluyordum. İlişkim yoktu. Derse gitmeye tenezzül ettiğim kadar asardım da. Yerlilerle ve sahil turistleriyle parti yapardım. Okulun hem içinde hem

dışında sık sık kavgaya karışırdım. Öyle sık atılıp uzaklaştırılırdım ki sabah uyandığımda gitmem mi gerekiyor kalmam mı emin olamazdım."

"Ne oldu?"

Yüzü ifadesizleşti.

"Ne?"

"Yani nasıl oldu da üniversiteye girip bu-" onu gösterip omuz silktim "-ciddi öğrenciye dönüştün?"

Elindeki kaleme baktı, başparmağının tırnağıyla kurşunu kazıyor, sivriltiyordu. "On yedi yaşındaydım, son kez okulu bırakmak üzereydim, hayatımın sonunda dek babamla teknede çalışmaya hazırdım. Bir gece bazı arkadaşlarla eğleniyorduk. Kumsalda ateş yaktık, turist çocuklarının daima ilgisini çekerdi-daima uyuşturucu isterlerdi. Arkadaşlarımdan biri satıcıydı. Öyle önemli şeylerden değil-sadece parti uyuşturucuları. Yüksek fiyata satardı ki bir kısmını dağıtıcısına vermeden kendimize saklayabilelim.

"Kız kardeşi o gece peşimize takıldı. Benden hoşlanıyordu ama on dört yaşındaydı. Tümden masumdu. Benim tipim değildi. Reddedilmeyi kaldıramadı ve gecemizi bir anlamda finanse eden çocuklarla flört etmeye başladı. Aptal ağabeyi o kadar uçmuştu ki onu izlemiyordu bile. Benim de aklım çok yerinde sayılmazdı ama dans ettiği çocuk onu sahilde yere çektiğinde kız ondan kurtulmaya çalışıyor gibiydi.

"Arkalarından gittiğimi hatırlıyorum ama ondan son-

rası bulanık. Çocuğun çenesini kırdığımı söylediler. Tutuklandım, suçlamalar kayda geçti. Büyük olasılıkla hapsi boylayacaktım ama o hafta Heller'lar ziyarete gelmişti ve Charles bir şey yapıp her şeyi halletti.

"Babamla konuştu. Bir baktım, dövüş sanatları kursuna yazılmışım. Yanlış düşünerek insanları zaten yapabildiğimden daha da iyi benzetmekte bir yarar görecek kadar aptaldım, o yüzden karşı çıkmadım. Ama öngöremediğim şey uzun zamandır ilk kez beni dengede tutması oldu. Charles gitmeden önce babamın hiç yapmadığı gibi öğütledi. Onu hayal kırıklığına uğratmak hoşuma gitmedi." Bana dikkatle baktı. "Hâlâ da gitmiyor."

Kahvelerimizi yudumladık ve bekledim, dilimi tuttum, devamı olduğunu biliyordum.

"Bana geleceğimi bir kenara attığımı söyledi, uyuşturucu ve kavgalardan daha iyisini hak ettiğimi. Annemin izlediğini söyleyip onu gururlandırmak mı yoksa utandırmak mı istediğimi sordu. Sonra üniversiteye girmemi sağlayacağına söz verdi, elinden gelen her bağlantıyı kullanacağını söyledi, denemem yeterdi. Bir kaçış yolu aradığımı biliyordu ve bana ikinci bir şans verdi."

Bu sözlerle sırtımda bir ürperti hissettim.

"O konuda çok iyi."

Gülümsedi, çok hafif. "Evet. Öyle. Ben de değerlendirdim. Son senem iyiydi ama ondan önce genel ortalamamın içine etmiştim. Beni şartlı bile olsa nasıl kabul ettirdi bilmiyorum. Babam ödeyemiyor tabii, o yüzden

bu kadar garip işim var. Dairenin kirasını ödüyorum ama onun benden aldığı kirayla normal şartlarda birinin garajında bir karyola bile bulamazdım."

"Senin için bir tür koruyucu melek."

Aydınlık, cesaret kırıcı gözlerini benimkilere doğrultu, "Tahmin bile edemezsin."

Yirmi

Erin'e şaşkın gözlerle baktım. "İfade vermeyebilir de ne demek?"

Oda arkadaşım telefonunu çalışma masasına vurdu. Küçük buzdolabımızdan bir şişe su aldıktan sonra kapısını çarptı. Ayakkabılarını çıkarıp bir tanesini odanın öteki ucuna fırlattığında ayakkabı duvardan sıçrayarak yatağının ortasına düştü.

"Onu susturmuşlar. Kennedy, D.J. Dean. Onu Buck'ı kendilerinin *halledeceğine* ikna etmişler-ya da ikna etmiş sayılırlar-Eğer ifade verirse tüm kardeşliği, hatta Greek sistemini çökerteceğini söylemişler."

"*Ne?*"

"Ona *kendini* suçlu hissettirmeye çalışıyorlar. Tecavüze

uğradığı için!" Erin'i daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Bu tam bir saçmalık. Katie'yi arıyorum."

Kalkıp yanına giderek aramasını engellemek için kolunu tuttum. "Erin, Mindi söylemeni istemiyorsa söyleyemezsin."

Bana dikkatle baktı. "J, Greek'lerin nasıl olduğunu bilirsin. Herkes zaten biliyor."

"Doğru ya."

Numarayı çevirdi ve kardeşlik derneği liderine olayın örtbas edilmesi teklifi hakkında düşündüklerini söylerken onu dinledim. "Tamam, bir saate Mindi'yi de alıp geliyorum." Telefonu indirdi. Yüz ifadesi daha sakin ve düşünceliydi. Yatağıma oturup elimi tuttu. "Sen de bizimle gelmelisin, J. Onlara sana ne yaptığını anlatmalısın."

Birden bir dizi kardeşlik derneği kızı karşısında ifade vermek Buck'ı polise şikâyet etmekten ya da bölge savcısına ifade vermekten daha korkutucu geldi. "N-neden?" diye geveledim. "Ben sizden değilim Erin. Umursamazlar—"

"Emsal niteliği taşıyor."

Kennedy'nin bu hukuk terimini kullandığını kaç kez duymuştum-en sevdiklerindendi. "Başarısız bir girişimin davranış kalıbı göstereceğinden emin misin? Sadece iki kez..."

Gözlerinde şimşekler çaktı. "Jacqueline-"

"Haklısın, haklısın... Tanrım, ne diyorum ben?" Ellerim titredi, yüzümden aşağıya doğru kaydılar ve Erin onları usulca çekti.

"Bunu bir daha yapmayacağından emin olmamız lazım."

Başımı salladım, haklı olduğunu biliyordum. Mindi'ye bir mesaj yazdı.

Erin Volvo'sunu açarken adımı duyup döndüğümde Kennedy'nin yurt arazisinde koştuğunu gördüm. "Selam, Jacqueline. Erin."

Erin'e gergin, ciddi bir tebessümle baktığında Erin kaşlarını çattı. Kennedy bana döndü. "Konuşmamız lazım." Ona ters ters baktım. "Ne hakkında? Mindi'yi dava açmamaya ikna etmelerine yardım etmen hakkında mı, hem de onun bana da ne yaptığını bile bile?"

Yorgun bir edayla iç geçirdi. "Öyle değil-"

"Ya? Nasıl peki?"

"Baş başa konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Erin'e baktım, dudaklarını büküp eski sevgilimi alaycı bir tavırla süzdükten sonra dikkatini bana çevirdi. "Ben Mindi'yi almaya gidiyorum, seninle dernek evinde buluşuruz?"

Onun beni ikna etmesine izin vermemden korkuyordu, zaten endişeliydim ya.

Kennedy'e baktığımda beni Buck'a karşı suçlamalarımı geri alamaya ikna etmek için geldiğini anladım. "Beni götürür müsün? Şimdi? Başka türlü konuşmayacağım."

Karşı koyuşumdan ötürü bozguna uğramış ve biraz da şaşkın görünerek kabul etti.

"Tabii, seni götürürüm, yolda benimle konuşursan."

Sedan'ın üstünden Erin'e baktım. "Orada görüşürüz."

Başını salladı, gözlerinde sarsılmaz bir umut vardı. Kennedy'nin peşinden arabasına gittim.

Teybin sesini arka planda çalacak kadar kıstıktan sonra ağır ağır sürmeye başladı, bir bileği deri kaplı direksiyonun üstünde duruyordu.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim." Karşıya baktı, gözleri benimkilerden uzaklaşıp yola kaydı. "Cumartesi gecesi bana söylediğin her şeye yüzde yüz inandığımı bilmeni istiyorum. Buck pisliğin teki—sadece derecesini bilmiyordum. Onu atmak için gerekli işlemlere başladık."

"Atmak mı-kardeşlikten mi? Ceza mı *bu* şimdi?" Gözlerimi kapatarak aklımı toplamak için başımı salladım.

"Buck bu kampüse yeminli sınıf başkanı olacağını düşünerek geldi, yükseleceğini, mezun yılında tüm kardeşliği hatta konseyi yöneteceğini sanıyordu, şimdiyse kızının üstüne düşmek üzere, babası olsun olmasın. Tabii ki ceza bu."

Nefesim kesildi. "Kennedy, *o bir kıza tecavüz etti.*"

İrkilecek kadar insanlık gösterdi. "Bunu anlıyorum ama—"

"*Ama*sı yok! Lanet olası bir *amas*ı falan yok!" O kendini beğenmiş suratını yumruklamamak için ellerimi kucağımda tutarken göğsüm kalkıp indi.

"Hapiste yatmayı hak ediyor, ben de bunu sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Eğer Kennedy beni ifade vermememem için ikna etmeye geldiyse bu tartışma tam tersi bir etki yaratmıştı. Evin önünde durup arabayı park etti. Direksiyonu iki eliyle tuttu.

"Jacqueline, anlaman gereken bir şey var. Buck haftalardır seninle yattığına dair palavralar anlatıyor. Diğerleri de onu destekledi. Herkes biliyor. Başka kimse senin *bana-tecavüz-etmeye-kalkıştı* hikâyeni yutmaz. Bunun için biraz geç yani."

Nefes alamadım, boğazım sıkıştı ve kollarımdan parmak uçlarıma kadar yayılan bir acı hissettim. Gözlerimi kapatıp baş dönmesine ve gözlerimin dolmasına karşı koymaya çalıştım, öyle öfke doluydum ki kapalı göz kapaklarımın ardında gözümü kan bürüdü.

"H... *hikâyem* mi?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Sana söyledim. Sana inanıyorum." Gözlerine baktım, bu çocuğu üç yıldır öyle yakından tanıyordum ki. Bana inanıyordu ama bu inancı itibarını kurtarma dürtüsüyle çakışıyordu. Doğru şeyi yapmayacaktı.

"Bana inanıyorsun ama burada oturup beni *başkalarını* inanmaya ikna etmekten vazgeçirmeye çalışıyorsun."

"Jacqueline, bundan daha karmaşık-"

"Tabii öyledir." Kapıyı ardına kadar açıp dışarı fırladım. Daha fazla itiraz edemeden önce kapıyı çarpıp arkamı dönerek Erin'le Mindi'nin kardeşlik evinin kaldırımına çıktım. Öfkeden, korkudan ve bir şeyle daha titriyordum: kararlılık.

★★★

Toplantıda yirmiden az sayıda kız vardı: Erin, Mindi, dernek görevlileri ve ben.

Katie başkan olduğu için uzun, cilalı masanın başında yer alıyordu. İki yanında da son sınıflardaki görevliler oturuyordu; Olivia'nın ablasının da aralarında olduğunu gördüm. Olivia'yla öyle çok benziyorlardı ki ikiz olabilirlerdi—cadaloz gibi dudak büküşlerine kadar.

"Mindi, tatlım, burada kimse seni suçlamıyor," dedi, sesinden sözleriyle çelişen bir samimiyetsizlik akarak. "Ama sorun şu ki, odasına onunla gittin. Yani, beklenti *belliydi*, değil mi?"

Derin bir nefes aldığımda Erin elini bacağıma koydu-henüz karşılık vermememem için uyarıyordu. Burnumdan nefes verip sessizce öfkemi sakladım. Ben yabancıydım. Kolaylıkla çıkarılabilirdim, bunun da Mindi'ye bir yararı olmazdı.

"Zaten bakire falan da değildin, değil mi?" diye sordu başka bir kız.

"Tanrım, Taylor, bunun ilgisi yok," dedi bir başkası.

Taylor omuz silkti. "*Benim* için önemli."

Mindi'nin yüzü bembeyazdı ve ya kusacakmış ya da bayılacakmış gibi duruyordu. Erin ona doğru eğilip fısıldadı, "Nefes al, tatlım."

Birçok kişi daha fazla aptalca şey söyledi, başkalarıysa daha mantıklı şeyler söyledi ve en sonunda Katie, Erin, ve

Buck'ın kaderini elinde tutan iki kişi dışında herkes konuşmuştu: Mindi ve ben. En sonunda Katie tokmağı hafifçe vurarak tüm konuşmalara son verdi ve bütün kafalar ona doğru döndü. Duruşu öyle kusursuzdu ki taç giyen bir kraliçe olabilirdi, gözlerini bana dikti. "Jackie, anladığım kadarıyla Buck'ın Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece sana tecavüz etmeye kalkıştığını iddia ediyorsun?"

Yan taraftaki birkaç kız mırıldandı ve biri kıkırdadı. Ellerimi kucağımda yumruk yaparak onları duymazdan geldim ve yutkunarak başımı salladım.

"Evet."

"Pekâlâ, affedersiniz. Onun burada olma sebebini bile anlamış değilim," dedi bir üçüncü sınıf temsilcisi." Gerçekten yapmadıysa-"

"*Yapmaya* kesinlikle niyetliydi," dedi Erin kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Sadece *başarılı olmadan* önce durduruldu."

Diğer kız saçlarını omzundan arkaya attı. "Ama o gece şikâyetçi olmamış. Neden? Ayrıca neden *şimdi*? Yani bunun sadece dikkat çekmek için bir oyun olmadığını nereden bilebiliriz? Ya da Buck'la başka bir derdin olmadığını?"

Erin yanımda kükrer gibi bir ses çıkardı.

"Tüm olanları gören ve benimle resmi bir ifade vermeye hazır biri tarafından durduruldu." Sesim titredi ve masanın altında Erin elimi bulup sımsıkı tuttu. "Neden o zaman değil de şimdi olduğuna gelince... yanlış bir ka-

rar verdim. Bunu başkasına da yapacağı aklıma gelmedi." Mindi'ye gözlerimde bir özürle baktım, sonra Katie'ye döndüm. "Sadece bana yaptığını sanıyordum."

"Kim gördü? Kardeşlikten biri mi? Çünkü, onlar Buck'ın aleyhine ifade *vermez*," dedi Taylor ve birçok kız başını salladı.

"Hayır. Lucas Maxfield."

"Ha, Onu tanıyorum," dedi Olivia'nın ablası. "Leziz..."

"O Cadılar Bayramı partisine kostümsüz gelen ve Greek Kardeşliği'nden olmayan çocuk mu? Kovboy çizmeleri? Koyu saç? Mükemmel gözler? Bir içim su?" dedi yanındaki kız.

"Evet, ta kendisi."

"Mindi," Katie araya girdi, "Dean'le D.J. seninle dün mü konuştu?"

Mindi başını salladı, hâlâ kanlı gözleri kocamandı. "Suçlamaları düşürmemi istiyorlar. Kendi aralarında halledeceklerini söylediler."

Kardeşlik başkanı ve yeminli birinci sınıf öğrencisi soru ve cevap şeklinde konuşurken kızlar başlarıyla onları takip etti. "Şimdi planların ne?"

"Bilmiyorum. Kafam çok karışık."

Katie ona gözlerini dikti. "Buck yaptığını söylediğin şeyi yaptı mı?"

Mindi'nin gözleri yaşlarla doldu ve başını salladığında gözlerinden aşağıya süzüldüler.

"O halde kafa karıştıracak ne var?"

Herkes bir an için şaşkın kalıp sessizce oturdu. Ta ki Lucas'a *bir içim su* diyen kız konuşana kadar, "Yani suçlamada mı bulunması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

Masada herkesin soluğu kesildi ben de öyle sersemlemiştim ki hareket edemedim.

"Ama bu bizi çok kötü göstere—"

"Kötü görünen ne biliyor musun?" Katie yardımcısının sözünü kesti. "Bir erkek böyle bir pislik yaptığında birbirine destek olmayan kadınlar. Ben bundan bıktım. Bir saatten kısa bir süre önce D.J.'E o lanet olası *kardeşlik itibarını* neresine sokabileceğini söyledim." Ayağa kalktı ve öne eğilerek ellerini masaya dayadı. "Size bir hikâye anlatayım, kısa ve tatlı. Lisede, üçüncü sınıfta okul takımında amigo kızdım ve son sınıftan, spor bursu alacak bir futbolcuyla çıkıyordum. Onunla pek çok kez isteyerek beraber oldum. Bir gece havamda değildim ama o istekliydi. O yüzden üstüme çıktı ve beni zorladı. Bunu anlattığım az sayıda kişi-en yakın arkadaşım da dâhil-bana, şikâyet edersem *ona* ne olacağını söyledi. Bakire olmadığımı, zaten çıktığımızı, daha önce seks yaptığımızı vurguladılar. Ben de sustum. Anneme hiç söylemedim. O çocuk bedenimde çürükler bıraktı. Ağlıyor, ona durması için yalvarıyordum ama durmadı. Bunun adı *tecavüzdür* hanımlar."

Doğrulup kollarını göğsünde bağdaştırdı. "Yani Buck da bir hücrede oturup kendi hayatını nasıl mahvettiği ko-

nusunda kafa yorabilir. O aşağılık herif *bu masada oturan* iki kişiyi incitti. Sizse durmuş, şikâyet ederlerse kimin kötü görüneceğinden mi endişeleniyorsunuz? Boş versenize! Dean, D.J. ve Kennedy ve bu kampüste, kardeşlik cemiyetindeki bütün erkekler gidip kendini *becerebilir*. Biz kardeş miyiz *değil miyiz?*"

★★★

Jacqueline,

Perşembe günü dağıtacağım ders tekrarı ekte. Sanırım sana bir iki gün önceden vermek teorik olarak kişisel bir tercih sayılır ama favorim olduğunu söylemiştim zaten.

LM (Nam-ı diğer Lucas, Nam-ı diğer Landon, Nam-ı diğer Bay Maxfield)

Bay Landon Lucas Maxfield,

Senden ekonomi e-mail'i almak tuhaf geliyor. Sanki gerçekte aynı insan değilmişsin gibi. (Şimdi sana ekonomide yardıma ihtiyacın var mı diye sorduğumu hatırladım. Seni kendine öğretmen olarak tavsiye etmek üzereydim. Dünyadan habersiz olduğumu düşünmüş olmalısın)

Çalışma sayfası için teşekkür ederim. Perşembeye kadar bakmayacağım bile. Bu şekilde bana erken verdiğin için kendini kötü hissetmene gerek kalmaz.

Mindi'yle bugün polis merkezinde ifade verdik. Bizi Erin gö-

türdü. İlk kez olayı ayrıntılarıyla anlattım. Bitirdiğimde titriyor ve ağlıyordum, kendimi tekrar zayıf ve aptal gibi hissettim. Mindi'nin durumu çok daha kötüydü; sosyal görevli TSSB tedavisi görmesi gerekebileceğini söyledi. İkimize de tedavi için okulun rehberliğine ya da özel bir terapiste gitmemizi söyledi.*

Mindi kampüse dönerken ailesini aradı, yarın sabah uçakla gelecekler. Benimkilere söylemek aklımın ucundan bile geçmedi. Annemden bir tane daha sana-söylemiştim-ben konuşması çekebileceğimi sanmıyorum. Bu konuda olmaz.

Polise iletişim bilgilerini verdim, ifade vermeni istediklerinde seni arayacaklarını söyledi. Sonra ne olacak emin değilim.

JW (nam-ı diğer Jacqueline, nam-ı diğer J, nam-ı diğer Bayan Wallace, nam-ı diğer Jackie – ama böyle çağrıldığımda meşru müdafaa eğitimimi kullanabilirim.)

Bayan Jacqueline (Jackie değil) Wallace,

Bir kez olsun dünyadan haberin olmadığını düşünmedim. Sadece kendi yanılgıma kapıldım ve gitgide kendimi daha da suçlu hissettim. Öğrendiğine sevindim ve bizzat söylemediğim için üzgünüm. Dünyadan habersiz biri varsa o da benim.

O gece olanlar sanki senin suçunmuş gibi bir şey söylediğim için kendimi tam bir geri zekâlı gibi hissediyorum. Öyle gergindim ve ona öfkeliydim ki. Eğer kamyonette ses çıkarmasan onu öldürebilirdim. İkiniz de uzaklaştırma kararı için başvurdunuz mu?

Lucas

---

* Travma sonrası stres bozukluğu

Ben: Mesaja geçelim mi?

Lucas: Tabii, sorun değil.

Ben: Gerekli belgeleri aldık, yarın öğleden sonra geçici bir uzaklaştırma kararı için başvuracağız.

Lucas: Güzel. Eğer kendini tehlikede hissedersen beni aramanı istiyorum. Tamam mı?

Ben: Tamam.

Lucas: Yarın son ekonomi dersim. Doktor H Cuma günü ders tekrarı yapacak.

Ben: Senin ihtiyacın olmadığı kesin. Senin tembel bir öğrenci olduğunu sanıyordum. Arka sırada oturup resim çiziyor, dersle ilgilenmiyordun.

Lucas: Öyle görünüyordu sanırım. Bu asistanlık yaptığım üçüncü dönem, dördüncü kez sınıfta oturuyorum. Konuları bayağı iyi biliyorum.

Ben: Yani Çarşamba gününden sonra dersimiz yok mu? Ya gelecek Çarşamba günkü finalden sonra ne olacak?

Birkaç dakika geçti, ya cevabını bilmediği ya da cevaplamak istemediği bir soru sormuştum.

Lucas: Kış tatili. Hakkımda bilmediğin şeyler var. Kendime sana bir daha yalan söylemeyeceğime dair söz verdim ama her şeyi açığa dökmeye hazır değilim. Yapabilir miyim bilmiyorum. Üzgünüm.

Kış tatili Güz finallerinin son günü olan Cuma gü-

nünden bir hafta sonra başlıyordu. Tatilde yurttan gitmek zorundaydım ve bahar dönemine yedi hafta vardı. O arada çok şey değişebilirdi.

Altıncı sınıfta ağaçtan düşüp kolumu kırmıştım. Yedi hafta boyunca kontrbasımı çalıp saçımı örememiştim. On beş yaşındayken en yakın arkadaşım Dahlia yedi haftalığına yaz kampına gitmişti. Döndüğünde en yakın arkadaşı Jillian'dı. İkisiyle de arkadaş kaldım ama Dahlia'yla aramız asla aynı olmadı. Güz tatili başladıktan yedi hafta sonra, Kennedy benden ayrıldı, yedi hafta sonra da onu unutmaya başladığımı fark ettim.

Yedi hafta her şeyi değiştirebilirdi.

Ben Lucas'a yazacak bir cevap düşünürken Erin işten geldi, tabii yazabileceğim bir cevap vardıysa. Hiç alışılmadık bir şekilde sessizdi ve dikkati dağınık görünüyordu. Dikkatle iş kıyafetlerini çıkardı ve her zamanki elbiselerini fırlatış tarzından farklı olarak çamaşır sepetine bıraktı.

"Erin? Her şey yolunda mı?"

Yatağına atlayıp tavanı izlemeye başladı. "Bu gece çıktığımda Chaz arabamın yanında bekliyordu. Elinde çiçeklerle."

Çiçek görmediğim için onlara ne olduğunu hayal edebiliyordum. İyi bir şey olmadığı kesindi.

"Ne istiyordu?" Ne istediğini tam olarak biliyordum. Geçen Cumartesi ne istediğini de. Kız arkadaşı yerine aşağılık en yakın arkadaşını seçecek kadar aptalca davrandığı günden beri istediği şeyi istiyordu.

"Özür diledi. Ayaklarıma kapandı. İstersem senden de özür dileyip *senin de* ayaklarına kapanacağını söyledi. Buck'ın asla bir kızı elde etmek için *-buna-*başvuracağını düşünmediğini, çünkü kızların kendilerini hep onun üstüne attığını söyledi. Üç hafta önce bunun seksle ilgisi olmadığını söylemiştim. *Hakimiyet duygusu*yla ilgili."

Dirseklerinin üstünde doğrulup bana baktı. "Beni o zaman dinlemedi. Şimdiyse Buck tutuklanıp tecavüzle yargılanmak üzereyken-*şimdi* dinliyor."

Omuz silktim. "Böyle bir şeyi asla yapmayacak erkekler başka bir erkeğin de yapabileceğine inanmakta zorlanıyor sanırım," dedim ama Erin'in ne demek istediğini anlamıştım. Farkındalık ve özürler iyiydi, güzeldi ama, bazen çok geç oluyordu.

Yirmi Bir

Kennedy Çarşamba günü sınıfın dışında bekliyordu. Göz temasından kaçınarak yanından dosdoğru sınıfa girmeye karar verdim ama ben geçerken uzandı.

"Jacqueline-konuş benimle."

Beni kapıdan sol tarafa doğru bir iki metre kadar çekmesine izin verdim. Lucas geldiğinde görebilmek için kapıya bakacak şekilde durdum.

Kennedy alçak bir sesle konuşarak omzunu pürüzsüz, tuğla duvara yasladı.

"Chaz dün Mindi'yle polise ifade verdiğinizi söyledi."

Öfke ya da bıkkınlık bekliyordum ama ikisini de görmedim. "Öyle yaptık."

İki parmağını kusursuz kirli sakalında gezdirdi—eskiden bu alışkanlığı bende de aynı şeyi yapma arzusu uyan-

dırırdı. "Bilmeni istiyorum, Buck, Mindi'yle yaşanan şeyin ikisinin de rızasıyla geliştiğini ve seninle ilgili şeyin de söylediğin gece hiç yaşanmadığını iddia ediyor."

Ağzım bir karış açıldıktan sonra tekrar kapandı. "Mindi'yle yaşanan 'şey' mi? Benimle ilgili 'şey' mi?" Gücenmemi görmezden gelerek ekledi, "Belli ki Chaz'le bir düzine daha kişiye, partiden hemen sonra seninle kamyonetinde birlikte olduğunu ve sonra saldırıya uğradığını söylediğini unutmuş."

Buck'ın dedikodu yaydığını biliyordum ama ayrıntılarını duymamıştım. "Kennedy, asla öyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Omuz silkti. "Ben de inanmadım ama ayrılığımızı nasıl karşıladığından da emin değildim. Ben birkaç, şey, akılsız şey yaptım da... Senin de hakkın var diye düşündüm."

OKÇD'yi-Erin'le Maggie'nin ayrılık sonrası yaşadığım düşüşe buldukları çareyi hatırlayıp-kendime Kennedy'nin tamamen haksız olmadığını itiraf ettim. Yine de beni hiç mi tanımamıştı diye düşünmekten kendimi alamadım. "Yani seni kaybettiğim için duyduğum üzüntüden dolayı otoparklarda rastgele erkeklerle beraber olacağımı mı düşündün?"

Burnunun üstünü çimdikledi. "Elbette hayır, yani büyük olasılıkla abarttığını düşündüm. Onun şey yapacağını asla..." Çenesi kasıldı ve yeşil gözlerinde ateş çaktı. "*Öyle bir şey* yapacağı aklıma gelmedi."

Artık bu düşünce tarzından yorulmuş ve usanmıştım.

Lucas'ın yaklaştığını fark ettiğim anda o da beni gördü. Hiç duraksamadan dosdoğru yanıma gelip durdu. "İyi misin?"

Bu cümleyi ondan duymaya bağımlı hale gelmiştim, söyleyiş tarzına da, sesi kadife altında saklı çelik gibiydi. Başımı salladım. "İyiyim."

Bana bakıp başını salladıktan sonra Kennedy'ye dönüp gerekirse ölümcül hasar vereceğini bildiren bir bakış attı. Kennedy gözlerini kırpıştırıp omzunun üstünden Lucas'ın sınıfa girişini izledim. "O çocuk bizim sınıfta mı? Hem ne diye bana öyle baktı?" Dönüp ben Lucas'ın kapıdan içeri girişini izlerken yüzüme dikkatle baktı. "Chaz o gece otoparkta biri olduğunu söyledi. Buck'ı benzeten kişi de oymuş, Buck'ın söylediği gibi birkaç evsiz değilmiş." Başparmağıyla o tarafı gösterdi. "Bahsettiği o mu?"

Başımı salladım.

"Neden bana kendin kurtulduğunu söyledin?"

"O geceden bahsetmek istemiyordum, Kennedy." *Sana*, diye ekledim içimden. Yakında konuşmak zorunda kalacaktım zaten, savunma için yeminli ifade verdiğimde, sonra da mahkemede.

"Haklısın. Ama sen de geçen gece bana karşı tamamen dürüst davranmadın."

"Dürüsttüm, sadece her şeyi anlatmadım. Sana neden anlattığımı bile bilmiyorum, özellikle de sırf kardeşliğin itibarını kurtarabilmek için şikâyetimden vazgeçmemi istedikten sonra-"

"O bir hataydı. Düzeltildi-"

"Evet, senden çok daha cesur bir grup kardeşlik derneği kızı tarafından. Mindi baskınıza boyun eğmek üzereydi ve davadan vazgeçseydi benim hiç söz hakkım olmayacaktı. Sen bunu herkesten daha iyi *biliyorsun*. O yüzden sağ ol, Kennedy, desteğin için." İç geçirdim. "Bak, Buck'la konuşmanı takdir ediyorum, onun beni incitmesini gerçekten istemediğini de biliyorum. Ama onun hapse girmesi gerekiyor, sadece bir akranı tarafından azarlanıp kardeşlikten atılması değil." Sınıfa gitmek için arkamı döndüğümde adımı seslendi ve durdum.

"Jacqueline—özür dilerim."

Erin haklıydı. Bazen özür için çok geç oluyordu. Başımı salladım, eskiden yaşadığımız her şeyin hatırına kabul ettim, ancak daha fazlası için değil.

Doktor Heller derse başlamıştı, o yüzden yerime geçtim, Benji'nin merhaba diyen tebessümünü kabul ettim ve kendimi hayatta kaldığım için tebrik ettim. Kennedy'nin ilişkimizi bitirme kararını atlatmıştım. Buck'ın bana yapmaya çalıştığı şeyi atlatmıştım. İki kez. Lucas bana kişisel sorunlarıyla ilgili güvenmezse-ya da güvenemezse de atlatacaktım.

***

Ağaçlar ben fark etmeden yapraklı görünümlerini değiştirip çıplak kalmıştı Burada değişim hep çok çabuk

oluyordu-asla daha kuzey kesimlerde olduğu gibi uzun, çok renkli bir dönüşüm değildi. Yine de, bu farklılık gerçekleşirken farkına varamayacak kadar meşguldüm. Sanki ağaçlar bir gün dolu ve yeşil, ertesi günse yapraklarından tamamen yoksundu; geriye yalnızca teras köşelerine ve çit kenarlarına hapsolmuş küçük, ölü yığınlar kalmıştı.

Havanın arada sırada ısındığı günler de kaybolmuştu. Lucas'la montlarımıza sarıldık, atkımı boynuma iki kat sarmıştım ve yüzümü de kapıyordu. İçine doğru nefes verip iki saniye süren sıcaklığın tadını çıkardım.

Lucas beresini aşağıya çekti. "Öğleden sonra seninle gelmemi ister misin? Birinden Starbucks'ta vardiyamı almasını rica edebilirim."

Ona bakmak için başımı çevirdim ama atkım benimle dönmedi. "Hayır. Mindi'nin annesiyle babası geldi. İkimiz için de her şeyi halledecekler. Bana bile otel odası tutmayı teklif ettiler-Mindi'yi gelecek hafta yanlarında tutacaklar, finallerden sonra dosdoğru eve dönecekler. Babası bu akşam eşyalarını yurttan taşıyacak. Erin onu kalıcı olarak alabileceklerini söylüyor."

Lucas kaşlarını çattı. "Sanırım bunun her yerde yaşanabileceğini söylemenin bir anlamı yok."

Başımı iki yana salladım. "Belki şokunu atlattıktan sonra. Ama Mindi bu doğru olsa bile *buraya* dönmek istemeyebilir."

"Anlaşılır bir durum," diye mırıldandı, yürürken dosdoğru önüne bakıyordu.

İspanyolca sınıfımın olduğu küçük binaya varana kadar sessiz kaldık. "Keşke bugün dersi yine asabilsem ama final notuna dahil olan sözlü sunumlarımız var."

Gülümsedi, uzanıp dudağıma takılan inatçı saç telini çekti. Ben eldivenli parmaklarımla alamadım. İşaret parmağı hafifçe griye boyanmıştı, bugün derste resim çizdiğini anladım. "Seni eve gitmeden önce görmek istiyorum. Cumartesi günkü dersten sonra yani."

Parmağı çenemde gezindi, atkı yığının içine gömülüp çenemin altına sıkıştırdı. Midemin düğümlendiğini hissettim. Son zamanlarda söz içermeyen vedalarla fazla içli dışlı olmuştum. Onun gözlerinde de veda vardı. Görmeye hazır değildim. "Bu gece final notu için solo performansım var, Cuma günü gitmem gereken mecburi bir resital, Cumartesi günü de toplu gösterimiz var. Ama istersen yarın gece gelebilirim."

Başını sallayıp gözlerime baktı, beni öpecek gibi duruyordu. "İsterim." Etrafımızdaki öğrenciler hâlâ sınıflarına koşturuyordu. Henüz derse geç kalmamıştım, henüz. Atkımı yeniden çenemin üstüne çekip gülümsedi. "Kısmen mumya gibi görünüyorsun. Sanki biri seni sararken işi yarıda kalmış gibi."

Lucas'ın tamamen gülümsemesi öyle nadirdi ki. O hayaletimsi tebessüme, karamsar somurtuşu ve derin bakışlarına öyle alışkındım ki şaşkınlıktan nefesim kesildi. Sonra ben de gülümsedim, Ağzımı göremese de gözlerimin etrafının onunki gibi kırıştığını biliyordum, benim

koyu mavi gözlerim onun gri mavi gözleriyle bağlantı kurmuştu. "Belki de o iğrenç mumyalama işlemini bitiremeden ona çekiç yumruk tekniği uygulayıp burnunu kanatmışımdır."

Usulca güldü, hâlâ sıcacık gülümsüyordu ve ben de güneşe eğilen bir çiçek gibi ona doğru eğildim.

"Çekiç yumruğu pek bir seviyorsun."

"Erin'in kasık darbelerine olan sevgisi kadar olmasa da."

Tekrar gülüp eğilerek alnımı öptükten sonra beni hemen bırakıp etrafa bakındı. Tebessümü solduğunda geri getirmek için hemen hemen her şeyi yapacağımı fark ettim.

"Öğleden sonra işin bitince mesaj atar mısın?"

Başımı salladım. "Atarım."

★★★

Çarşamba günü Lucas'ın adını Google'da arattığımda ne bulacağımdan emin değildim. Bana başlangıç noktası sağlayacak bir ölüm ilanı bulacağımı ummuştum ki buldum. Birçok ilan gibi

Rosemary Lucas Maxfield'inki de nasıl öldüğüne dair bir ipucu sunmuyordu. "Çiçek göndermek yerine lütfen.... bağışta bulununuz" gibi bir ricayla genç-bir-annenin-ölümüne-yol-açan-hastalık-ismi yoktu. Adını arattığımda bir şey bulmayı beklemiyordum. Ama pek çok ma-

kale çıktı, hepsinin de tarihi sekiz yıl önceydi. Başlıkları nefesimi kesti. Birini seçip tıkladığımda kalbim öyle hızlı atıyordu ki tek tek atışlarını hissediyordum. Gördüğüm yorumların başkasının annesiyle ilgili olmasını diledim. Tanımadığım birinin.

CİNAYET- İNTİHAR'DA İKİ ÖLÜ

Yetkililer Salı günü erken saatlerde gerçekleşen bir haneye tecavüz sırasında yaşanan cinayet-intiharın korkunç ayrıntılarını onayladı. Polis, bölgede yaşayan işçi Darren W. Smith'in Salı günü sabah saat 4'te Raymond ve Rosemary Maxfield'in evine arka pencereden zorla girdiğini bildirdi. Doktor Maxfield iş seyahatindeydi. Smith oğlunu arka odada zapt ettikten sonra Rosemary Maxfield'e defalarca tecavüz etti ve boğazını kesti. Ölüm nedeni çok sayıda sivri uçlu aletle aldığı darbelerden kaynaklanan aşırı kan kaybı. Smith sonra kendini vurarak öldürdü. Olay yerinde bulunan silahlar 17 santimlik av bıçağı ve 9 mm bir tabancaydı.

Smith bu yaz Maxfield'lerin evinde çalışan işçilerden biriydi. Dedektiflerin Smith'in evinde aileyi gözetlediğini kanıtlayan fotoğraflar bulmasına karşın Maxfield'lerle arasında başka bir bağlantı bulanamadı. Po-

lis, Smith'in Doktor Maxfield'in evde olmadığını bildiğinden şüpheleniyor. Perşembe gecesi karısı ve oğluna ulaşamayan Raymond Maxfield yakın aile dostları Charles ve Cindy Heller'dan onları kontrol etmelerini rica etti. Akşam saat 7 civarında çift Rosemary Maxfield'i yatak odasında kan içinde buldu ve kendini başından vurarak ölen Smith'i de yanındaydı. Reşit olmayan çocuk belediye hastanesine götürülüp dehidrasyon, şok ve bağlanması sonucu oluşan hafif yaralanmalar için tedavi altına alındı ancak başka bir hasara maruz kalmadı.

Heller bu akşam, erken saatlerde kısa bir açıklama yaptı; Maxfield ve oğlu 38 yaşındaki eş ve annenin şok edici kaybını yaşarken çevreleri ve medyadan mahremiyetlerine saygı gösterilmesini istedi.

Heller, "Ordudaydım. Özel Kuvvetlerde. Gaddarca şeyler gördüm. Ancak bu şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç şeydi ve karımı yanımda götürdüğüm için daima pişmanlık duyacağım," dedi. Heller ve Maxfield aileleri on altı yıldır yakın dostlar. "Rose sevgi dolu bir eş ve anneydi, sevecen ve mükemmel bir dosttu. Çok özlenecek."

***

"Benimle ofis saatleri dışında görüştüğünüz için teşekkür ederim." Derin bir nefes alıp ellerimi kucağımda tuttum. "Sizinle Lucas hakkında konuşmam gerek."

Doktor Heller'ın kaşları birleşti. "Ne paylaşabileceğimden emin değilim. Eğer şahsi bir meseleyse ona sormanız daha iyi olur."

Bunu söylemesinden korkuyordum ama Lucas'ı tekrar gördüğümde daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Bileklerindeki yara izlerine neden olan şeyin o gece mi yoksa başka bir şey mi olduğunu öğrenmeliydim. "Ona soramam. Şeyle ilgili... annesine olanlarla. Ona olanlara..."

Doktor Heller ona beklemediği bir yumruk atmışım gibi baktı. "Size bundan bahsetti mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Adını Google'da arattım, ölüm ilanını arıyordum. Nasıl öldüğüne dair bir ipucu bulamayınca adını arattım. Sizinki de bulduğum makaledeydi."

Kaşlarını çattı. "Bayan Wallace, sırf birinin marazi merakını gidermek için Rose Maxfield'in başına gelenlerden bahsetmek gibi bir niyetim yok."

Titrek bir nefes daha aldım. "Bu merak değil." Sandalyenin kenarına doğru kaydım."Bilekleri-ikisi de yaralı. Tanıdığım kimse... *şeye* kalkışmadı ve yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Siz onu tüm hayatı boyunca tanımışsınız. Ben onu sadece birkaç haftadır tanıyorum ama ona gerçekten değer veriyorum. Hem de çok."

Bir an için düşündü ve bana kalın kaşlarının altından

bakarken ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştığını anladım. Bu tatlı dilli, yufka yürekli adamın bir zamanlar Özel Kuvvetler'de olduğuna inanmak zordu. En yakın dostlarından birini vahşice öldürülmüş halde bulduğuna da. Boğazını temizlediğinde hareket bile etmedim. "Raymond Maxfield'le yüksek lisans sırasında yakın arkadaştık. İkimiz de doktora öğrencisiydik ama ben daha çok tipik bir öğretmenlik ve araştırma yolunu tercih ederken Ray daha karlı, akademik olmayan bir kariyer hedefliyordu.

"Profesörlerimizin birinin evinde küçük bir topluluk olarak bir araya geldik, profesörümüzün kızı üniversite öğrencisiydi, evde kalıyordu. Göz kamaştırıcıydı—koyu saçları ve koyu renk gözleri vardı—mutfağa geçtiği sırada Ray buz alma bahanesiyle kalktı, ben de peşinden gittim. En yakın arkadaşımdı ama benden önce bir kızın peşine düşmesine izin veremezdim. Her koyun kendi bacağından asılacaktı.

Hafifçe güldü.

"Beş dakika sonra şansımın yüksek olduğundan hayli emindim. Ray ona bölümünü sormuştu ve, 'Sanat', dediğinde Ray, 'Baban Doktor Lucas-modern ekonominin en önde gelen isimlerinden-sense *sanat* mı okuyorsun? *Sanat* diplomasıyla ne yapacaksın?'" diye sormuştu.

Gülümsedi, hatırlarken gözleri dalmıştı. "Rose 157 santimlik boyuyla doğruldu, gözleri alev alevdi ve dedi ki, 'Dünyayı daha güzel yapacağım. Ya sen ne yapacaksın?

Para mı kazanacaksın? Çok etkilendim.' Arkasını dönüp mutfaktan çıktı. Sonraki günlerde Ray o hâlâ oradayken verecek bir cevap bulamadığı için *öfkeden deliye dönmüştü.* Bir hafta sonra ona bir kafede rastladım. Bana arkadaşım gibi sanat karşıtı olup olmadığımı sordu. Aptal değilim, o yüzden, 'Hiç olur mu-sanatın insan doğasının dışavurumunda ne kadar vazgeçilmez bir rol oynadığını biliyorum!' dedim. O da beni sergisine davet etti ve Ray'i de getirebileceğimi söyledi. Ona söylediğim için tamamen pişman oldum çünkü tanıştıkları geceden beri hazırladığı cevapları söylemeye kararlıydı. Galeri bir içki dükkanıyla mobilya kiralama mağazası arasındaydı. Kapıdan girerken Ray Rose'un 'dünyayı daha güzel' yapmadığını söylediğinde onu getirdiğim için pişman oldum. Rose tüllü bir elbise giyiyordu, saçı tepede toplanmıştı-tam bir sanat öğrencisi gibiydi. Yanında da şık giyimli bir sarışın vardı-Tam Ray'in tipiydi- Rose en yakın arkadaşı olarak tanıttı, o da finans bölümünde okuyordu. Ray diğer kızı fark etmedi bile. Rose'a 'Seninkiler nerede?' diye sordu. Sorusu Rose'un hırçınlığını kırmış gibiydi. Bizi suluboya resimlerinin sergilendiği duvara götürürken kıpır kıpırdı. Hepimiz gergin bir şekilde Ray'in yorum yapmasını bekledik. Bütün resimleri yorum yapmadan tek tek inceledikten sonra Rose'a baktı ve dedi ki, 'Çok güzeller. Bence asla bunun dışında bir şey yapmamalısın.' Rose üç ay sonra mezun oldu ve Ray o gece yüzüğü taktı. Doktorasını bitirdiğinde evlendiler ve Ray kariyerine her zaman

planladığı gibi tutkuyla başladı. İşin garibi ben de finans okuyan güzelle bir araya geldim ve onlardan kısa bir süre sonra evlendik. Dördümüz yakın arkadaş kaldık. Landon bizim üç çocuğumuzun büyük kuzeni sayılır."

Doktor Heller durup derin, kederli bir nefes aldı ve huzursuzluğum geri döndü.

"Ray FMSK için çalışıyordu. Çok sık seyahat ediyordu. Ben de Georgetown'da öğretmenlik yapıyordum; birbirimizden belki yirmi dakika mesafede oturuyorduk. Geceleri onlarla iletişime geçemediğinde, Cindy'le ben kontrol etmek için giderdik. Rose'u odasında bulduk, yanında Smith'in cesedi vardı, Landon da odasındaydı."

Doktor Heller yutkundu ve ben de nefes alamadım. "Bağırmaktan sesi öyle yıpranmıştı ki konuşamıyordu, bilekleri de plastik kabloyla yatak başına bağlanmıştı. Yatağı mobilyalara takılıp daha fazla ilerleyemeye kadar sürümüştü. Bilekleri annesine gitmek için serbest kalmaya çalışırken parçalanmıştı. Kollarında ve yatağın kenarında kurumuş kan vardı. Yaralarının sebebi bu. On beş, on altı saat kadar öyle kalmış."

Midem kalktı ve yüzümden gözyaşları süzüldü ama Doktor Heller'ın sesinde duygu yoktu. Kendini anıdan mümkün olduğunu kadar uzak tuttuğunu hissettim. Böylesine korkunç bir geceyi ona tekrar yaşatarak acımasızlık ediyordum.

"Rose üçünün arasında duygusal olandı, kalpti. Ray ona tapıyordu ve onu bu şekilde kaybetmek, orada olup

onu koruyamamak... Kendini kapadı. Kariyerinde muazzam aşamalar kaydetmişti ama her şeyi bıraktı. İkisi Ray'in babasının sahildeki evine taşındı, on sekiz yaşında evden ayrıldığında hiç ilgilenmemeye kararlı olduğu balıkçı teknesinin başına geçti. Babası bir iki yıl sonra ölünce her şeyi ona bıraktı..

"Landon farklı bir şekilde kapandı. Cindy'le ben Ray'e onun bildiği her şeyden uzaklaştırılmaması gerektiğini, mutlaka terapiye ihtiyacı olduğunu söyledik ama Ray acıdan aklını kaybetmiş gibiydi. Ne o evde ne de o şehirde kalmaya dayanamadı."

O an bana bakıp yüzümün halini görünce masasının çekmecesinden bir mendil kutusu çıkardı. "Bence gerisini Landon'dan-yani Lucas'tan öğrenmelisiniz. Buraya, üniversiteye geldiğinde ikinci adını, annesinin kızlık soyadını kullanmaya başladı. Kendini yeniden yaratmaya çalışıyordu, sanırım. On sekiz yıllık bir alışkanlığı bozmak zor, o da son üç yıldır beni yeteri kadar uyarmadı." Bana bakıp bir nefes verdi. "Keşke sizi dairesinden çıkarken hiç görmeseydim. Benim açımdan herhangi bir öğrenci/asistan sınırlaması kalmadı. Sırf...bilin diye söylüyorum."

Gözlerimin altını mendille silip teşekkür ettim.

Üniversite kısıtlamaları endişelerimin en küçüğüydü.

Yirmi İki

"İyi bir aşçısın." Boş bardakları alıp Lucas'ın peşinden lavaboya gittim. Kaselerdeki pesto kalıntılarını yıkayıp bardakları elimden almak için döndü.

"Makarna kolay-bir kızı aşçılık yetenekleriyle etkilemek için üniversite standardı sayılır."

"Yani bu bir *randevu*?" O yüz seksen derecelik bir dönüş yapamadan önce ekledim, "Ayrıca pestoyu da tamamen kendin yaptın-seni izledim. O bile tek başına etkileyiciydi. Hem, daha önce hiçbir yurtta yaşamamışsın, genellikle makarna seçenekleri konserve Chef Boyardee'yi ya da bir dolara iki paket alınan ramen erişteleri içerir. Arada sırada da Lean Cuisine. Yani güven bana, senin yeteneklerin olumlu bir şekilde epikürcü."

Güldü, bana özlem duyduğum o tam tebessümünü hediye etti. "Ya, öyle mi?"

Ben de gülümsedim ama sahteymiş gibi hissettim-sanki bir başkası ağzıma hissedemeyeceğim kadar mutlu bir şekil vermişti. "Gerçekten."

Her anı önceki gece internette ve saatler önce Doktor Heller'dan öğrendiklerimden dolayı duyduğum ve gitgide yükselen bir dehşetle boğuşarak geçirdim. Lucas öyle korkunç şeyler yaşamış ve bildiğim kadarıyla kimseyle paylaşmamıştı. Bana hakkında bilmediğim ve belki de asla anlatamayacağı şeyler olduğunu söylemişti, bense o sırlara saygı duymak yerine ortaya çıkarmıştım. Bana kendini açmasını istiyordum ama burnumu sokarak beni tamamen dışlaması için bir sebep yaratmış olabilirdim.

"Sanırım sana tatlı için yaptığım brownieleri hazır aldığımı söylesem baş aşçı statümü yıkmış olurum." Yüz ifadesi ciddiydi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözlerimi devirdim. "Hazır brownieye *bayılırım*. Nereden bildin?"

Katı ifadesini korumaya çalışıyor ama başarısız oluyordu. "Çelişkilerle dolusunuz Bayan Wallace."

Ona bakıp kaşımı kaldırdım. "Ben bir kızım. Bu iş tanımımda var, Bay Maxfield."

Ellerini sildiği kurulama bezini tezgaha atıp beni kendine çekti. "Senin bir kız olduğunun fazlasıyla farkındayım." Parmakları benimkilere dolandı ve ellerimi arkama dayayıp, nazikçe belime yasladı. Birbirimize bakarken nefesimle aynı anda kalp atışlarım da hızlandı.

"Bu durumdan nasıl kurtulursun, Jacqueline?" Kolları beni sardı ve bedenim onunkine doğru kıvrıldı.

"İstemezdim ki," diye fısıldadım. "İstemiyorum."

"Ama isteseydin. Nasıl yapardın?"

Gözlerimi kapayıp kafamda canlandırdım. "Kasıklarına dizimi geçirirdim. Ayağının üstüne basardım." Gözlerimi açıp boylarımız arasındaki hesapladım. "Kafa atamayacağım kadar uzunsun sanırım. Tabii futbol kampında öğrettikleri gibi zıplamadığım sürece."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Güzel." Eğildiğinde dudaklarımız birkaç santim uzaklıktaydı. "Ya seni öpseydim ve sen öpmemi istemeseydin?"

Onu öyle çok istiyordum ki başım döndü. "Seni—seni ısırırdım."

"Aman Tanrım," dedi bir nefesle gözlerini kapayarak. "Neden bu kulağa bu kadar *hoş* geliyor?"

Ona doğru, yukarı doğru yöneldim, gidebildiğim kadar yaklaştım ama dudakları hâlâ uzaktı, kollarımda arkamda hapsolduğundan onu aşağıya çekmek için esneyemiyordum. "Beni öp ve anla."

Dudakları sıcaktı. Beni dikkatle öptü, alt dudağımı ısırıp emdi. Dilimin ucunu ağzının içinde, kenarda gezdirerek ince halkasına hafifçe dokundum, inleyip beni kendine öyle sıkıca çekti ki neredeyse nefes alamıyordum. Ellerim birden serbest kalmıştı ve kalçamı kavrayıp beni tezgahın üstüne kaldırdığında aramızdaki açı tamamen değişmişti.

Parmaklarımı saçının içine ve dilimi ağzına soktum, dikkatle dişlerinin ardındaki sert damağın üstünde gez-

dirirken kol ve bacaklarımı ona doladım. Dilimi ağzının içine çektiğinde nefesim kesildi. Daha önce kimseyle böyle öpüşmemiştim ve hiç böyle öpülmemiştim. Bir eli ensemde beni yönlendirirken diğeri beni tezgaha dayadı, onu yeniden öpmemi sağladığında dilimi diliyle okşadı, dişlerini yüzeyde gezdirdi ve ben çekilirken hafifçe ısırdı.

"Lanet olsun," diyerek inledim, Dili nihayet ağzıma girdiğinde her yerini sımsıkı kavradım, öyle doğru bir histi ki ağlamak istedim.

Beni tezgahtan kaldırıp odasına yöneldi ve yatağa düştük, bacaklarım hâlâ ona dolanmış durumdaydı. Üstüme çıkarak beni tutkuyla öptü, altında kıvranana kadar ağzımın içini diliyle okşadı. Beni yukarı kaldırıp kazağımı çıkardı ve ben de gömleğinin düğmelerini açtım. Açık bıraktığımda o da kotumun fermuarını açmaya başladı ve durup yüzüme baktı.

"Evet." Sesimde tereddüt yoktu.

Beni izleyerek fermuarı yavaşça çekti. Hareketsiz yatıp hafif ve kesik kesik nefeslerle ona bakarken elinin baskısını hissettim. Bir eli bacağımda ve diğeri de fermuarın alt kısmında hareketsiz kaldığında mırıldandı, "Bunu uzun zamandır... *değer verdiğim biriyle* denemedim. Daha önce hiç işe yaramadı."

Ses tonumda gayet belirgin olan inanamayışımı dizginlemeye çalıştım.

"Daha önce seks yapmadın mı?"

Gözlerini kapayıp iç geçirdi, elleri çıplak kalçamı kav-

radı. "Yaptım. Ama değer verdiğim ya da...tanıdığım biriyle değil. Tek gecelik şeyler. O kadar." Gözlerime baktı.

"O kadar mı-hiç?"

Hüzünle gülümsedi, parmakları gevşek kemerimin etrafında dolanıyordu. "Yani tonlarca kişi olmadı. Daha önce, lisede son üç yıldakinden daha çok kişi oldu."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kot pantolonumun kenarlarındaki kemer halkalarına takılan parmakları dışında bir şey düşünemiyordum.

"Lucas? Evet dediğimde samimiydim. *Bunu* istiyorum-yani korunduğun sürece. Bunu istiyorum, seninle olmayı. Yani bu sorun değil." Geveliyordum, altı gün önce olduğu gibi sonlanacağından endişeleniyordum. Bir nefesle fısıltı halinde konuştum. "Lütfen benden dur dememi isteme."

Bana bakarak kalçalarımı çekip kaldırdı. Kot pantolonumu bacaklarımdan çekip çıkardıktan sonra kenara attı, gömleğini ve kotunu çıkardı. "Daha iyi olmasını istiyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Komodindeki kutudan bir prezervatif aldıktan ve küçük paketi yatağa attıktan sonra bacaklarımın arasına yerleşti. Hiç deneyimim yokmuş gibi titriyordum.

"Titriyorsun, Jacqueline. İstersen-"

"*Hayır.*" Titreyen parmaklarımı ağzına götürdüm. "Sadece biraz üşüdüm." *Ayrıca çok çok gerginim.*

Altımdaki örtüyü itip üstümüze doğru çekti. Ağırlığını vererek beni adamakıllı öptü, sonra da gözlerime baktı, parmakları yüzümde gezdi. "Daha iyi mi?"

Derin bir nefes aldım, korkularım dokunuşuyla kayboluyordu, bekleyişimin heyecanı dakikalar önce mutfakta olduğundan da hızlı yükseliyordu. "Evet."

Başparmağı alnımı okşadı, parmak uçları saçlarımın kenarlarında gezindi. Gözleri bu mesafeden öyle açık renkli görünüyordu ki tüm parçacıkları görebiliyordum. "Söyleyebileceğini biliyorsun" Sesi daha alçak daha yumuşaktı. "Ama bu sefer söylemeni istemiyorum"

"Güzel," diye cevapladım, başımı kaldırıp ağzına uzandım, ellerim sırtındaki sert kasları okşuyor, sonra da tırnaklarım kürek kemiklerinden kalçalarına kadar iniyordu. Önceki tereddüdü kayboldu ve üstümüzdeki son kumaş parçalarını da çıkardı, prezervatifini taktı ve beni var gücüyle öperek hızla içime girdi. Onun yerinde Kennedy olsaydı birkaç dakika içinde bitmiş olurdu.

Lucas beni uzun uzun öperken, uzanabildiği her yerime dokunurken ve bedenim onunkiyle kıvrılırken son mantıklı düşüncem şuydu... *demek bunca yaygaranın sebebi buymuş.*

***

Yüz yüze uzanmış, omuzlarımız hariç örtünün altındaydık. Bakışlarının yüzümde gezişini izledim, hatlarımı ezberlercesine tek tek inceliyordu: kulak, çene kemiği, ağız.... çene, boyun, omuz kıvrımı.

Sonra yeniden gözlerime döndü, elini kaldırıp birer

birer hatlarımda gezdirirken tepkimi izliyordu. Parmakları dudaklarımda gezindiğinde kenarda durduktan sonra alt dudağımı okşadı; yutkunup nefes almaya odaklandım. Gözleri dudaklarıma indi ve uzun bir süre baktıktan sonra ensemi okşadı, yaklaştı ve beni öyle usulca öptü ki hayal meyal hissettim, ta ki o ince bağlantı beni sarıp içimde sekerek bir akım gibi ayaklarıma inene kadar. İç geçirdim ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Örtüyü belime çekerek sırt üstü uzanmamı sağladıktan sonra yüzünü ellerine dayayıp incelemesine devam etti. Açıkta kalan tenimin üşümesi gerekirdi ama bakışları altında ısınıyordum. "Seni böyle çizmek istiyorum." Sesi de dokunuşu kadar nazikti-şimdi köprücük kemiklerimde geziyor, ileri geri gidip aşağıya iniyordu.

"Duvara asmayacağını varsayabilir miyim?"

Bana sırıttı. "Ee, evet, bunu duvara asmam, cazip bir teklif olsa da. Duvara asmadığım pek çok resmini çizdim."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

"Görebilir miyim?"

Alt dudağını kemirdi, parmakları göğsümün kıvrımlarında geziyor, sonra da kaburgalarımın çıkıntılarını takip ediyordu. "Şimdi mi?" Sıcak eli belimi kavrayıp beni kendine çekti. Üstüme çıktığında gözlerine baktım. "Belki, biraz sonra..."

Aşağıya doğru kaydı. "İyi. Çünkü önce yapmak istediğim birkaç şey var."

***

Siyah boxerını giyip mutfağa doğru gitti. Ön kapının açılıp sonra kapandığını duydum. Mırıltı halindeki sesi Francis'in ısrarlı miyavlamalarıyla karıştı. Büyük bir bardak süt ve bir tabak brownieyle geldi. Tabağı bana uzatıp sütten bir yudum aldıktan sonra komodine koydu. Örtüyü göğüslerime çekerek oturdum ve kararmakta olan odada gezişini izledim. Masasındaki ışığı yakıp defterini aldı. Masanın köşesinde elindeki gibi birçok başka defter vardı.

Sırtının üst kısmında, ortasında gotik görünümlü bir haç vardı, tişört yakasından görünecek kadar yukarıda değildi. Etrafındaki dövmeler haçı saran minicik yazılardı ve tıpkı sol tarafındaki şiir gibi uzak mesafeden okunmuyorlardı. Kürek kemiklerinin aşağısında bir şey yoktu. Döndüğünde beni onu incelerken yakaladı-Bakışlarımı kaçıramadım, yani onu değerlendirdiğimi saklamam imkânsızdı.

Yatağa çıktı, yastıkları kenara çekip arkama oturdu, bacakları örtünün altında, kalçamın iki tarafındaydı. Ben göğsüne yaslanıp bir brownieyi dişlerken defterini açıp sayfaları çevirmeye başladı, bazıları şekil, çizgi ve belirsiz resimlerle kaplıydı, diğerleriyse ayrıntılı insan, nesne ve yer resimleriyle. Birkaçı tamamlanmış ve tarihi atılmıştı ama çoğu sadece kısmen yapılmıştı. En sonunda çizdiği ilk resmimi açtı-ders sırasında, ben Kennedy'nin yanında

otururken yapmış olmalıydı. Çenemi elime dayamıştım, dirseğim sıradaydı. Defteri elinden alıp sayfa sayfa ilerledim, ağır ağır, yeteneğine hayran kalarak. Üniversite arazisindeki en eski iki binayı, kaykayıyla caddeden aşağı doğru inen bir çocuğu ve kampüsün dışında bir çift öğrenciyle konuşan bir dilenciyi resmetmişti. Aralarda da titiz mekanik çizimler vardı.

Bir sayfada daha kendi resmimi gördüm, bu çok yakındandı-yüz hatlarım ve saçımın taslağı vardı ama başka bir şey yoktu. Köşede de tarihi karalanmıştı, Kennedy beni terk etmeden iki ya da üç hafta önceydi.

"Seni rahatsız ediyor mu-beni tanımadan önce seni izlemiş olmam?" Sesi ihtiyatlıydı.

Kollarındayken herhangi bir şeyden rahatsız olmak bana imkânsızmış gibi geliyordu. Başımı salladım. "Sadece gözlemcisin, bir sebepten beni ilginç bir özne olarak görmüşsün. Hem, kendilerini yakından incelediğini bilmeyen pek çok insanı çizmişsin anladığım kadarıyla."

Gülüp iç geçirdi. "Bunun kendimi daha iyi mi daha kötü mü hissetmemi sağladığından emin değilim."

Yana eğilip başımı dövmeli kol kasına yaslayarak ona baktım. Örtüyü geç kalmış bir utangaçlıkla ya da özgüven eksikliğiyle göğsümde tutarken, arzu dolu bakışlarının yeniden yüzüme dönmeden önce oraya kayışını izledim. "Artık bana Landon olduğunu söylemediğin için kızgın değilim. Kızmamın tek sebebi benimle oynadığını düşünmemdi ama bunun tam tersiymiş." Örtüyü bıraktım

ve yakıcı bakışları da onunla beraber indi. Parmaklarımı kaldırıp çenesinin pürüzsüz teninde gezdirdim. Ben gelmeden hemen önce tıraş olmuş olmalıydı.

"Senden asla korkamam."

Hiçbir şey söylemeden tabağı kucağımdan ve defteri de elimden alıp beni kaldırarak kucağına aldı. Kollarıyla beni sardı ve ağzı göğüslerimde gezerken ellerimi saçına doladım.

Zihnimdeki utancı bir kenara ittim-şu anda bilgi saklayan kişi bendim ve her ne kadar Lucas'tan korkmasam da, ona bildiklerimi ve nasıl öğrendiğimi söylediğimde beni terk etmesinden korkuyordum.

Artık tanıdık gelen kokusunu içime çekerek parmaklarım tenindeki kelime ve desenlerin üzerinde gezdi, o beni öperken vicdanımın tiz haykırışını uzak bir köşeye sürdü.

Yirmi Üç

"Peki şey ner..." Benji'nin sesi ona baktığım anda kesildi ve cümlesini Lucas'ın boş sandalyesinin olduğu yere başıyla işaret edip tipik bir şekilde kaşlarını indirip kaldırarak tamamladı.

"Bugün finalleri gözden geçireceğiz, yani burada olması gerekmiyor."

"Ha." Gülümseyip sırasının koluna yaslanarak sesini alçalttı. "Ee...böyle özel bir bilgiye sahip olduğuna ve son iki gündür sınıftan birlikte ayrıldığınıza göre... birinin artık özel ders aldığını varsayabilir miyim?" Dudaklarımı kenetlediğimde güldü, yumruğunu kaldırıp şarkı söylercesine, "Başardın!" dedi.

Gözlerimi devirip onunla yumruk tokuşturdum çünkü bunu yapana kadar yumruğunu havada tutacağını biliyordum.

"Tanrım, Benji. Ne kadar da bilmişsin."

Sırttı, gözleri kocaman açılmıştı. "Kadın, heteroseksüel olsaydım, seni ondan *öyle bir* çalardım ki."

Gülüp makroekonomi dersinde son kez not tutmaya hazırlandık.

"Selam, Jacqueline." Kennedy yanımdaki boş sıraya oturduğunda Benji ona gözlerini kısıp yan yan baktı ama Kennedy fark ettiğini göstermeye tenezzül etmedi. "Haber vermek istedim" Sırada yan oturup bana döndü ve alçak sesle konuştu. "Disiplin komitesi önümüzdeki hafta uzaklaştırma kararlarına uyduğu sürece kampüste kalmasına izin verdi-suçunu kabul etmediği ve dönemin son haftası olduğu için. Ama finaller biter bitmez araziden çıkmak zorunda."

Buck'ın kefaletle çıktığını zaten biliyordum, Perşembe günü geçici uzaklaştırma kararı çıkarıldığını da—Chaz, Erin'i arayıp söylemişti, o da bana, Mindi'ye ve ailesine haber vermişti.

"Harika. Yani evde mi kalıyor?" Hepimiz kampüsten kovulacağını ummuştuk ama idare suçlu-olduğu-kanıtlanana-dek-masum yaklaşımını koruyordu.

"Evet, bu haftalık ama sonra gidecek. Kardeşlik üniversite yönetimi kadar tarafsız olmak zorunda değil." Gülümsedi. "Belli ki Katie'den azar işittikten sonra D.J.'in aklı başına gelmiş. Buck'ın final haftasında kalmasına izin vermekten başka bir özveride bulunmadılar-ve sadece final sınavlarına girip gelme izni var, o kadar." Sıcak elini

elimin üstüne koyup gözlerime baktı." Benim... benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Eski sevgilimi aslında ne sorduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum ama kalbimde onun için ikinci bir şans yoktu. O yer doluydu ama dolu olmasa bile bana, onun iki kez yaptığı gibi sırtını dönebilecek biriyle olmaktansa yalnız olmayı yeğlerdim. Elimi çekip kucağıma koydum. "Hayır, Kennedy. Yok. Ben iyiyim."

İç geçirip bakışlarını yüzümden dizlerine indirdi. Başını sallayıp bana son bir kez baktığında o tanıdık, yeşil gözlerde ne kaybettiğini tam anlamıyla kavradığını gördüğümde hem tatmin oldum hem de üzüldüm. Yerine gitmek için kalkıp geç kalan ve bir kez olsun hafta sonu planlarıyla ilgili söyleyecek bir şeyi olmayan komşumdan özür dileyerek geçti.

***

Son sınıfta fazla çalışmadan lise orkestralarını, gruplarını ve korolarını yöneten müzisyenleri elemişti, bunlar üniversiteye kendilerini müzik teorisi bir yana nota dizileri ve intervaller gibi dünyevi teknik yetkinliklerden üstün görerek gelmişti. Müzik bölümünde okuyan çoğu kişi kendini yeteneklerini mükemmelleştirmeye adamıştı. Her hafta, çoğunlukla da her gün saatlerce çalışırdık. Hiçbir şey uyuşukluk yapma riskini alabilecek kadar kusursuz değildi. Kampüse geldiğimde bu konuda şımarık-

tım. Evde istediğim zaman çalışıyordum, annemle babam beni asla kısıtlamadı. Tabii ben de mantıklı saatlerde çalışıyordum. Ev eşyası kadar büyük olan kontrbasımı yurt odamda tutamayacağım için müzik binasında bir dolap tedarik edip çalmak için kabin ayarlamak zorunda kaldım. Akşamları yer kalmadığını çabuk öğrendim, bina 24 saat açık olsa da çalışmak için sabahın 2'sinde kampüste yürümek istemedim.

Toplu caz provalarını ayarlamak daha da büyük bir sıkıntıydı. Birinci sınıfta başlayıp haftada iki üç kez buluşuyorduk. Son zamanlarda Pazar günleri stüdyo ayarlamanın neden daha kolay olduğunu anlamaya başlamıştık. Pazar günleri öğrencilerin büyük kısmının akşamdan kalmışlık günüydü. Daha Güz döneminin yarısında çoğumuz Pazar provalarını bir iki kez asmıştık bile. Birinci sınıfta kullandığımız yöntem üçüncü sınıfta hiç işe yaramayacaktı.

Cuma gecesi resital başlamadan önce kornoculardan birine Cumartesi sabahı son anda karar verilip üstünkörü yapılacak provaya neden gidemeyeceğimi açıklıyordum, hem de o akşam gösterimiz olduğu halde. "Yarın dersin var—"

"Evet evet, biliyorum. *Meşru müdafaa* dersin. İyi. Yarın akşam berbat geçerse senin suçun." Henry sanki uzun parmaklı ellerinde bir saksafonla doğmuş gibi yetenekliydi. Meymenetsizliği yeteneğiyle birleştiği için hepimiz ondan çekiniyorduk. Ama artık kaba bir dangalak olmasından bıkmıştım.

"Bu saçmalık, Henry." Tartışmaya dahil olmamayı tercih eden piyanistimiz Kelly'nin öteki tarafına doğru hımbıl hımbıl giderken ona öfkeyle baktım "Bu dönem boyunca yalnızca *bir* prova kaçırdım."

Omuz silkti. "Ama şimdi iki olmak üzere, değil mi?"

Ben cevap veremeden resital başladı. Dişlerimi gıcırdatarak arkama yaslandım. Ben de en az grubumuzdaki herkes kadar ciddi bir müzisyendim ama Cumartesi günü son meşru müdafaa dersim vardı ve öğrendiğimiz her şeyin son aşamasıydı. Önemliydi.

Erin, Ralph'ın sınıftakiler ve Don'la Lucas arasında gerçekleşmesini planladığı bire bir maçlar için çok heyecanlıydı. "Ben Don'u almaya çalışacağım," diye söz vermişti işe gitmek için hazırlanırken, ben de dönemin son zorunlu resitali için hazırlanıyordum. Aynaya bakarak bir gözünü kısıp diğerine rimel sürerken şakalaştı. "Sen onunla oynamayı bitirmeden oyuncağının hayati bölgelerini parçalamak istemem!"

Lucas'tan gün boyu haber almamıştım, gerçi ikimiz de öyle meşguldük ki iletişim eksikliğini ve anlamını düşünmeye vaktim bile yoktu. Neredeyse.

Bir yıl önce Kennedy dışında biriyle sevişeceğim hiç aklıma gelmezdi. O benden önce başka kızlarla beraber olmuştu-en azından ilk birlikteliğimiz sırasındaki deneyiminden anlamıştım. Bu beni rahatsız etmemişti ama konuşmamıştık da. Lucas da belli ki deneyimliydi, yine de bana önceki kızlara değer vermediğini söylemişti.

Kennedy böyle bir şey itiraf etse rahatlardım, hatta sevinirdim. Lucas'ın ayağına dolanan geçmişiyse bu bilgiyi üzücü kılıyordu ve onun için ne anlama geldiğinden emin değildim, ya da benim için, bizim için.

***

Dersin başında biz öğrendiğimiz hareketleri tekrar ederken Ralph odada gezip tüyo vererek bizi cesaretlendiriyordu. Don'la Lucas ilk başta yanımızda değildi. Ralph on saatte onlara şiddet uygularken kendimizi kötü hissetmememiz için onlardan duygusal olarak ayrı kalmamızı istiyordu. Bense merak ediyordum, kaçımız aşırı tepki gösterdiğimizden endişelenerek değerli saniyeleri harcıyorduk; *ama ben bu adamı* tanıyorum diye düşünüp kendimizi savunmadığımız değerli, minicik zaman parçacıkları.

Kalbim boğazımda, sınıf arkadaşlarımın yeni öğrendikleri savunma tekniklerini tamamen koruyucu giysi giymiş Lucas ve Don üzerinde kullanmalarını izledim. Minderlere sırayla geçtiğimizde her birimiz kana susamış bir şekilde tezahürat yapan on bir kişilik seyirci kitlesine sahiptik. Don'la Lucas da yumruklanıp tekmelendikten ve sözlü olarak hakarete uğradıktan sonra dinlenmek için sırayla çıkıyordu. Koruyucu giysileri darbeleri yumuşattığından biraz rol kesmeleri gerekti. Sanki her yumruk ya da tekme iş görmüş gibi tepki veriyorlardı. Erin fırsat

bulup kasığına kusursuz bir tekme savurduğunda Don etkisiz hale getirilmiş gibi yere yığıldı.

On bir ses haykırdı, "*Koş! Koş!*" Ama Don'un iri, koruma giysisiyle kaplı bedeni "güvenli bölge"ye giden yolu kapatıyordu ve Erin kısacık bir an için tereddüt etti. Don ona doğru yuvarlanınca daha da yüksek sesle çığlık attık. Canlanan Erin, Don'un göğsüne sanki bir sıçrama tahtasıymış gibi basarak zıpladı ve yere iniş yaptığında kaçmadan öne ona iki tekme daha attı.

Uzaktaki kapıya ulaştığında iki yumruğunu da havaya dikti ve herkes alkışlarken yukarı aşağı zıpladı. Yanımıza gelirken Ralph omzunu sıvazladı; ben de Lucas'a baktım. O hayalet tebessümüyle Erin'i izliyordu. İşte güçlenmiş bir kadın daha. Kendini saldırıya karşı savunma yeteneği elde eden bir kadın. Belki de annesinin kaderini paylaşmayacak bir kadın. Gözleri gözlerimle buluştuğunda bu tek tük, umut dolu anların peşini bırakmayan acıyı bir gün tamamen dindirmeye yetip yetmeyeceğini düşündüm. Ona göre haberim olmayan acıyı.

Bakışlarını benden çekip mindere çıkacak sıradaki potansiyel kurbanı beklemeye gitti. İki kişi kalmıştık, öğrenci sağlık merkezinden daima alçak sesle konuşan bir sekreter olan Gail ve ben.

Ralph ikimize baktı. "Sıradaki kim?"

Gail öne çıktı, titrediği barizdi. Ralph başka kimse için yapmadığı halde ipucu vermek için fısıldadı—Lucas da onu zorlamadı. Biz verdikleri kitapçıkta dövüşme cesa-

retinin meşru müdafaa eğitiminin hayati bir parçası olduğu yazıyordu ve onun için bunu sağlamaya çalıştıklarını biliyordum. O yumruk atıp tekmeledikçe biz daha da güçlü tezahürat yapıyorduk, o da daha sert dövüşüyordu. Grubun yanına dönüp ısrarlı övgülerimizi kabul ettiğinde gözlerinde yaşlar vardı, hâlâ titriyordu ama ağzı kulaklarındaydı.

Ben en son, Don'un karşısına çıktım. Mindere çıktığım anda adrenalim tavan yaptı ve bedenimdeki ufak elektrik dalgalarını herkesin görüp göremediğini merak ettim. Tıpkı Gail küçük bedenini savunma pozisyonunda tutarken elleri titrediğinde olduğu gibi. Lucas ve Erin'in beni dikkatle izlediğini biliyordum; beni buraya neyin getirdiğini bilen bir tek onlardı.

Her şey bir, belki de iki dakika içinde olup bitti.

Don bir kez etrafımda daire çizdi, bir yandan da senaryo icabı *selam, bebek* benzeri şeyler söylüyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım. Tüm bedenim gergin bir şekilde bekledim. Birden bana doğru atılıp kolumu yakalamaya çalıştı. Bilek darbesinden sonra ani bir tekme savurup ayı kucaklamasıyla kıstırıldım. Kafamda mı duydum yoksa biri mi bağırdı emin değilim —çünkü her şey su altındaymışız gibi ağır ve sessiz gibiydi—ama Erin'in sesini duydum,

"*TAŞAKLAR!*"

Dizimi yukarı kaldırıp homurdanıp beni bıraktığında Don'dan kaçtım. Kapıya doğru koşarken Erin'in amigo

kız bağırışlarının herkesin sesini bastırdığını duydum. Güvenli bölgeye vardığımda bana sarılmak için odada koşturdu ve omzunun üstünden Lucas'ın ifadesini izledim. Başlığını çıkarıp terli saçlarını geriye itmişti, yüzünü net görebiliyordum ve o varla yok arası tebessümü oradaydı.

★★★

Lucas: Bu sabah iyi iş çıkardın.
Ben: Öyle mi?
Lucas: Evet.
Ben: Teşekkür ederim.
Lucas: Pazar günü kahve? Seni 3 gibi alırım?
Ben: Olur :)

★★★

Cumartesi geceki konser tüm dikkatimi gerektiriyordu, odama girene kadar dikkatim dağınıktı. Erin bir kardeşlik cemiyeti toplantısından henüz dönmemişti ama birazdan dönerdi. Yurttaki herkes uyanıktı ve ya finallere çalışıyor ya da panik yapıyor, tatilden önceki son hafta sonunun tadını çıkarıyor ya da eve gitmek istiyorlardı. Koridordaki sesler final öncesi gerginlik ve tatil öncesi heyecanı arasında değişim gösteriyordu.

Derin bir bas sesi yatağımın karşısındaki duvardan sız-

dığında parmaklarım da onunla birlikte hareket etti. Zaman zaman yabancılarla konuşurken bas çaldığımı söylediğimde elektrikli bas ve bir garaj gurubu hayal ediyorlar. Lucas o role benden daha çok yakışıyordu— koyu saçları gözlerinin önünde düşüp, dolgun alt dudağını kavrayan küçük gümüş halkasıyla, dövmeleri ve ince bir tişörtün altından o biçimli, belirgin kasları sahnede öyle seksi görünürdü ki. Ya da tişörtsüz de olabilir.

Aman, Tanrım. Asla. Uyuyamayacağım.

Telefonumdan bir bip sesi geldi ve Erin'den gelen bir mesaj gördüm.

Erin: Chaz'le konuşuyorum. Geç kalabilirim. Sen iyi misin?

Ben: İyiyim. SEN iyi misin?

Erin: Kafam karışık. Belki onu tekmelesem kendimi daha iyi hissederim.

Ben: TAŞAKLAR!!!!!!!!!

Erin: Aynen.

★★★

"Bu insanlar delirmiş." Dizlerimi göğsüme çekip Lucas göldeki bir çift kanoyu çizerken ona sokuldum. "Suyun üstü buradan da soğuk olmalı."

Gülümseyip arkama uzanarak montumun kapüşonunu üstümdeki yün ve kaşmir atkıyla şapkanın üstüne çekti. "Sen buna soğuk mu diyorsun?" Bana kaşını kaldırarak baktı.

Somurtup eldivenli parmaklarımı burnuma götürdüm, dişçide dolgu yapılmadan önce iğne yapılmış gibi uyuşmuştu. "Burnumu hissetmiyorum! Ne cüretle buz devri sıcaklıklarına karşı duyarlılığımla alay edersin. Ben de senin kıyı tarafından olduğunu sanıyordum. Orası daha sıcak değil mi?"

Gülerek kalemini kulağının arkasına, beresinin altına sıkıştırıp defterini kapadı ve banka koydu. "Evet, kıyı kesinlikle daha sıcak ama ben orada büyümedim. Böyle şekerden yapıldığına göre Alexandria'da kışı atlatabilir misin bilmiyorum."

Yapmacık bir şokla nefesim kesilmiş gibi yaparak omzuna bir yumruk attım, o da sanki darbeyi bloke edemiyormuş gibi davrandı.

"Ay, tanrım-geri alıyorum! Çok güçlüsün." Dönüp kolunu etrafıma doladı ve beni tam bir tebessümle ödüllendirdi. "Tam anlamıyla belalısın."

Hem fiziksel yakınlığı hem de bana sarılışındaki duygusal yakınlıkla, mutlu mutlu mırıldanarak ona sokulup gözlerimi kapadım. "Çekiç yumruğum çok fenadır." Kapüşonunun içine doğru mırıldandım. Deri ceketi bankta, defterin yanında kapalı duruyordu. Motosikleti sürerken hariç ihtiyaç duyacağı kadar soğuk olmadığını söyledi. O da benim gibi mırıldanarak eldivensiz, tuhaf bir biçimde donmamış parmağıyla başımı geriye yatırdı. "Öyle, senden biraz korkuyorum aslında."

Yüzlerimiz arasındaki mesafe bir iki santimdi, nefesle-

rimiz aramızdaki, havaya karışan bulutun içinde birbirine karışıyordu. "Benden korkmanı istemiyorum." Ekleyemediğim sözler de zihnimde dönüp durdu: *konuş benimle, konuş benimle*. Bunu engelledikten sonra suçluluk duygumun yükselip geri alınamayacak bir itirafta bulunmaması için beni öpmesini diledim. Sanki bu isteğimi yüksek sesle belirtmişim gibi başını eğip beni usulca öptü.

Yirmi Dört

Çoğu kişi son finalleri de biter bitmez gidecekti. Erin Cumartesi günü gidiyordu ama ben kalıyordum çünkü en sevdiğim ortaokul öğrencim beni Pazartesi akşamı gerçekleşecek konserine davet etmişti-sahneye ilk o çıkacaktı ve gösteriş yapmak istiyordu. Kış tatiline gireceğimiz Salı gününe kadar yurtları boşaltmak zorundaydık, o yüzden istesem de istemesem de eve o gün gidecektim.

Maggie, Erin ve ben dönemin son astronomi sınavına çalışmak için kütüphanede buluştuk. Sabaha karşı saat 2 civarında Maggie dramatik bir tavırla iç geçirerek başını açık ders kitabına gömdü. "Offffffffff... bu saçmalığa bir ara vermezsek *beynim* kara deliğe dönüşecek."

Erin bir şey demedi, ona baktığımda telefonunu kontrol ediyordu, bir mesaj okuyup cevap yazdı. Gönder'e bastıktan sonra ona baktığımı gark etti.

"Hı?" Kahverengi gözleri biraz açıldı. "Şey, Chaz oğlanların sırayla Buck'a göz kulak olduğunu haber veriyor. Evden çıkmayacağından emin oluyorlar."

"Chaz'le konuşmadığımızı sanıyordum," diye mırıldandı Maggie uykulu bir sesle-gözleri kapalıydı, yanağını okuduğumuz sayfaya yaslamıştı.

Erin'in gözleri benimkiler hariç her yere gittiğinde o plandan vazgeçtiğini anladım. Biraz daha kıvranmasını izleyip sonra rahat bırakmaya karar verdim. Chaz'i hep sevmiştim ve daha fazla kızamazdım. Ben de en yakın arkadaşımın bir canavar olduğuna inanmak istemezdim.

Telefonumu kontrol edip Lucas'a gönderdiğim mesajları ve cevaplarını okudum.

Ben: Ekonomi finali: DÖKTÜRDÜM

Lucas: Hepsi benim sayemde, değil mi?

Ben: Hayır, o Landon denen çocuk sayesinde.

Lucas: ;)

Ben: Beynim acıyor. Üç sınavım daha var.

Lucas: Benim Cuma günü bir tane daha var. Sonra da iş. Cumartesi görüşürüz.

"Mindi'nin son finali yarın." Erin defterindeki bir denklemin etrafına bir desen çizdi.

"Finalleri sırasında babasının koridorda beklediğini duydum," dedi Maggie.

Ben de aynı söylentiyi duymuştum. "Doğruysa onu suçlayamam."

Erin'i izledik, o gerçeklerle kampüs dedikoduları arasındaki farkı bilirdi. Başını salladı. "Bekliyor. Mindi okula geri dönmeyecek. İfade vermek dışında. Evin yakınlarında küçük bir devlet üniversitesine geçiş yapacak." Gözlerindeki üzüntü sonsuzdu. "Annesi her gece kabus gördüğünü söylüyor. Onu orada bıraktığıma inanamıyorum."

Maggie doğruldu. "Hey. Orada *çok* sayıda insan bıraktık. Bizim suçumuz değildi, Erin."

"Biliyorum ama-"

"Haklı." Erin'in bana bakmasını sağladım. "Suçu ait olduğu kişiye yükle. *Buck*'a."

★★★

Annemle babama nihayet Buck'tan bahsettim. Onlarla Şükran Günü'nden beri konuşmamıştım. Annem evde olduğumu kilerde yanlış yere koyduğum bir şey görünce anlayıp beni aradı. Sanırım bir yabancının evine zorla girip alfabeye göre dizilmiş hububat ve baharatlarının yerini değiştirmediğinden emin olmak istiyordu, o yüzden itiraf ettim.

"Ama... bana Erin'lere gideceğini söylemiştin?"

Ben ona söylememiştim ama kendisi o sonuca varmıştı-ben Erin'den sadece bir kere bahsetmiştim ama annem Şükran Günü'nde *ne yapacağımı* öğrenmeye tenezzül bile etmemişti-

Ben de yalan söyledim. İkimiz için de böylesi daha kolaydı.

"Eve gelme kararını son anda aldım. Önemli değil."

Tatilde yapmamız gereken şeyleri saymaya başladı-dişçi randevum vardı ve kamyonetimin ruhsat yenileme tarihi Ocak ayında son buluyordu. "Kevin'le bir randevu ayarlayayım mı yoksa orada yeni bir stilist buldun mu?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermek yerine her şeyi anlatmaya başladım—Buck'ın otoparktaki saldırısını, Lucas'ın beni kurtarışını, Buck başka bir kıza tecavüz edişini, şikâyette bulunduğumuzu, gelecek davayı. Bir başlayınca duramadım.

Önce beni duymadığını sanıp telefonu sımsıkı tuttum, içimden *Partisinin dekorasyonuyla ilgilenirken beni on saniye bile dinlemediyse eğer tüm bunları bir daha tekrar etmeyeceğim* diye düşünüyordum. Ama birden hıçkırdı. "Bana neden söylemedin?"

Nedenini biliyor olmalıydı. Söylememe gerek yoktu. Dünyadaki en iyi anne baba değillerdi; en kötüleri de değillerdi.

İç geçirdim. "Şimdi söylüyorum işte."

Gergin bir dakika boyunca sessiz kaldı ama evin içinde hareket ettiğini duyuyordum. Cumartesi günü her yıl verdikleri yemekli tatil partisi vardı ve annemin de evin bunun için hazır olması konusunda ne kadar titiz bir kontrol manyağına dönüştüğünü gayet iyi biliyordum. Büyürken partinin olduğu hafta boyunca sırra kadem basmam gerektiğini öğrenmiştim.

"Şimdi Marty'i arayıp yarın gitmeyeceğimi söylüyorum." Marty annemin yazılım danışma firmasındaki patronuydu. "Saat on birde orada olurum." Merdiven altındaki dolaptan tekerlekli bavulunu çıkardığını duyabiliyordum.

Bir an ağzım açık kaldıktan sonra canlandım. "Hayır—hayır. Anne, ben iyiyim. Bir hafta içinde evde olacağım."

Cevap verdiğinde sesi titredi ve biraz daha şoka girdim. "Çok üzgünüm, Jacqueline." Adımı sanki telefondan bana dokunmanın bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi söyledi.

"Başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm." *Aman Tanrım*, diye düşündüm, *ağlıyor mu?* Annem ağlamazdı. "Eve geldiğinde yanında olmadığın için de üzgünüm. Bana ihtiyacın vardı ama ben burada değildim."

Odamda, tek başıma, şaşkın bir halde yatağıma oturdum. "Sorun değil, anne. Bilmiyordun ki." Kennedy'den ayrıldığımı biliyordu... ama o konuyu da unutmaya hazırdım. "Beni güçlü yetiştirdin, değil mi? İyiyim ben." Bunu söylerken doğru olduğunu fark ettim.

"Senin-senin için terapistimle bir seans ayarlayayım mı? Ya da istersen ortaklarından biriyle?

Annemin arada sırada terapiye gittiğini unutmuştum. Ben çok küçükken yeme bozukluğu teşhisi konmuştu. Ne olduğunu bile bilmiyordum-bulimiya mıydı anoreksiya mi? Hiç konuşmamıştık.

"Tabii. Çok iyi olur."

İç geçirdiğinde rahatladığını hissettim. Ona bir şey yapma şansı vermiştim.

★★★

Birkaç kutu Çin yemeğini bitirip bölümlerimizi nasıl seçtiğimizle ilgili konuştuktan sonra Lucas ön cebinden iPod'unu çıkarıp kulaklıklarını uzattı. "Yeni keşfettiğim bu grubu dinlemeni istiyorum. Sevebilirsin." Sırtlarımızı yatağıma dayamış, yerde oturuyorduk. Taktığı anda *çal*'a bastı ve ben dinlerken beni izledi.

Müzik kulaklarıma dolduğu anda gözleri gözlerime kenetlendi. Müzik dışında bir şey duyamıyordum, bana bakan gözleri dışında bir şey göremiyordum.

Bana doğru eğildiğinde o sakinleştirici kokusunu içime çektim. Yüzümü eliyle kavrayıp ağzını ağzıma götürdü ve beni şarkının temposuyla uyum içinde bir hızda, tadını çıkararak öptü. Tadı emdiği yeşil Tic Tac şekerleri gibiydi.

iPod'u bana uzatıp beni kaldırdı ve yatağa yatırıp yanıma uzandıktan sonra kollarına alıp ilk şarkının yerini bir başkası alana kadar öptü, ve bir başkası daha, tekrar tekrar. Geri çekilip parmağını kulağımın kenarında gezdirirken kulaklıklardan birini çıkarıp ona uzattım. Dar yurt yatağımda yan yana uzandık, yatağın boyu ancak Lucas'ın bedenini rahat alabilecek kadar uzundu. Birlikte dinleyip, daldık. Yeni bir çalma listesi açtı ve seçtiği şarkının benim

için olduğunu biliyordum, paylaşmak istediği bir grubun ötesindeydi, ya da müziği tartışmamız için değildi. Dinlerken kalbim ona uzandı, birbirimize bakarken aramızda bağlantı ipleri hissettim, hassas, kolayca kopabilecek teller. Yan tarafına kazılı olan şiir gibi, birbirimizin içine sığmak için kıvrılıyorduk. Bu erime ve yeniden şekillenme daha derin daha dirençli olabilirdi. Onun da hissedip hissetmediğini merak ettim ve seçtiği şarkının sözlerini dinlediğimde hissediyor olabileceğini düşündüm. *Gülme ama ben belki... talihsizliğindeki yumuşak kavis olabilirim.*

Kapımın dışında, koridor çoğunlukla sessizdi, en sonunda, insanların erkenden toplanıp eşyalarını yurttan taşımasından sonra başlamıştı. Lucas'la konuştuk-sadece yakın geçmişi-ve Lucas, Franscis'in nasıl oda arkadaşı olduğunu anlattı.

"Bir gece kapıda belirip içeri girmek istedi. Bir saat kanepede kestirdi, sonra da çıkmak istedi. Bu her gece tekrarladığımız bir âdete dönüştü. Her gün biraz daha uzun kalmaya başladı, öyle ki bir noktadan sonra eve taşındığını fark ettim. Anlayacağın yeryüzündeki en arsız işgalci."

Güldüğümde o da gülüp beni öptü. Gülümsemeye devam ederek beni bir kez daha öptü, elleri belime ve kalçama gitti. Öpüşmeye başlarken nefes nefese Erin'in kampüsten yarına kadar ayrılmayacağını, yani her an içeri girebileceğini söyledim.

"Bugün gittiğini söylemiştin."

Başımı salladım. "Gidecekti. Ama eski erkek arkadaşı

onu geri kazanmak için amansız bir kampanya sürdürüyor ve bu gece görüşmek istedi."

Eli tişörtümün altına girip keşfe başladı. "Peki ne oldu? Neden ayrıldılar?"

Göğüslerimden birini kavradığında dudaklarım aralandı, göğsüm sanki eli için yapılmış gibi avcunda şekilleniyordu. "Benim yüzümden."

Gözleri hafifçe açılınca gülümsedim.

"Hayır-öyle değil. Chaz... Buck'ın en yakın arkadaşıydı." Buck'ı düşündüğümde bedenimin kasılmasından adını söylediğimde dişlerimin kenetlenişinden nefret ediyordum. Burada olmadığı halde bastıramadığım tepkiler vermeme yol açıyordu ve bu beni öfkeden çıldırtıyordu.

"Artık gitti, değil mi?" diye sordu. "Kampüsten ayrıldı?" Kolunu sırtıma götürüp beni kendine çekerek elini enseme koydu. Gözlerimi kapatıp başımı çenesinin altına yerleştirip salladım.

"Önümüzdeki dönem gelmesine isin vereceklerini sanmıyorum, davadan önce bile," dedi.

Kokusunu içime çektim, dudaklarımı sımsıkı kapayıp kokusunu burnumdan aldım. Ona sığınmış gibi hissediyordum. Güvende. "Sürekli omzumun üstünden bakıyorum. O kutudan çıkan palyaçolar gibi... Sana merdivenlerde olan şeyden bahsetmedim, değil mi?"

Fiziksel tepkilerini bastıramayan tek kişi ben değildim. Bedeni kasıldı, şimdi beni deminki kadar nazik tutmuyordu, daha gergindi. "Hayır."

Olayı göğsüne doğru mırıldanarak anlattım, sadece gerçekleri anlatıp kendi tepkimi kontrol edebilmek için başka bir şey demedim. "Merdivende beraber olmuşuz gibi davrandı. Koridordakilerin yüz ifadesinden.. .etrafta dolanan söylentilerden de sonra... ona inandılar," diyerek lafımı bitirdim. Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Artık Buck yüzünden ağlamak istemiyordum. "Ama en azından odama giremedi."

Öyle uzun süre sessiz kaldı ki yorum yapmayacağını sandım, en sonunda beni sırt üstü yatırdı, dizini bacaklarımın arasına sıkıştırıp beni sertçe öptü. Saçı yüzümün kenarını gıdıklarken aramızda sıkışan ellerimi kurtarıp sanki onu daha yakınıma çekebilirmiş gibi saçlarına daldırdım.

Beni öpüşü damgalanmak gibi bir histi. Sanki kendini tenimin altında bir dövme gibi kazıyordu.

Tüm sırlarımı biliyordu, ben de onunkileri.

Ama görünüşte karşılıklı olan bu durum bir yalandı-çünkü bana sırlarını açan o değildi. Onları ben açığa çıkarmıştım ve daha da kötüsü Lucas'ın haberi yoktu.

Suçluluk duygum aramıza girdi, beraberinde de benimle o yanını paylaşması için duyduğum arzu geldi. Bana güvenmesi için duyduğum arzu. Üç gün sonra eve gidecektim. Kilometreler ve saatlerle birlikte aramıza bir de bunu sokamazdım ve de haftalarca daha saklayamazdım.

Yeniden yavaşladığımızda, birbirimize dolanıp libido

ve kalp atışlarımızın dinmesini beklerken bir fırsat buldum.

"Heller'larla yaşıyor sayılırsın, hem de aile dostlarınız, değil mi?"

Beni izleyerek başını salladı.

"Ailen onlarla nasıl tanışmış?" Sırtüstü dönüp dişlerini dudağındaki halkaya gitti ve emdi. Bunun Kennedy ensesini sıvazladığında olduğu gibi stres bildiren bir hareket olduğunu anladım.

"Üniversiteye birlikte gitmişler."

Kulaklıklar son yarım saatte çıkmıştı. iPod'u kapatıp kabloları etrafına sıkıca sardı.

"Yani onları *doğduğundan beri* tanıyorsun."

iPod'u ön cebine soktu. "Evet."

Gözlerimin önünde okuduklarım ve Doktor Heller'ın söylediklerinden parçalar belirdi. Lucas'ın rahatlatılmaya ihtiyacı vardı-buna ondan daha fazla ihtiyacı olan birini tanımıyordum-ama onu benimle paylaşmadığı bir şey için teselli edemezdim.

"Annen nasıl biriydi?"

Tavana baktı, sonra gözlerini kapadı, hareket etmedi. "Jacqueline-"

Kapıdaki anahtar sesiyle irkildik. Oda masamda yanan düşük voltajlı lambası dışında karanlıktı. Kapı açıldığında Erin'in siluetiyle birlikte bir ışık huzmesi de odanın ortasında yere düştü.

"J, uyudun mu?" diye fısıldadı, gözleri hâlâ parlak ko-

ridordan karanlığa alışmamıştı yoksa yatakta yalnız olmadığımı görürdü.

"Ee, hayır..."

Lucas doğrulup yere basarak ayağa kalktı, ben de öyle yaptım. *Zamanlama her şeydir*, diye düşündüm.

Erin çantasını yatağa atıp ayakkabıları çıkarırken bize arkasını döndü. "Aa! Selam... ee. Benim çamaşır yıkamam gerekiyordu sanırım..." Montunu çıkarıp neredeyse boş olan çamaşır sepetini kaldırdı.

"Ben de tam gidiyordum zaten." Lucas siyah çizmelerini giyip bağcıklarını bağlamak için eğildi.

Lucas başını eğmişken Erin ağzıyla, *Aman Tanrım. Çok üzgünüm!* diye oynattı, tam bir pişmanlık resmiydi.

Omuz silkip dudaklarımı *Önemli değil* diye onattım.

Lucas'ın peşinden koridora çıkıp kollarımı kendime sarılır gibi tuttum, yanında yatarken duyduğum sıcaklıktan sonra üşümüştüm. "Yarın?"

Bana dönmeden önce deri ceketinin fermuarını çekti, dudakları kenetliydi. Gözlerini benimkilerden kaçırdığında aramızdaki duvarı hissettim, çok geçti. Gözlerimiz buluştuğunda iç geçirdi. "Kış tatili geldi. Birbirimizden de biraz ayrı kalmak için kullansak iyi olabilir."

Mantıklı bir itirazda bulunmak istedim ama ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Ne de olsa onu bu noktaya ben itmiştim.

"Neden?" Bu kelime boğazımdan boğuk bir sesle çıktı.

"Şehirden gidiyorsun. Ben de en azından bir haftalı-

ğına gideceğim. Senin toparlanman lazım, ben de Charles'ın final notlarını önümüzdeki iki gün içerisinde falan ilan etmesine yardım edeceğim." Mazereti öyle mantıklıydı ki; altında çekip alabileceğim saklı bir duygu yoktu.

"Geldiğinde bana haber ver." Eğilip beni çabucak öptü. "Güle güle, Jacqueline."

Yirmi Beş

Pazar akşamı Lucas'ın dairesine doğru giderken haber vermeden ve de davet edilmeden gitmemin neden kötü bir fikir olduğuna dair pek çok sebebi değerlendirdim: *orada olmayabilir, meşgul olabilir, beni korkutup kaçırdığını düşünüyor, veda ettiğimizi düşüyor.*

Öte yandan sadece Salı sabahına kadar kalacaktım ve mücadele etmeden beni gözden çıkarmasına izin veremezdim.

Kapıyı çaldıktan sonra kapıdan kilidin açıldığını ve Lucas'ın sert sesini duydum. "Kim geldi, Carlie? Kapıyı öyle hemen açma-"

"Bir kız."

Kapı açıldı ve güzel, sarışın, koyu renkli gözleri olan bir kız kapıda durdu. Bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

Belli ki kim olduğuma ve ne istediğime dair bir açıklama bekliyordu. Konuşamadım. Kalbimin yemek boruma kaçtığından ve artık atmadığından emindim. Lucas arkasından kaşlarını çatarak geldi. Beni gördüğünde kaşları kalkıp alnına düşen saçlarının içinde kayboldu.

"Jacqueline? Burada ne işin var?"

Kalbim yeniden hayata döndü ve merdivenlerden aşağı fırlamak için arkamı döndüm. Birden havaya kalktım, kolumu yakalamıştı, beni üst basamaktan alıp göğsüne yasladığında az daha, *az daha* ayağının üstüne basacaktım.

"O Carlie Heller," dedi kulağıma, hareketsiz kaldım. "Kardeşi Caleb da içeride. Bilgisayar oyunu oynuyoruz."

Kalbim hâlâ *savaş ya da kaçış* seçenekleri arasında küt küt atarken sözlerini idrak edip göğsüne doğru yıkıldım, kendimi kıskanç bir aptal gibi hissediyordum. Alnımı göğsüne dayadım. Kalbi benimki kadar hızlı atıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandım yumuşak tişörtüne doğru. "Gelmemeliydim."

"Belki bana haber vermeden gelmemeliydin ama seni gördüğüm için üzgün değilim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama dedin ki...?"

Gözleri verandanın ışığında gümüş rengiydi. "Seni korumaya çalışıyorum. Kendimden. Ben..." parmağını ikimizi göstererek salladı. "...bunu hiç yapmadım."

Konuşurken dişlerim takırdadı. "Bu hiç mantıklı değil. Daha önce yapmamış olman yapamayacağın anlamına gelmez." Sözlerine başka, daha olası bir anlam yüklediğimde çok geçti. "Tabii... istemiyorsan o başka."

İç geçirip kolumu bıraktıktan sonra ellerini saçına götürdü. "Nedeni...o değil."

"Bırr! İçeri girecek misiniz girmeyecek misiniz? Kapıyı kapatıyorum."

Lucas'ın yanından gizli bir bakış attım. Carlie Heller genç görünüyordu *o kadar* da genç görünmüyordu. Kızgın gibi değildi ama. Sadece meraklı gözlerle bakıyordu.

"Eh, sen istedin." Parmaklarını benimkilerle kenetleyerek kapıya doğru dönerek itti. "İçeri giriyoruz."

Carlie, kanepede Francis'in bir battaniyenin üstünde uzandığı köşeye geçti. Onu kaldırarak sanki cansız bir varlıkmış gibi omzunun üstüne attı. Battaniyenin altına kendisi geçtikten sonra da kediyi yeniden kucağına yerleştirip kumandayı aldı. Yanında aynı koyu renkli gözlere sahip, ortaokul öğrencilerimden biraz daha küçük (ama en az onlar kadar asık suratlı) çatık kaşlı bir çocuk oturuyordu.

"Bütün gün bekle," diye mırıldandı Lucas'a.

"*Kaba.*" Carlie onu dirseğiyle dürttüğünde gözlerini devirdi.

Lucas kanepe minderindeki kumandayı alıp bana Carlie'nin karşısındaki köşeye geçmemi işaret etti. "Çocuklar, bu arkadaşım, Jacqueline. Jacqueline, bu maymunlar Caleb ve Carlie Heller." Carlie'yle ben merhabalaştık ve Caleb bana doğru bir şeyler mırıldandı. Ayaklarımı altıma alıp Lucas'ın başının üstünden oyunu izledim.

Carlie on beş dakika sonra Caleb'i geri götürürken,

çocuğun somurtkanlığı geçmemişti. Giderken bana baktı. "Ben *odamda* kızlarla yalnız kalamıyorum."

Carlie başının arkasına vurdu. "Kes. Lucas bir *yetişkin*, sense sadece azgın ve *ergenliğe bile girmemiş bir çocuksun*."

Caleb kızarırken gülüşümü öksürükle saklamaya çalıştım, kapıdan fırlayıp basamaklardan koştura koştura indi.

Carlie dönüp Lucas'a sarıldı ve bana gülümsedi. "Size iyi geceler," diye cıvıldadıktan sonra kapıdan çıktı.

Lucas onun bahçeden geçip evine girişini izledikten sonra iyi geceler diyerek kapıyı kapadı ve kilitledi. Dönüp sırtını kapıya yasladı ve bana baktı. "Ee. Birbirimizden ayrı kalmaya karar verdik sanıyordum?" Kızgın görünmüyordu ama mutlu da değildi.

"Ayrı kalmamızı söyleyen *sendin*."

Dudakları düz bir çizgiye dönüştü. "Birkaç haftalığına yurttan ayrılman gerekmiyor mu?"

Kanepedeki yerimden kalkmadım, kenarda kıvrılmıştım. "Evet. Sadece iki günlüğüne buradayım."

Yere baktı, ellerini arkasındaki kapıya dümdüz yaslamıştı.

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım, titrek bir sesle konuşuyordum. "Sana söylemem gereken bir şey—"

"Seni istemediğimden değil." Sesi yumuşaktı ve konuşurken bana bakmadı. "Demin yalan söyledim, seni koruduğumu söylerken."

Çenesini kaldırdı ve odanın iki ucundan birbirimize baktık. "Kendimi koruyorum."

Belirgin şekilde bir nefes aldı, göğsü kalkıp indi. "Ayrılığını unutmak için kullandığın biri olmak istemiyorum, Jacqueline."

Aniden *Operasyon Kötü Çocuk Dönemi*ni hatırladım. Erin'le Maggie bu planı Lucas'ı Kennedy'yi unutmak için kullanayım diye yaratmışlardı, sanki onun duyguları yokmuş gibi, ben de buna katılmıştım. O zamanlar beni dönem boyunca izlediğinden haberim bile yoktu. Konuşmaya başladıktan sonra bana karşı ilgisinin artacağından da. En sonunda bana karşı bir şey hissetmediği için değil, duygularının derinliği yüzünden benden uzaklaşma ihtiyacı duyacağından da.

"O halde neden öyleymişsin gibi davranıyorsun?" Kanepesinde aldığım küçük top şeklini bozarak ağır ağır ona doğru yürüdüm. "Ben de bunu istemiyorum." Ben ona yaklaşırken olduğu yerde kaldı, alt dudağındaki halkayı emiyordu. Doğrulup gözlerinin önünde kaybolabilirmişim gibi baktı.

Elleri yüzümü kavradı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Ona sırıttım. "Aklıma birkaç şey geliyor."

***

"Annemin adı Rosemary idi. O Rose denmesini isterdi."

Açıklaması beni yeniden dünyaya döndürdü. Yan tarafına yaslanmış bir şekilde yatarak parmağımı dalgınlık-

la kalbinin üstündeki gün yapraklarında gezdiriyordum, ona bildiklerimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Ya da söylemeli miyim diye. "Bunu onun anısına mı yaptın?" Parmağım sapın etrafında dolaşırken boğazımda bir düğüm oluştu.

"Evet." Sesi karanlık odada alçak ve ağırdı. Öyle çok sırla doluydu ki günbegün nasıl hayatta kaldığını hayal bile edemiyordum, yükünü kimseyle paylaşmıyordu.

"Sol tarafımdaki şiir. O yazdı. Babam için."

Gözlerim yandı. Babasının kendini kapamasına şaşmamak gerekiyordu. Doktor Heller'ın söylediklerine bakılırsa Ray Maxfield mantıklı, analitik bir insandı. Tek duygusal istisnası karısı olmalıydı. "Şair miydi?"

"Bazen."

Başımı koluna yaslayıp hayaletimsi tebessümünün yüzünde belirişini profilden izledim. Bu açıdan farklı görünüyordu. Yüzü pasaklı, tıraşsızdı ve bedenimdeki pek çok yer bunu kanıtlayan hafif kızarıklıklarla kaplıydı.

"Genellikle ressamdı."

Vicdanımı duymazlıktan gelmeye çalıştım, ona bildiklerimi söylemem için dırdır edip duruyordu. Ona gerçeği borçlu olduğumu. "Yani mühendis taraflarınla karışık sanatçı genlerinin sorumlusu o, öyle mi?"

Yan tarafına dönerek tekrar etti, "Mühendis *taraflarım mı*? Hangi taraflarmış onlar?" dudakları muzip bir tebessümle kıvrıldı.

Kaşımı kaldırdığımda beni öptü.

"Yaptığı resimlerden sende var mı?" Parmaklarım gülün etrafında bir daire çizdi ve altındaki sert kas dokunuşumla gevşedi.

Elimi tenine yaslayıp kalbinin ritmik *küt-küt* sesini özümsedim.

"Evet... ama ta depodalar ya da Heller'ların evinde, annemle babamın yakın arkadaşlarıydı."

"Baban onlarla hâlâ arkadaş değil mi?"

Başını salladı, yüzümü izliyordu. "Öyle. Şükran Günü beni onlar götürdü. Onun buraya gelmesini sağlayamıyorlar. O yüzden iki yılda bir onlar gidiyor."

Kendi anne babamı ve onların beraber zaman geçirdiği arkadaşlarıyla komşularını düşündüm. "Benim annemle babamın gerçek bayramlarda çağıracak kadar yakın arkadaşları yok."

Gözlerini tavana çevirdi. "Eskiden *çok* yakınlardı—daha önce."

Acısı öyle somuttu ki. O an hiç çözmeye çalışmadığını anladım-olduğundan bu yana geçen sekiz yıldan beri. Koruyucu duvarı onu kurtarmak bir yana tutsak eden bir kaleye dönüşmüştü. O gece olanların dehşetini asla atlatamayabilirdi, ama kendini tüketmeyeceği bir noktaya varabilirdi.

"Lucas, sana söylemem gereken bir şey var." Kalbi elimin altında atmayı sürdürdü, ağır ağır ve düzenli bir şekilde.

Bakışlarını bana çevirdi ama kıpırdamadı, yine de bek-

lerken kendini geri çektiğini hissettim. Kendime bu bağlantı kopukluğunun sadece kafamda olduğunu-yalnızca suçluluk duygumun bir ürünü olduğunu söyledim.

"Anneni nasıl kaybettiğini öğrenmek istedim ve o konuda konuşmanın seni üzdüğünü fark ettim. O yüzden... internette ölüm ilanını aradım." Saniyeler geçip o hiçbir şey demediğinde nefesim gitgide daraldı.

En sonunda konuştu, sesi yadsınamaz biçimde düz ve soğuktu. "Aradığın cevabı buldun mu?"

Yutkundum ama sesim bir fısıltıdan ibaretti."Evet." Kalbimin son hızda atışından kendimi duyamamıştım.

Bakışlarını üstümden çekip sırtüstü uzandı, dudağını sertçe ısırıyordu.

"Bir şey daha var."

Derin bir nefes alıp verdi, tavana bakıyor, sonraki itirafımı bekliyordu.

Gözlerimi kapayıp pat diye söyledim. "Doktor Heller'la konuştum-"

"*Ne?*" Bedeni benimkinin yanında taş kesti.

"Lucas, kişisel alanına girdiysem özür dilerim-"

"*Girdiysen mi?*" Hemen doğruldu, bana bakamıyordu bile, doğrulup örtüyü de üstüme çektim. "Neden gidip onunla konuştun ki? Gazetelerdeki kanlı ayrıntılar senin için yeterince iğrenç değil miydi? Ya da kişisel?" Sert hareketlerle boxerını ve kot pantolonunu giydi. "Onu bulduklarında nasıl göründüğünü mü merak ettin? Kanamadan nasıl öldüğünü mü? Hatta babamın halıyı elleriyle

söküşünü mü---" sert bir şekilde nefes verdi. "-alttaki döşemeye işleyen bir metre genişliğindeki kanın hepsini çıkarmak için yeterince zımparalanamadığını mı?" Sesi çatladı ve konuşmayı bıraktı.

Şoka girmiştim ve ne diyeceğimi bilemiyordum, nefes bile alamıyordum. Lucas sessizce yatağın kenarına oturdu, başı ellerinin arasındaydı. Öyle yakındı ki uzanıp omurgasından aşağıya uzanan haçı okşayabilirdim. Yataktan dikkatle kalkıp giyindim. UGG'larımı giyip yatağın ucuna gittim.

Dirseklerini uyluklarına dayamıştı, elleri yüzünü panjur gibi kapatıyordu. Omuzlarına değen siyah saçlarına, kolunun gevşek kaslarına ve kol kasını sarıp kolunun ön tarafına uzanan dövmeye, güzel, düz karnına ve yan tarafına bir damga gibi kazınmış kelimelere baktım.

"Gitmemi ister misin?" Kendimi şaşırttım, kelimeleri sesim titremeden söyleyebilmiştim.

Neden hayır diyeceğini ya da bir şey demeyeceğini düşündüm bilmiyorum. Her halükarda yanılmıştım.

"Evet."

İşte o anda gözyaşlarım dökülmeye başladı ama o onları görmüyordu. Yataktaki pozisyonunu bozmadı. Kızamazdım bile çünkü sınırı aşmıştım ve bunu biliyordum. İyi niyetli olmak yeterli değildi. Mutfak masasından çantamı ve anahtarlarımı, kanepeden de montumu aldım, arkamdan gelirse, bana kalmamı söylerse diye kulaklarımı diktim. Odasında bir tek sessizlik vardı.

Kapıyı açtığımda Francis soğuk havayla birlikte içeri fırladı. Kapıyı arkamdan çektikten sonra hıçkırdım. Buz gibi havayı yutup her şeyi nasıl mahvettiğimi merak ederken kamyonetime gidene kadar ağlamama kararı aldım. Merdivenlerden aşağı hantal hantal iniyordum çünkü aysız gece ve gözyaşlarımın arasından bir şey göremiyordum. En alt basamağa iki adım kala elime kıymık battı.

"Of! *Kahretsin.*" Fiziksel acı ağlamaya başlamak için mükemmel bir bahaneydi. Uzun kavisli araba yolunda koştururken kamyonetime ulaşana kadar ağlamama hedefimi gerçekleştirememiştim. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. *Siktir.*" Anahtarı kapıya el yordamıyla soktum.

Déjà vu. Kendimi koltuğa serilmiş bulduğumda aklıma gelen ilk şey buydu. Ama benzerlik bu kadarla kaldı. Buck kapıyı arkasından kapayıp otomatik kilide bastı. Ağrılığı bacaklarımı hareketsiz kıldı ve daha kim olduğunu anlayamadan sol bileğimi tutmuştu bile, gerçi kim olduğunu biliyordum.

"Bacaklarını başkaları için açıp benim için açmayacak kadar iyisin, öyle mi Jackie?"

Yirmi Altı

Sırtüstü uzanmış başım yolcu kapısına garip bir açıyla yaslanmıştı, kolumu çekip bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama başarılı olamadım.

"Kalk üstümden!" diye bağırdım ama bu sözlerin onun için anlamsız olduklarını biliyordum.

Sokağa park etmiştim-kimsenin beni duyamayacağı kadar uzaktı. "Kamyonetimden çık!" Beni içeri ittiğinde anahtarlarımı kamyonetin içine düşürmüştüm, silah olarak kullanmak için sağ elimle yeri aradım.

"Hiç sanmıyorum." Sağ bileğimi kavrayıp sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi başını salladı. "Konuşmamız bitene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Sen ve arkadaşın olacak o yalancı kaltak lanet olası *hayatımı mahvettiniz."*

Sonra zihnimde Ralph'ın sesini duydum. *Bedeniniz*

zaten bir silah. Sadece nasıl kullanmanız gerektiğini öğrenmelisiniz. Anında çırpınmayı bırakıp değerlendirme yaptım: Tekme atamazdım. Bileklerimi çevirip aşağıya doğru çekerek kurtarabilirdim ama ne anlamı vardı? Yine tutup beni daha da hareketsiz kılardı.

Daha yakınıma gelmesi gerekiyordu-normal şartlarda isteyeceğim son şey. Gözlerimi çevirdim.

"Seninle konuşurken beni *dinle*, lanet olası!" Çenemi sertçe kavradı, üstüme eğilip beni yüzüne bakmaya zorlarken parmakları etime batıyordu.

Sağ el serbest.

Elimi aramıza sokup hayalarını yakaladım ve çevirerek var gücümle yukarı doğru çektim. Alnımı dosdoğru yukarı hedef alırken elimden geldiği kadar güçlü bir şekilde burnuna geçirdim.

Kardeşlik derneğinin otoparkındaki gece her şey öyle çabuk olmuştu ki her şey bitene kadar kendimi katiyen toparlayamamıştım. Ama bu sefer her şey ağır çekimdeydi—o yüzden inanılmaz ölçüde uzun bir süre boyunca yaptıklarımın hiçbir işe yaramadığından emindim.

Birden çığlık attı, burnundan oluk oluk kan akmaya başladı. Daha önce hiç böyle yakından mesafeden bu kadar çok kan görmemiştim. Bir musluğu ardına kadar açmışım gibi akıyordu.

Sol el serbest.

Yan tarafına yatıyordu. Hâlâ hayalarını sıkarken sol dizimi kaldırıp ona geçirdim ve sol elimle de omzunu ittim.

Kamyonetimin koltuğunun önündeki dar boşluğa yan düştü. Yeniden bacaklarımı hissettim, bedenim titriyordu. Kapıya hamle yaptım ve öyle sert açtım ki neredeyse geri sıçradı.

Kapıyı kapamadan hemen önce sağ eli fırlayıp bileğimi tuttu, tıpkı korku filmlerinde asla-ölmek-bilmeyen sapık gibi. Dönerek yumruğumu kolunun alt kısmında, kol kıvrımından birkaç santim aşağıdaki hassas noktaya geçirdim ve beni bıraktı, öfkeyle böğürüp doğrulup kalkmaya çalıştı.

Başarılı olup olmadığını görmek için beklemedim. Kamyonetimden atlayıp kaçmaya başladım.

Bu çığlık atmak için ideal bir zamandı ama ben güçbela nefes alabiliyordum. Arkamda adımlarının dengesiz sesini duyduğumda basamakların tepesinde Lucas'ın kapısına odaklandım. Araba yolunun yarısındaydım ki Buck arkadan atılıp saçımı tutup çektiğinde acıyla durdum. Yere yuvarlandığımızda bağırdım ve Lucas'ın öğrettiği gibi yana yuvarlanarak onu üstümden attım.

Birden Lucas belirdi.

Karanlık bir intikam meleği gibi Buck'ı yanımdan çekip *fırlattı*, sonra da aramıza geçti. Bir yengeç gibi geri geri gittim. Bana bir bakış attı, renksiz gözleri evin yan tarafındaki projektörlerden vuran loş ışıkta alev alevdi. Sonra ayağının yanına yuvarlanan Buck'a döndü.

Buck'ın burnuyla ağzının arası kanla kaplıydı ve çenesine de bulaşmıştı ama onun dışında üstünde fazla kan yoktu.

Evin köşesindeki bir diğer projektör yanarak etrafı aydınlattı. Nefes nefese, göğsüme bakıp irkildim. Pembe beyaz gömleğim yakamdan karnıma kadar koyu kan lekesiyle kaplıydı. Buck'ın burnuna vurduğumda pozisyonumuz yüzünden akan kanın çoğu göğsüme boşalmıştı. Heller'ların bahçesinde gömleğimi yırtıp atma dürtümle savaştım.

Buck çömelerek Lucas'ın etrafında dönmeye çalıştı. Lucas ise onunla dönmek yerine yana doğru hareket etti. Sırtını bana dönerek Buck'ın bana yaklaşmasını engelliyordu.

Buck'ın sesi hırçın bir hırıltı gibiydi.

"O dudağını patlatacağım emo* çocuk. Bu sefer kafam dumanlı değil. Tamamen ayığım. Önce seni benzetip sonra da orospunu da aklına gelen her şekilde becereceğim-yine."

Yalancı piç.

Lucas ona saldırmadı, önce cevap da vermedi ama sonra o çok kontrollü sesini duydum. "Yanılıyorsun, *Buck.*"

Lucas gözlerini ondan ayırmadan deri ceketinin fermuarını açtı, üstünden çıkarıp kenara attı. Koyu, uzun kollu tişörtünün kollarını sıvadığında daha önce giydiği eski kotuyla, acelesi varken siyah botlarının bağcıkları ka-

* Duygu anlamındaki "Emotion" kelimesinden gelir. 1980'lerde hardcore punk'la başlamış bir müzik türüdür ve görünümleriyle bu kültürü temsil ettiği düşünülen insanları tanımlamak için kullanılır.

dar zamanını çalmadıkları için giydiği kovboy çizmelerini fark ettim.

Buck büyük bir yumruk savurdu ama Lucas bloke etti. Buck yine aynı şeyi denedi ve aynı sonucu aldı. Sonra da Lucas'ı tutmak için öne atıldı ama böbreğine yediği bir yumruk ve sol kulağına bir tokattan sonra yan tarafa sendeleyip beni işaret etti. "Kaltak. Benim için fazla iyi olduğunu sanıyorsun-ama sen bir *orospudan* başka bir şey değilsin."

Lucas aramızda kalarak onu takip etti. Buck atıldığında Lucas kolunu yakalayıp döndü ve Buck'ın kolunu kolların normalde dönmediği tarafa doğru çevirdi ve çenesine hızlı bir yumruk savurdu. Buck'ın başı öyle uzağa savruldu ki nereyse kendi omzunun üstünden arkaya bakıyor gibiydi. Arkasını döndüğünde Lucas yumruğunu dosdoğru dudağına geçirdi. Savunma pozisyonunu koruyup başını sırayla iki tarafa yatırdığında Lucas'ın o hayalet tebessümü bana baktığında asla takınmadığı bir tehdide büründü.

Buck gürleyip ileri atıldığında yere düştüler. Boy açısından eşittiler. Ağırlık açısından Buck'ın en azından 18 - 20 kilo üstünlüğü vardı ve bunu Lucas'ı yerde tutmak için kullanarak başının kenarına iki kez yumruk attı. Lucas dönerek Buck'ı başının üstüne düşürdü. Sırtüstü düşen Buck başını toparlamaya çalışır gibi salladı.

Lucas üstüne atlayıp onu yerde tuttu ve dört kez art arda yumruk attı. Sesi babamın biftekleri yumuşatma se-

sine benziyordu, midem kalktı. Buck'ın yüzü hızla tanınmaz hale geliyordu ve onun için üzülemesem de Lucas'ın ölümcül güç kullanımına girecek sınırı aşmasından korkuyordum.

"Landon! Dur!"

Doktor Heller araba yolunda koşuyordu.

Lucas'ı hareket etmeyi bırakan Buck'ın üstünden çekti. Kısa bir an için Lucas karşı koyunca Doktor Heller'ın da arada gideceğinden korktum ama hocamı ve Özel Kuvvetler'i kapsayan geçmişini hafife almıştım. Kollarını Lucas'ın göğsüne ve kollarına sararak bağırdı, "*Dur.* O güvende. O güvende, oğlum." Lucas çekildiğinde Doktor Heller onu saran kollarını gevşetti.

Lucas'ın gözleri hemen beni buldu ve benden tarafa atıldı. Uzakta hızla yaklaşan siren sesleri duyuldu. Caddenin uzak köşesinden döndüklerini duyduğum anda Lucas yanıma, çimlere çöktü. Şiddetle titriyordu, bedeni hâlâ gidecek yeri olmayan adrenalini pompalıyordu. Derin derin nefes alarak bana baktı, elini sanki irkilmemden korkuyormuş gibi dikkatle kaldırdı.

Çenem acıyordu ve yüz ifadesinden kötü göründüğünü anladım. Parmakları değdiğinde geri çekildim. Elini çekti ve ben de dizlerimin üstüne oturdum.

"Lütfen bana dokun. Bana dokunmana ihtiyacım var."

İki kez sormama gerek kalmadı. Kolları etrafımı sardı, beni kucağına çekip göğsüne yaslayarak salladı. "Onun kanı mı? Burnundan?" Gömleği göğsümden çektiğinde

yapıştı, kan çoktan kurumaya başlamıştı ve altındaki sutyenle tenime yapışmıştı.

Tiksintiyle başımı salladım.

"Aferin sana." Yeniden beni kucakladı. "Tanrım, öyle inanılmazsın ki."

Buck'ın kanını tenimde düşününce midem yine kalktı ve gömleğimi çekiştirdim. "Çıkartmak istiyorum. *Çıkartmak istiyorum.*"

Yutkundu. "Tamam. Birazdan." Parmakları yüzüme şefkatle dokundu. "Çok üzgünüm, Jacqueline. Tanrım, kapıdan öyle çıkıp gitmene izin verdiğime inanamıyorum." Hıçkırdı, göğsü kalkıp indi. "Lütfen beni affet."

O beni okşarken başımı çenesinin altına dayadım, küçülebildiğim kadar küçülerek ona sığınıyordum. "Anneni araştırdığım için üzgünüm. Bilmiyordum—"

"Şişt, bebeğim... şimdi değil. Bırak sana sarılayım." Ceketini yandaki çimenlerden alıp etrafıma sardıktan sonra bana daha da sıkı sarıldı ve konuşmayı bıraktık.

Bir ambulans geldi ve sağlık görevlileri en azından hayatta olan Buck'ı kaldırdı. Polis memurlarından biri kollarını bağdaştırmış, ilgisiz bir tavırla Buck'ın sedyeye çıkarılmasını izlerken ortağı da münakaşayla ilgili Doktor Heller'la konuşuyordu.

"Lan-Lucas," diye seslendi. "Sen ve Jacqueline ifadelerinizi şimdi vermelisiniz, evlat." Luca temkinli bir şekilde ayağa kalkıp tüm gücüyle bana destek olarak beni de yukarı çekti. Doktor Heller omzuna elini koydu. "Bu

genç adam en yakın arkadaşımın oğludur. Garajın oradaki dairede kiracı." Bize tuhaf bir bakış attıktan sonra devam etti. "Dediğim gibi o çocuk da-" ambulansa çıkarılmakta olan Buck'ı işaret etti "-bu kız tarafından hakkında uzaklaştırma kararı çıkartıldığı halde erkek arkadaşının evine gelerek kararı ihlal etti." Demek bu yüzden öyle bakmıştı.

Polisin gözleri kanlı gömleğimi görünce büyüdü. "Onun kanı," diyerek ambulansı işaret ettim.

Aralarından biri gülümseyip Lucas'ın sözlerini tekrarladı. "Aferin sana."

Lucas'a yaslandığımda bana daha da sıkı sarıldı. Polisler zaten Doktor Heller tarafından yumuşatıldıkları için son derece anlayışlıydı. Yirmi dakika ve hepimizin ifadesi alındıktan sonra onlar da Buck da gitmişti. Lucas'la ben kamyonetteki ve yoldaki eşyalarımı topluyorduk. Doktor Heller ve ailesine birbirimizin yaralarıyla ilgileneceğimizi söylemiştik.

Konuşmadan Lucas beni üst kata çıkardı, dairesine soktu ve dosdoğru banyoya götürdü. Duşu alıp beni tezgâha oturtarak çizmelerimi ve çoraplarımı çıkardı. Hi. Duraksamadan gömleğimle sutyenimi çıkararak çöpe attı. Ardından da hem kendi hem de Buck'ın kanıyla damla damla lekelenmiş gömleğini.

Dizlerimin arasında durup yüzümü ışığa çevirerek çenemi inceledi.

"Moraracak. Biraz buz koyup şişmesini engelleyelim, duştan sonra." Çenesi kasıldı.

"Sana... vurdu mu?" Başım iki yana salladığımda biraz zonkladı. "Sadece çok sert kavradı. Biraz hassas ama asıl ona kafa attığım yer acıyor."

"Öyle mi?" Saçımı yüzümden çekip alnımı öyle usulca öptü ki hissetmedim bile. "Seninle öyle gurur duyuyorum ki. Bana anlatmanı istiyorum, anlatabileceğin zamanda, anlatabilirsen... benim de dinleyebileceğim bir zamanda. Hâlâ çok öfkeliyim."

Başımı salladım. "Tamam."

Parmaklarını ensemde gezdirdi. "Her şeyi elimi yüzüme bulaştırdığımı biliyordum. Peşinden gelmek için tam motoruma biniyordum ki-birden araba yolunda koştuğunu gördüm." Çenesi kasılıp gevşedi. "Üstüne atladığında... onu öldürmek istedim. Eğer Charles beni durdurmasaydı onu öldürebilirdim."

Soyunana kadar tezgâhın üstünden kıpırdamadım. Beni aşağıya çekip kot pantolonumu ve külotumu çıkardı, duşa götürdü ve her tarafımı yıkayıp inceledi. İkimizin de beklenmedik yerlerinde çürükler ve sıyrıklar vardı ve ben kollarımı bile kaldıramıyordum.

"Bu normal," diyerek beline bir havlu sarıp beni de başka bir havluyla sardı. "Kavga sırasında yumruk yediğin, sert düştüğün ya da bir şeye vurduğun yerlerini fark etmezsin. Adrenalin her şeyi uyuşturur-kısa bir süreliğine."

Koyu saçları omuzlarına değiyor, sırtına ve göğsüne su damlaları akıtıyordu. Beni saçımı kurulamak için oturt-

tuğunda ince su damlalarının dövmeli teninde dolaşmasını, gülün üstünden akarak sözlerin arasından geçişini ve nihayet havlu tarafından emilmeden önce karnındaki tüylerin arasından geçişini izledim.

Gözlerimi kapadım. "Biri en son saçımı kuruladığında altıncı sınıftaydım, kolumu kırmıştım."

Her bir teli şefkatle kaldırdı, havluyu saçıma, dolanmadan nemini alacak şekilde bastırdı.

"Nasıl kırdın?"

Gülümsedim. "Ağaçtan düştüm."

Güldü ve sesi bedenimdeki her hassas noktanın acısını dindirip hafif bir ağrıya dönüştürdü. "*Ağaçtan* mı düştün?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Sanırım bir oğlan ve bir de bahis söz konusuydu."

Gözleri parladı. "Ha."

Önüme çömeldi. "Bu gece burada kal, Jacqueline. Seni burada tutmam lazım, en azından bu gece. Lütfen." Ellerimden birini ellerinin arasına aldı, ben de diğerini yüzüne götürdüm; gözlerinin nasıl ufalanmış buz gibi görünüp de beni ta içime kadar ısıtabildiğini merak ettim.

Gözlerinden birinin yanında bir morluk beliriyordu ve elmacık kemiğinin üstündeki deri sıyrılmış ve kesilmişti ama onun dışında yüzünde bir hasar yoktu.

Sonraki sözleri bir fısıltıydı. "Babamın gitmeden önce bana son söylediği şey şuydu: "Ben yokken bu evin erkeği sensin. Annene dikkat et." Gözlerim dolarken onunkiler

de doldu. Zorlukla yutkundu. "Onu korumadım. Onu kurtaramadım."

Başını kalbime doğru çekip onu kollarımla sardım. Dizlerinin üstünde ağlarken kollarını etrafıma doladı. Saçını okşayıp ona sımsıkı sarılırken bu gecenin yarasını en derin noktasından dürttüğünü biliyordum. Lucas'a işkence eden şey sekiz yıl önce o gece yaşadıklarının dehşetinden de öteydi. Onun peşini bırakmayan suçluluk duygusuydu, bu ne kadar çılgınca bir yanılgı olursa olsun.

Sessizleştiğinde konuştum, "Bu gece kalacağım. Sen de benim için bir şey yapar mısın?"

İçgüdüsel ihtiyatına direndi-Bunu daha önce yaptığını görmüştüm ama hiç bu kadar yakın bir mesafeden değil. Titrek bir nefes aldı, cesaretini topladı. "Evet. Neye ihtiyacın varsa."

Sesi pürüzlü ve boğuktu. Dili dudak halkasında gezdiğinde onu öyle çok arzuluyordum ki konuşarak vakit harcamak çok zordu.

"Yarın gece benimle Harrison'ın konserine gelir misin? O en sevdiğim sekizinci sınıf öğrencisi ve gideceğimize söz verdim."

Kaşını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. "Ee. Peki. Hepsi bu kadar mı?"

Yine başımı salladım.

Başını iki yana sallayıp ayağa kalktı, bana o hayalet tebessümünü yöneltti. "Dondurucudan birkaç buz torbası alacağım. Sen de yatağa gitmek ister misin?"

Ayağa kalktım, elimi göğsüne dayayıp gözlerine baktım. "Bana meydan mı okuyorsun?"

Bir elini elimin üstüne koyup diğeriyle beni kendine çekti. Eğilerek beni usulca öptü.

"Aynen öyle. Ama geri adım atmak yok."

Yirmi Yedi

Ortaokul oditoryumu kameralarını kuşanmış anne babalarla, sıkılmış kardeşlerle ve pek bir şeyden haberi olmayan büyükanne ve büyükbabalarla doluydu. Lucas'la arada duran insan kalabalıklarının içinden geçerek sahne ve arka çıkış kapıları arasında, koridor tarafındaki koltuklara oturduk. Fotokopisi çekilmiş yeşil programa göz attım. Harrison en büyük orkestradaydı, yani sahneye çıkması hayli zaman alacaktı. Daha düşük seviyedeki orkestralarda çalan iki çocuğa daha ders vermiştim ve onların performansını izleme şansım olmamıştı. Hepsi için heyecanlıydım.

Ebeveynler duymasın diye Lucas'a doğru eğildim. "Sanırım bu çocukların çoğunun sadece birkaç aydır çaldığı konusunda uyarmalıyım-özellikle de ilk orkestradakiler biraz... acemi olabilir."

BBurcu

Ağzının kenarı kıvrıldığında uzanıp onu öpmek istedim ama yapmadım.

"Bu senin kibarca kara-tahtaya-sürtünen-tırnak-sesleri dinleyeceğimizi söyleme şeklin mi?" diye sordu.

Oditoryumun iple ayrılmış bölümünden Harrison'ın sesini duydum. "Bayan Wallace!" Siyah polyester smokinli çocuklar ve bileklerine kadar inen okul renklerine uygun mor elbiseli kızlardan oluşan denizde onu aradım. Sarı saçlarını fark ettiğimde o da Lucas'ın yanımda oturduğunu fark etmişti. Eli havada kaldı ve gözleri açıldı. Gülümseyip ona el salladığımda bir kere, efkârlı bir tavırla el salladı.

"Anladığım kadarıyla bu senden hoşlananlardan." Lucas dizine yasladığı çizmeli ayağına bakarken sökülmüş bir ip parçasını çekiştirip gülmemeye çalışıyordu.

"Ne? *Hepsi* benden hoşlanıyor. Ben seksi bir üniversiteliyim, unuttun mu?" Güldüm ve bakışlarıyla gözlerimi yaktı.

Yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "*Çok* seksi. Şimdi bu sabah kollarımda seninle, yatağımda uyandığımda nasıl göründüğünü hatırlattın. Bu gece de kalmanı istemek çok mu açgözlülük olur?

Gözlerine baktığımda iltifatıyla kızardım. "Sormayacaksın sanmıştım."

Orkestra şefi sahneye çıkarken Lucas elime uzanıp tuttu ve bacağımın üstüne koydu

Bir buçuk saat sonra Harrison beni oditoryumun ar-

BBurcu

kasında buldu. Elinde uzun saplı kırmızı güller tutuyordu, renkleri yüzündeki benek benek, utangaç kızarıklıkla aynı tondaydı.

"Size bunları vermek istedim," diye kekeleyerek çiçekleri kollarıma itti. Annesiyle babası beş metre ötede, hediyesini tek başına vermesini bekliyorlardı.

Ben gülleri alıp koklarken o da Lucas'a üstünkörü bir bakış attı. "Teşekkür ederim, Harrison. Bunlar çok güzel. Beni bu gece çok gururlandırdın—vibrato'n inanılmazdı."

Sırıtırken kendine hakim olmaya çalıştı ve bu da ona tuhaf bir ifade verdi.

"Hepsi sizin sayenizde."

Başımı iki yana salladım. "Sen çalıştın, senin emeğin."

Ağırlığını bir ayağından ötekine verdi.

"Çok iyi çaldın, dostum. Keşke ben de bir enstrüman çalabilsem," dedi Lucas.

Harrison onu süzdü. "Sağ ol," diye mırıldanırken kaşlarını çattı. Öğrencim benden uzun olduğu halde Lucas'ın yapılı vücudunun yanında leylek gibi kalıyordu. "Canını acıttı mı? Dudağındaki?"

Lucas omuz silkti. "Çok değil. Ama birkaç tane kötü kelime sarf ettim."

Harrison gülümsedi. "İyiymiş."

★★★

BBurcu

Saatler sonra yarı karanlıkta yatarken, yüz yüzeydik, yastığını paylaşıyorduk. Derin bir nefes alıp Lucas'ı tekrar kendimden itmek üzere olmadığımı umdum. Daha önce kimseyle aramda böyle bir bağlantı hissetmemiştim.

"Harrison hakkında ne düşündün?"

Beni dikkatle inceledi. "İyi bir çocuğa benziyor."

Başımı salladım. "Öyledir." Parmaklarımı yüzünün kenarında gezdirdim ve beni kendine çekti.

"Bu ne şimdi?" Sırıttı. "Beni Harrison için mi terk ediyorsun, Jacqueline?"

Gözlerini takip ederek sordum, "Eğer o gece otoparkta senin yerine Harrison olsaydı, sence bana yardım etmek ister miydi?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. Cevap vermedi.

"Biri ona beni korumasını söyleseydi, o gece olacakları durduramadığında onu hiç suçlar mıydı sence?"

Lucas sert bir nefes verdi. "Ne demek istediğini biliyorum—"

"Hayır, Lucas. Duyuyorsun ama bilmiyorsun. Babanın senden böyle bir şey beklemesine imkân yok. Sana öyle bir şey dediğini bile hatırlamadığına eminim. O kendini suçluyor, sen de kendini, oysa ikiniz de suçlu değilsiniz."

Gözleri doldu ve zorlukla yutkundu, beni sımsıkı tutuyordu. "O geceki seslerini asla unutamayacağım." Hıçkırıklara boğulmuştu. "Kendimi nasıl suçlamam?"

Gözyaşlarım aramızdaki yastığa düştü. "Lucas, Harrison'ı düşün. Kendini o zamanlar olduğun o küçük çocuk

BBurcu

olarak gör ve onu yetişkin bir adamın bile durdurama-yabileceği bir şeyi durduramadığı için suçlamayı bırak. Bana tekrar tekrar söylediğin şey neydi? *Senin suçun değildi*. Biriyle konuşman gerekiyor, annenin asla üstlenmeni istemeyeceği bu sorumluluk için kendini affetmenin bir yolunu bulmalısın. Deneyecek misin? Lütfen?"

Gözyaşlarımı yüzümden sildi. "Ben seni nasıl buldum?"

Başımı iki yana salladım. "Belki de gerçekten olmam gereken yerdeyimdir."

BBurcu

Sonsöz

"Seni çok özleyeceğim. Beni bıraktığına inanamıyorum." Erin Heller'ların kanepesinde yanıma çöktü. Lucas'ın mezuniyet partisi arka bahçede yapılan barbeküydü ve biz de sıcaklık ve nemden birkaç paha biçilemez, klimalı dakika boyunca kaçıyorduk.

Başımı onun bronz omzuna yasladım. "Neden benimle gelmiyorsun?"

Gülüp başını başımın üstüne koydu. "Bu en az senin burada kalman kadar kötü bir fikir. Gidip harika şeyler yapmalısın, ben de burada kalıp kendi harika şeylerimi yapmalıyım. Yine de *berbat* bir şey işte."

Sonbaharda geçiş yapmak için üç konservatuara başvurmuştum. Hiçbiri gerçek gibi gelmemişti, ta ki en çok

BBurcu

istediğim yer olan Oberlin'in giriş sınavının hakkından gelmiştim ve bir iki hafta önce kabul edildiğimi söyleyen bir e-mail almıştım.

"Evet, sanırım burada kalıp Chaz'e de göz kulak olman gerekecek."

Erin'in, Chaz'in ayrılıklarını geri alma çabalarına karşı gösterdiği direnç Sevgililer Günü'nde son bulmuştu. Chaz iki hafta boyunca her gün çiçek göndererek odamızı bir seraya çevirdikten sonra "onların" pansiyonuna rezervasyon yaptırmıştı. Chaz, Erin'in yardımıyla eski en yakın arkadaşının yaklaşan tecavüz davasına ve onunla ilgili söylentilerle imalara katlanmıştı. Buck'ın duruşma öncesi ceza indirimi almak için itiraf pazarlığı yapması herkesin rahat bir nefes almasını sağlamıştı, gerçi büyük ihtimalle iki yıllık cezasının yarısını bile çekmeyecekti.

Açık balkon kapılarından erkek arkadaşlarımızın arka bahçede konuşmasını izledik. Asla yakın arkadaş olmayacaklardı ama tamamen zıt görünmelerine rağmen iyi anlaşıyorlardı.

Lucas beni müzik eğitimi programlarına başvurmaya teşvik ettiğinde ilişkimize bir şey olmayacağından öyle emindi ki. Hâlâ da emindi, ben de ona inanıyordum ama bu iki yıllık uzun mesafeli bir ilişki istediğim anlamına gelmiyordu. Akademik kararımı onun planlarına göre yapmamam konusunda kesin kararlıydı, o yüzden kalmamı da kabul etmeyecekti ve bana iş için nerelere başvurduğunu ve nerelerle görüştüğünü söylemedi.

BBurcu

"Benim için isteklerinden vazgeçmene izin vermeyeceğim, Jacqueline."

"Ama ben *seni* istiyorum," diye mırıldanmıştım, haklı olduğunu biliyordum, mantıklı bir savunmam yoktu; bazı açılardan tıpkı babası gibiydi.

Ray Maxfield en sevdiğim insanlardan biri olmuştu. Lucas beni bahar tatilinde eve götürmüştü ve onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim.

Bir sebepten, babasıyla çok iyi anlaştık. Onda Lucas'ın öğretmen tavırlarını görebiliyordum-

Alaycı espri anlayışı ve zekâsını da. Biz gitmeden önceki gece, Ray sahildeki evin tavan arasını didik didik arayıp sahil kenarında oynayan küçük bir oğlan çocuğunun resmedildiği üç adet çerçeveli suluboya resim getirdi.

Rosemary tek çocuğunun resimlerinin kenarlarına imzasını atmıştı-*Rosemary Lucas Maxfield*. Onları Lucas'ın yatak odasına masasının üstüne asmıştık.

Daha da tuhafı, Ray dışarıda Charles ve Cindy'le oturuyordu. Balık teknesine oğlunun mezuniyeti için ara vermişti-Alexandra'dan ayrıldığından beri bu onun için bir ilkti.

BBurcu

★★★

"Cuma günü bir iş teklifini kabul ettim."

Buydu işte. Mezuniyet döneminde onlarca işe başvurduktan sonra Lucas çok sayıda görüşmeye gitmişti ve birkaç tane de ikinci görüşmeye. Bir hafta önce Charles'ın

Cindy'e Lucas'ın buradaki bir mühendislik firmasından sağlam bir teklif aldığını söylediğini duymuştum. Bana söylemesini beklemiştim.

Ağustos ayında Oberlin'e gittiğimde aramızda 2000 kilometre olacaktı.

"Öyle mi?" Ona bakmamaya özen gösterdim, gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum.

Cindy'nin verdiği artan yemekleri buzdolabına tıkıştırırken başka bir şey demedim, o da mutfak tezgâhına yaslanıp beni izledi. En sonunda her şeyi dolaba kaldırmıştım ve artık kaçınılmaz olandan daha fazla kaçamazdım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce elimi tuttu. "Buraya gel."

O beni kanepeye götürürken ben de gözyaşlarımı engellemeye çalışarak kendimi çoğunlukla *ağlamayı bırak ağlamayı bırak ağlamayı bırak* diye azarladım.

Köşeye yaslanıp beni kollarına aldı. İşin teknik ayrıntılarını, firmanın büyüklüğünü, etkileyici maaşını ve Temmuz'un ikinci haftasında başlayacağını anlatırken onu kısmen dinledim.

Daha çok eve ne kadar sıklıkta dönecek vaktim olacağını düşünüyordum. Bir müzik öğrencisi için boş hafta sonu duyulmamış bir şey sayılırdı. Sürekli sahne alınması ya da izlenilmesi gereken zorunlu resital ve performanslar vardı

"Yani benim sorum şu-Oberlin'de yaşayıp Cleveland'e gidip gelmeyi mi yoksa Cleveland yakınlarında yaşayıp

BBurcu

sana gidip gelmeyi mi tercih ederim?" Başını kıvrılmış kolunun üstüne koymuştu; bana bakıp bekledi.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Masumca gülümsedi. "Ha-sana o kısmı söylemedim mi? Şirket Cleveland'da."

"Cleveland, Ohio mu? Cleveland, Ohio'da mı bir iş kabul ettin?" Cleveland üniversiteden sadece bir buçuk saat kadar uzaklıktaydı.

"Evet."

Gözlerim doldu. "Ama neden?"

Kaşını kaldırıp boşta olan kolunu indirerek saçımı kulağımın arkasına attı. "Maaşı duydun değil mi? Bir de seninle olmak için."

Yanağımdan başparmağıyla bir gözyaşını silerek ekledi. "Özellikle de seninle olmak için."

Kennedy'nin peşinden gelerek öğrendiğim her şeyi düşündüm, Lucas'ın benden asla istemeyeceğine yemin ettiği her şeyi. "Ama bana seninle olmak için olmak istediğim ya da yapmak istediğim şeyden vazgeçmememe dair söylediğin onca şey-senin için de geçerli değil mi?"

Yüzümü avcuyla kavrayıp gözlerime bakarak iç geçirdi. "Birincisi bu harika bir iş ve heyecanlıyım." Beni kendine çekip öptüğünde göğsüne yaslandım ve bir elimi de tişörtünün altında soktum. Açıklamasını bitirmediğini dudaklarıma doğru fısıldadığında hatırladım.

"İkincisi, hırslıyım ama hemen hemen her yerde başarılı olabilirim." Ayağa kalkarak beni odasına taşırken öpmeye devam etti. Beni kollarından yavaşça kaymama

BBuket

izin vererek yere bıraktığında üstümdekini çekip çıkardım, yatağın ortasına atlayıp tişörtünü başından çekerek çıkarışını izledim. Bunu yapışını gün boyu tekrar tekrar izleyebilirdim... tabii ardından ne geldiğini bilmeseydim.

Yatağın ucundan tırmanıp, yavaşça üstüme uzandı ve ilk kez resmimi çizdiğinde yaptığı gibi kollarımı başımın üstüne kaldırdı. Tek eliyle bileklerimi birbirine dayayıp sabitledi. Bana bu şekilde tutulduğumda kaçmak için kullanabileceğim tüm yöntemleri öğretmişti ama kesinlikle kurtulmak istemiyordum. Ağır çekim havasındaydı ki bu en sevdiklerimden biriydi, gerçi işimiz bitene kadar beni çıldırtacağı anlamına geliyordu. Sabırsızlıkla dudağımın kenarını kemirdim.

Bana baktı, ben de o güzel gözlerini yakından inceledim. Bu asla yapmaktan bıkmadığım bir şeydi. "Hiçbir yerde yapamayacağım tek şey seninle olmamak." Yaklaşarak dilini dudaklarımda ve parmak uçlarını tenimde gezdirdi, öyle ki en sonunda ona doğru uzanıp ağzını benimkiyle yakaladım.

Bileklerimi bıraktığında kollarımı boynuna doladım, dudakları kulağımdan aşağıya doğru kıvrılarak giden bir yol takip ederken kalplerimizin aynı tempoda atışını hissettim. "Seninle olmayı seçmek zor bir karar değil, Jacqueline," dedi bir nefesle, gözlerime bakmak için son bir kez daha geri çekilerek. "Kolay. İnanılmaz bir şekilde kolay."

BBurcu

Teşekkür

Bir yazarın yarattığı dünya ve o dünyanın sakini olan karakterler, yazarın hayal gücünden geliyor olabilir; ama çok az yazar, ortaya çıkıp şekillenme yoluna giren öyküsüyle başkasından yardım almadan baş edebilir. Eleştiri partnerlerim Abbi Gline ve Elizabeth Reyes ile ikinci okumacılarım Liz Reinhardt, Colleen Hoover, Robin Deeslie ve Ami Keller bu açıdan paha biçilmez oldular, özellikle de bu kitap özelinde. Eşsiz görüşleriniz, gerekli olan yerlerde kılı kırk yarmanız ve endişelerimi yok eden tezahüratlarınız için size teşekkür ederim.

Kocam Paul'ün yardımı olmasaydı, *Kolay*'ı yazamazdım. Bir yazar ister tatlı peşinde koşan küçük bir fare hakkında bir öykü, isterse de Çarlık Rusyası hakkında epik bir roman yazsın, iyi kurgunun yaratımı her zaman saf ve dürüst duygularla başlar. *Kolay*'da değinilen konular, bu duygulara sadık kalmak adına daha da güçlü bir yüküm-

BBurcu

lülük getiriyor. Paul, gizli bağlantılara olan sevgimi ve akrabalarımızla, arkadaşlarımızla ve sevgililerimizle olan yakın ilişkilerimizin –eğer şanslıysak bunların tümünün– hepimizin hayatlarında yaşadığı travmaları iyileştirme gücüne sahip olduğu yönündeki inancımı korkusuzca betimlememem konusunda beni sürekli olarak teşvik etti.

Eyalet üniversitesi kampüslerindeki kız ve erkek öğrenci birlikleri ile bilgi ve görüşleri için Hillary Tayler Green'e teşekkür ediyorum. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca seni kenardan da olsa izleyebildiğim için o kadar gururluyum ki. Ayrıca, üniversiteden müzik eğitimi derecesiyle mezun olmak ve bunun için harcanması gereken saatler hakkında verdiği derinlemesine bilgiler için Hope Seggalink'e de teşekkür etmek isterim. (Not: Bu konular hakkında yapılmış olabilecek hataların tümü tamamen bana aittir.)

Ortadan kaybolduğum uzun dönemlerde bile sevgi ve desteklerini esirgemedikleri için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. İnanın bana, beni normal bir insan gibi başkalarıyla etkileşime girmeye ikna etmek için boş anlarımı kolladığınızı biliyorum. Beni ben yapan şeylere gösterdiğiniz anlayış için müteşekkirim.

Hayal ettiğim kapağı güzelleştirdiği için Stephanie Mooney'e de teşekkür ediyorum. Mükemmel bir kapak oldu. Editörlük yeteneğin için sana da teşekkürler, Stephanie Lott... o küçük şey yüzünden gözünde başlayan tik için özür dilerim.

BBuKCu

Menajerim Jane... Sen çok hoş bir kurabiyesin, köşemde senin gibi birine sahip olduğum için çok mutluyum. Bana ve bu kitaba inandığın için teşekkürler.

Özel bir teşekkür de Penguin'deki editörüm Jennifer Bonnell'a. Seni tanıyalı uzun zaman olmadı, ama seni şimdiden çok sevdim. Bir sonraki projemize başlamak için sabırsızlanıyorum.

FP kızlarına: Böyle bir şeyi hayatta hayal edemezdim. Hepiniz teker teker ve hep beraber bir mucizesiniz. Her birinize hayranlık ve saygı duyuyorum. Gücünüz, sevginiz, gösterdiğiniz kabul ve empatik kulaklarınız için teşekkürler. Yazmaya devam edin.

Bu hikâyenin herhangi bir parçasıyla ortak tarafları olanlar – eğer henüz anlatmadıysanız, anlatın. Üzerinde aylar, yıllar, on yıllar geçmiş olsa bile. Birine anlatın. Asla taşımamamız gereken bir sorumluluk ve/ya bir utanç yüklendiğimiz için sessiz kalıyoruz. Kendi hatanız olmayan şeyler için kendinizi affedin. Kötü kararlarınız, yanlış kişilere güvenmeniz, fiziksel zayıflıklarınız ya da hareket edemeyecek kadar korkuya kapılmanız... hatalarınız yüzünden size ya da sevdiğiniz birisine saldırılmasını gerektirmez. Hiçbir zaman.

Eğer mümkünse, sorunlarınızı halletmenizde size yardım edecek bir profesyonel bulun. Tüm üniversite kampüslerinde öğrenciler için danışmanlar mevcuttur, çoğunlukla ücretsiz hizmet veren bu danışmanlar daima güvenilir kişilerdir. Çeşitli dernekler de saldırı mağdur-

BBurcu

larına ve sevenlerine bedava ya da ucuz danışma hizmeti sunmaktadır. Yerel ya da ulusal ölçekte acil yardım hatları ile internet üzerinden destek veren birimler de her zaman elinizin altında bulunmaktadır.

BBurcu